

ХРИСТИЯНСЬКА ОСВІТА

ЗМІСТ

Вступ	2
Урок 1. 26 вересня – 2 жовтня. ОСВІТА В ЕДЕНСЬКОМУ САДУ	4
Урок 2. 3-9 жовтня. СІМ'Я	14
Урок 3. 10-16 жовтня. ЗАКОН ЯК УЧИТЕЛЬ	24
Урок 4. 17-23 жовтня. ОЧІ ГОСПОДНІ: БІБЛІЙНИЙ СВІТОГЛЯД	33
Урок 5. 24-30 жовтня. ІСУС ЯК ГОЛОВНИЙ УЧИТЕЛЬ	42
Урок 6. 31 жовтня – 6 листопада. БІЛЬШЕ УРОКІВ ВІД ГОЛОВНОГО ВЧИТЕЛЯ	52
Урок 7. 7-13 листопада. ПОКЛОНІННЯ В ОСВІТІ	61
Урок 8. 14-20 листопада. ОСВІТА І ВИКУПЛЕННЯ	70
Урок 9. 21-27 листопада. ЦЕРКВА ТА ОСВІТА	79
Урок 10. 28 листопада – 4 грудня. ОСВІТА В ГАЛУЗІ ГУМАНІТАРНИХ І ПРИРОДНИЧИХ НАУК	90
Урок 11. 5-11 грудня. ХРИСТИЯНИН І ПРАЦЯ	100
Урок 12. 12-18 грудня. СУБОТА: ПІЗНАЮЧИ БОЖИЙ ХАРАКТЕР НА ДОСВІДІ	109
Урок 13. 19-25 грудня. НЕБЕСА, ОСВІТА І НАВЧАННЯ У ВІЧНОСТІ	119

ВСТУП

«Страх Господній – початок премудрости, а пізнання Святого – це розум» (Прип. 9:10).

Подумайте над цим текстом. Він містить у собі два тісно пов'язаних поняття: «страх» – у значенні «побожний трепет, захоплення, благоговіння від усвідомлення слави й сили Бога»; та «пізнання» – у значенні «вивчення й розуміння істини про характер Бога». Отже, мудрість, пізнання й розум походять від Самого Бога.

Це цілком логічно. Адже Бог – Джерело всього суцього, єдиний, Хто створив і підтримує все, що існує (Івана 1:1-3; Колос. 1:16, 17). Що б ми не вивчали, про що б не знали – про кварки*, гусінь, наднові зірки, ангелів, демонів, «правителів і влади на небесах» (Ефес. 3:10) – усе існує лише завдяки Богові. Господь – Джерело істинного знання, мудрості й розуму.

Писання ясно говорить: «Бог є любов» (1 Івана 4:8), що відображено в такій цитаті Еллен Уайт: «Любов, основа творіння й викуплення, є основою і справжнього виховання й освіти. Про це ясно свідчить Закон, даний Богом як дороговказ у житті. Його перша велика заповідь: “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всією думкою своєю” (Луки 10:27). Любити Його, Безмежного, Усезнаючого Бога, всією силою, думкою і серцем означає найвищий розвиток кожної здібності. Це означає, що в усьому естві – у тілі, розумі, як і в душі, – має бути відновлений образ Божий» (Виховання та освіта. С. 16).

Оскільки Господь – Джерело всякого істинного знання, усякої істинної освіти, християнська освіта має спрямовувати наш розум до Нього та Його власного об'явлення про Себе. Через природу, через написане Слово, через об'явлення

* Кварк – фундаментальна частинка в Стандартній моделі (сучасній теорії будови і взаємодії елементарних частинок); кварк володіє електричним зарядом.

Христа в цьому Слові нам дано все необхідне, і навіть більше, щоб ми побудували близькі взаємини з нашим Господом та справді любили Його всім серцем і всією душею. Природа, навіть опоганена тисячоліттями гріха, продовжує свідчити, і досить могутньо, про милостивий характер Бога, якщо вивчати її у світлі Святого Письма. Однак саме написане Слово, Біблія, – це досконалий стандарт істини, найбільше відкриття про те, Хто є Бог і що Він здійснив та здійснює для людства. Писання, його вістка про творіння й викуплення мають бути центром будь-якої християнської освіти.

Апостол Іван сказав, що Ісус Христос – «Світло, яке освічує кожну людину, що приходить у світ» (Івана 1:9). Інакше кажучи, як лише через Ісуса кожна людська істота отримує життя, так через Нього кожна людина отримує й Божественне світло, певне розуміння трансцендентних, тобто недоступних для пізнання, істини і милості.

Однак усі ми перебуваємо в боротьбі, Великій боротьбі, у якій ворог душ докладає максимум зусиль, щоб перешкодити нам отримати це пізнання. Отже, з чого б не складалася християнська освіта, вона повинна допомогти учням краще зрозуміти світло, послане нам Богом з Небес.

Інакше, за словами Ісуса: «...яка користь людині, якщо придбає весь світ, але занапастить душу свою?» (Марка 8:36). Яка вам користь від прекрасної освіти в галузі науки, літератури, економіки чи техніки, якщо наприкінці життя ви зазнаєте другої смерті у вогняному озері? Відповідь очевидна, чи не так?

Тому саме таким буде предмет обговорення на наших уроках в поточному кварталі. Що означає мати християнську освіту та яким чином ми як Церква можемо знайти спосіб, щоб усі її члени здобули таку освіту?

Цей посібник з вивчення Біблії в Суботній школі написано президентами адвентистських коледжів та університетів Північної Америки.

ОСВІТА В ЕДЕНСЬКОМУ САДУ

Біблійні тексти для дослідження:

Бут. 2:7-23; 3:1-6; 2 Петра 1:3-11; 2:1-17; Євр. 13:7, 17, 24.

Пам'ятний вірш:

**«Бог найвищий у силі Своїй, хто навчає, як Він?»
(Йова 36:22).**

Більшість читачів Біблії знають викладену в Бут. 1-3 історію та її героїв: Бога, Адама, Єву, ангелів, змія. Навколишнє середовище – чудовий сад у раю – називається Еденом. Сюжетна лінія розповіді відображає логічну послідовність подій. Бог творить. Він наставляє Адама та Єву. Адам і Єва вчинили гріх. Їх вигнали з Едену. Однак уважніший погляд на перші розділи Буття, особливо через призму освіти, дозволить нам зрозуміти умови проживання в раю та дії героїв.

«Система освіти, установлена на початку світу, мала бути взірцем для людини впродовж усього наступного часу. Для ілюстрації її принципів у домі наших прабатьків, Едені, була встановлена школа-взірець. Еденський сад був класною кімнатою, природа — підручником, Сам Творець — Учителем,

а батьки людської сім'ї — учнями» (Е. Уайт. Виховання та освіта. С. 20).

Засновником, Директором і Вчителем цієї першої школи був Господь. Проте, як ми знаємо, Адам і Єва зрештою обрали іншого вчителя та засвоїли неправильні уроки. Що сталося, чому та які уроки ми можемо почерпнути з цього раннього опису освіти? Як ці уроки можуть допомогти нам сьогодні?

Неділя, 27 вересня

ПЕРША ШКОЛА

Ми не думаємо про сад як про класну кімнату, і це зрозуміло, особливо для такого місця, як Еден, наповнений недоторканими багатствами Божого творіння. Сьогодні нам важко собі уявити, як багато ці безгрішні істоти в безгрішному світі, котрих навчав безпосередньо їхній Творець, повинні були вивчати в цьому «класі».

Прочитайте Бут. 2:7–23. Що ви можете сказати про цілеспрямованість Бога у створенні, розміщенні й забезпеченні працею Адама? _____

Бог створив чоловіка і жінку за Своїм образом та доручив їм певну роботу. З погляду взаємин між учителем та учнем це ідеальні стосунки. Господь знав здібності Адама, оскільки створив його. Він міг навчати людину, знаючи, що вона спроможна повністю реалізувати свій потенціал.

Бог поклав на людину відповідальність, але Він також бажав їй щастя. І, можливо, одним із засобів подарувати їй щастя було покласти на неї обов'язки. Урешті-решт, хто не отримує задоволення і навіть щастя від того, що на нього покладають обов'язки і він сумлінно виконує їх? Бог знав серце Адама та що йому потрібно для процвітання, тому доручив йому доглядати за садом. «І взяв Господь Бог людину, і в еденському раї вмістив був її, щоб порала його та його доглядала» (Бут. 2:15). Ми знаємо тільки світ гріха і смерті, тому нам важко уявити, яку працю виконував Адам та які уроки засвоїв, працюючи й доглядаючи їхній дім-сад.

В уривку Бут. 2:19-23 ми читаємо про те, що Бог створив для Адама тварин-друзів, котрим він дав імена. Господь знав, що Адам потребував товариського спілкування та допомоги рівної йому, тому створив йому дружину – Єву.

Бог також знав, що людині необхідно мати близькі взаємини з Ним, тому створив сокровенний простір в Едені в межах саду. Усе це свідчить про цілеспрямованість Господа у створенні людини та Його любов до неї. Через величезну відстань між нами й Еденом нам важко уявити собі життя в раю, хоч думки про це приносять нам задоволення.

Хоч ми дуже віддалені від раю, однак можемо черпати уроки з природи (див. Псал. 19:2-4; Римл. 1:20). Назвіть деякі з цих уроків. Яку користь ми можемо отримати з них, інтерпретуючи їх через призму Святого Письма?

Понеділок, 28 вересня

ВТОРГНЕННЯ

Великим задоволенням для багатьох учителів є облаштування їхніх класних кімнат: розвішування дошок для оголошень, підготовка приладдя та якнайкраще обладнання кімнат. Аналізуючи Боже бачення класної кімнати, котра була Еденським садом, ми зауважуємо Його піклування в підготовці освітнього середовища для Адама та Єви. Господь хотів, щоб їх оточувала краса. Лише уявіть собі – кожна квітка, пташка, тварина і дерево давали нашим прабатькам можливість більше довідатися про їхній світ і Творця.

Проте відбувається різкий перехід від Бут. 2 до Бут. 3. Досі ми говорили про те добре, що Господь створив для людини. Крім того, читаючи Бут. 3:1, доходимо висновку, що Він забезпечив людину свободою волі. Згадка про змія, котрий «був хитріший над усю польову звірину», свідчить про зміну тону дотеперішньої мови. «Вельми добре», «не соромились», «принадне» – такі визначення зображали Боже творіння в попередніх розділах. Однак тепер, з появою змія,

тон змінюється. Слово «хитрий» у деяких версіях також перекладається як «підступний». У досконале досі оточення раптом вторгається негативний елемент.

Господь ясно сказав, чого очікує від людської пари в саду. З Божої заповіді в Бут. 2:16, 17 ми дізнаємося, що Він установив одне ключове правило, котрому люди мали підкорятися, – не їсти від забороненого дерева.

Які б уроки ми не взяли із цієї історії, необхідно наголошувати ось на чому: Адам і Єва були створені як вільні моральні істоти, здатні обирати між послухом та непослухом. Тому від самого початку, навіть у безгрішному світі, ми можемо бачити реальність свободи волі людини.

Прочитайте Бут. 3:1–6 та проаналізуйте використані змієм слова, які потім повторила Єва. Що ви зауважуєте в інформації, запропонованій Єві змієм? Як після слів змія Єва почала ставитися до дерева пізнання добра і зла?

Господь попередив Адама: якщо він скуштує плід цього дерева, то «напевно помре» (Бут. 2:17). Повторивши це повеління, Єва не виразила його настільки ж сильно, бо сказала: «щоб вам не померти» (Бут. 3:3). У наступному вірші ми бачимо: змій також промовив слово «вмрете», але як заперечення Божої перестороги. Отже, хоч у саду Єві викладав Сам Бог, вона не сприйняла почуте з належною серйозністю, про що свідчить її мова.

Вівторок, 29 вересня

ПРОПУСКАЮЧИ ВІСТКУ

Хоч Єва правильно зрозуміла сказане їй Господом, проте, очевидно, не сприйняла Його слів достатньо серйозно. Важко перебільшити наслідки її дій.

Коли Єва несподівано зустрілася зі змієм, вона повторила (але неточно) йому, що Бог сказав про дерева в саду (Бут. 3:2, 3). Звичайно, ця інформація не була нова

1 для змія. Він був знайомий з Божим повелінням, тому
к добре підготувався, щоб спотворити його, і скористався
о наївністю Єви.

У **р** **о** **к** Прочитайте Бут. 3:4-6. Крім прямого заперечення слів Бога, що ще сказав змій, намагаючись досягти своєї мети в розмові з Євою? Якими принципами він скористався?

Коли змій сказав жінці, що частина Божого попередження неправильна, Єва могла піти й обговорити це питання з Богом. У цьому полягає привабливість освіти в Едені: доступ учнів до свого могутнього Вчителя, безперечно, виходить за межі всього, що ми можемо збагнути на землі. Однак замість того, щоб бігти й шукати Божественної допомоги, Єва приймає перекручену змієм вістку, а це викликало в неї сумніви в Бозі та Його повелінні.

Незабаром і Адам потрапляє в складну ситуацію. «Адам зрозумів, що його подруга порушила Божий наказ, знехтувала тією єдиною заборонаю, яка була випробуванням їхньої вірності й любові. У його душі точилася жаклива боротьба. Він жалкував, що дозволив Єві залишитися на самоті. Але справа була зроблена, і тепер Адам мусить розлучитися з тією, котра приносила йому стільки радості. Як же змиритися із цим?» (Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 56). Хоч Адам знав, що правильно, а що ні, він, на жаль, також зробив неправильний вибір.

Що досвід Адама та Єви говорить нам про те, як легко ми можемо бути обмануті? Чому віра й послух є нашим єдиним захистом, навіть якщо ми, подібно до перших людей, отримали найкращу освіту?

Середа, 30 вересня

ПОВЕРТАЮЧИ ВТРАЧЕНЕ

Одним з наслідків непослуху Адама та Єви було вигнання з Божого «класу». Подумайте про те, що втратили наші прабадьки через свій гріх. Розуміючи їхнє падіння, ми можемо краще усвідомити мету освіти в теперішньому світі.

Незважаючи на вигнання перших людей, життя в недосконалому світі відкрило нове призначення освіти.

Якщо освіта до гріхопадіння була Божим способом ознайомлення Адама та Єви з Ним, Його характером, милістю й любов'ю, то після їхнього вигнання завдання освіти має полягати в тому, щоб допомогти наново познайомити людство із цими поняттями, а також відтворити Божий образ в нас. Незважаючи на фізичну віддаленість від присутності Господа, Його діти все ще можуть пізнати Бога, Його доброту і любов. За допомогою молитви, служіння й вивчення Його Слова ми можемо наближатися до нашого Творця, як це робили Адам і Єва в Едені.

Добра вістка полягає в тому, що завдяки Ісусові та Плану спасіння не все було втрачено. Ми маємо надію на спасіння й відновлення. Велике завдання християнської освіти полягає в тому, щоб указувати учням на Ісуса, Його перемогу заради нас та запропоноване Ним відновлення.

Прочитайте 2 Петра 1:3–11. У світлі всього, що було втрачено нашими прабатьками, ці тексти підбадьорюють нас, запевняючи: багато що можна повернути. За словами Петра, що ми повинні робити задля відновлення Божої подоби в нас? _____

Завдяки Ісусу нам було дано «усе те, що потрібне для життя і побожності». Яка чудова обітниця! А що являє собою «усе те, що потрібне»? Петро пропонує перелік: віра, чеснота, пізнання, стриманість, терпеливість та ін. Зверніть увагу: серед інших якостей апостол згадує пізнання. Звичайно, пізнання пов'язане з освітою. Справжня освіта сприятиме істинному пізнанню, пізнанню Христа, тому ми не тільки станемо більш подібними до Нього, а й зможемо поділитися своїми знаннями про Нього з іншими.

Зауважте: заборонене дерево було деревом «пізнання добра і зла». Що це говорить нам про те, чому не всяке знання добре? Як ми можемо відрізнити гарні знання від поганих?

ЗНЕВАЖНИКИ ВЛАДИ

Деяких учнів у класі вважають природженими відмінниками. Їм майже не потрібно старатися, щоб отримувати найвищі оцінки. Вони легко засвоюють матеріал. Здається, що знання просто «прилипають» до них. Однак перший і другий розділи Другого послання Петра ясно показують, що наша освіта в Христі – це досвід рівних можливостей для всіх, хто присвятив себе такій освіті.

Проте підбадьорливі слова в 2 Петра 1 контрастують із застереженням у 2 Петра 2.

Прочитайте 2 Петра 2:1–17. Які сильні докори висловлює Петро? Водночас, окрім суворого застереження, яка велика надія нам обіцяна? _____

Зверніть увагу на вірш 10, де Петро пише про тих, хто зневажає владу. Який різкий докір за те, що є реальністю і нині! Наша діяльність як церковної організації передбачає наявність певних рівнів відповідальності й служіння (див. Євр. 13:7, 17), ми покликані підпорядковуватися та підкорятися їм, принаймні такою мірою, якою вони самі вірні Господу.

Проте, окрім цього суворого застереження, Петро пропонує дещо позитивне (вірш 9). Він наголошує: хоч Господь має силу вигнати тих, хто обрав обман, Він «уміє рятувати побожних від спокуси». Чи може бути так, що одним із завдань нашої християнської освіти є не тільки навчати нас уникати спокуси, а й досліджувати численні способи, котрими Бог може звільнити і справді звільняє нас від спокуси та котрі допомагають захистити нас від людей, «які вноситимуть згубні єресі» (2 Петра 2:1)? Крім того, оскільки апостол так суворо засуджує зневагу влади, чи не повинна наша християнська освіта полягати і в тому, щоб ми навчилися правильно розуміти наших наставників (див. Євр. 13:7), погоджуватися з ними й підкорятися їм?

Хоч не можна сказати, що Адам і Єва зневажали Владу, але врешті-решт вони вирішили не підкорятися Їй. Злочин наших прабатьків виявився настільки жадливим через те, що вони сприйняли слова змія, які суперечили словам їхнього Владики, Самого Бога, Котрий так багато зробив для їхнього ж добра.

Зупиніться докладніше на питанні влади (або керівництва, авторитету, повноважень) не тільки в Церкві або сім'ї, а й у житті в цілому. Чому влада, правильне її використання та належне підпорядкування їй настільки важливі? Обговоріть ваші відповіді на уроці в суботу.

П'ятниця, 2 жовтня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Хоч життя святої пари було життям дітей, котрі перебували під батьківською опікою Бога, проте вони були ще учнями, що навчалися в премудрого Творця. Їх відвідували ангели. Їм був дарований привілей спілкуватися зі своїм Творцем; вони бачили Його лице. Споживаючи плоди з дерева життя, Адам і Єва були сповнені енергії і в розумовому розвитку поступалися ангелам лише незначною мірою. Таємниці навколишнього Всесвіту – “чуда Того, Який має беззадне знання” (Йова 37:16) – були для них невичерпним джерелом пізнання й радості. Закони і явища природи, котрі людина намагається збагнути впродовж шести тисяч років, були відкриті їхньому розумінню великим Будівничим і Творцем усього. Вони вели розмову з листочками, квітами й деревами, дізнаючись від них про таємниці їхнього життя. Адамові була добре відома кожна жива істота – від могутнього левіафана, що “грається у водах”, до крихітної комахи, політ якої можна зауважити лише в промінні сонячного світла. Кожному з них він дав ім'я і був добре обізнаний із характером та звичками всіх істот. Слава Божа в небесах, незліченні світи на своїх орбітах, “рівновага хмар”, таємниці світла й звуку, дня і ночі – усе це запропонували нашим прабатькам для дослідження. На кожному листочку в лісі чи на гірському камені, на кожній

Урок 1
сяючій зірці – на всьому, що наповнювало землю, повітря й небеса, було написане Ім'я Боже. Порядок і гармонія у Всесвіті свідчили про Його безмежну мудрість і силу. Адам і Єва постійно відкривали для себе все нову красу, що наповнювала їхні серця глибокою любов'ю та спонукувала знову й знову висловлювати вдячність Творцеві» (Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 50, 51).

Питання для обговорення:

1. Якщо Бог від початку визначив, щоб школа/праця стали для людей можливістю зустрічі з Ним і Його творінням, то чи виконуємо ми нашу працю відповідно до Божого задуму? Як ми можемо ближче познайомитися з Господом завдяки нашій праці (оплачуваній чи волонтерській)?
2. Усвідомлюючи лукавство сатани в Еденському саду, ми можемо легко розчаруватися через нашу людську слабкість. Адам і Єва знали, що Бог був близько, однак прийняли завуальовану оману змія. Як ми, фізично настільки віддалені від Бога, можемо знайти в Ньому силу для долання спокус?
3. Обговоріть питання влади. Чому так важливо підкорятися їй? Що відбувається, коли повноваження стають розмитими? Як люди зловживають владою та як ми реагуємо на це?

СВЯЩЕННИК ПРОСИТЬ ПРО ДОПОМОГУ

Габріель Голєа

Румунський священник підійшов до мене з проханням:

— Чи не могли б ви переконати членів комісії в тому, що в мене є необхідний рівень освіти й непогана робота, щоб я міг вступити на докторську програму?

Він подав заявку до Університету Страсбурга (Франція) для вступу на докторську програму богословського факультету, але комісія вирішила, що для цього йому потрібно ще рік навчатися на бакалавраті. Тоді я вже був студентом докторантури. Ми заприятелювали, оскільки обидва були з Румунії.

— Ти віриш у Бога? — запитав я, усміхаючись.

Він був здивований:

— Звичайно, вірю!

— А ти віриш у силу молитви?

— Я вірю, що Бог може робити чудеса, — промовив він.

— А ти віриш, що Бог може відповісти на твоє прохання, якщо ми звернемося в молитві безпосередньо до Нього? — запитав я.

Через декілька днів я запросив цього священника помолитися зі мною.

— Перш ніж я звернуся з твоїм проханням до членів комісії, ми повинні про це помолитися, — сказав я.

І він погодився.

Я вирішив, що не переконуватиму викладачів змінити правила вступу заради нього, але доведу їм, що румунська система освіти відповідає французьким стандартам. Я зустрівся з кожним із семи викладачів, які входили до комісії. І кожен з них пообіцяв мені переглянути це питання на наступній зустрічі комісії. Усе закінчилося тим, що викладачі провели зі священником співбесіду, щоб перевірити його знання, і зарахували його на докторську програму. Ми дякували Богові за це диво!

Протягом наступних двох років наша дружба міцніла. Він часто приходив до мене, щоб поспілкуватися, разом повечеряти й прославити Бога в колі моєї сім'ї. Проте на третій рік мій друг повідомив, що залишає навчання:

— У мене тепер нова робота. Мене призначили секретарем департаменту з питань релігії при уряді Румунії.

Він став одним з державних високопосадовців у сфері релігії! Ми часом не розуміємо, який сильний і тривалий вплив справляють наші слова та дії. Коли священник посів таку високу посаду, багато адвентистів у Румунії побоювалось, що з'являться певні обмеження релігійної свободи, особливо щодо таких невеликих деномінацій, як Церква адвентистів сьомого дня. Проте ці побоювання виявилися марними. Ставши членом уряду, мій друг не порушував принципів релігійної свободи й об'єктивно ставився до всіх конфесій.

Коли він узявся до своїх обов'язків, я жартома напросився відвідати його офіс.

— Хочу показати дітям, що знаю когось відомого, — сказав я.

Він розсміявся й відповів:

— Приходь у будь-який час.

Ми й сьогодні підтримуємо з ним товариські стосунки.

Габріель Голєа — виконавчий секретар Французько-Бельгійського уніону в Парижі, Франція.

СІМ'Я

Біблійні тексти для дослідження:

Бут. 3:1-15; 2 Кор. 4:6; Луки 1:26-38; Матв. 1:18-24; Ефес. 4:15; 1 Івана 3:18; П. Зак. 6.

Пам'ятний вірш:

«Послухай, мій сину, напучення батька свого, і не відкидай науки матері своєї» (Прип. 1:8).

Ми, люди, постійно навчаємося, адже життя – це школа. «З найдавніших часів вірні в Ізраїлі приділяли багато уваги вихованню молоді. Господь заповів, щоб уже в ранньому дитинстві дітей навчали пізнавати Його доброту й велич, які знайшли свій особливий вияв у Його Законі та в історії Ізраїлю. Пісні, молитви й повчання з Писань подавали дітям у доступній формі. Батьки й матері повинні були навчити дітей, що Божий Закон є відображенням Його характеру; якщо вони приймуть принципи цього Закону у своє серце, образ Божий закарбується в їхньому розумі й душі. Здебільшого навчання проходило в усній формі, але молодь навчалася також читати єврейські тексти і досліджувати пергаментні сувої Старого Завіту» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 69).

Протягом більшої частини історії людства виховання й освіта відбувалися переважно вдома, особливо в ранні роки.

Що Біблія повідомляє про виховання й освіти в сім'ї? Якого принципу ми можемо навчитися із цієї інформації незалежно від ситуації в нашій родині?

Неділя, 4 жовтня

ПЕРША СІМ'Я

На перших сторінках Писання нам не дано жодних відомостей про тип сімейного виховання й освіти, який існував на зорі історії людства, хоч ми можемо бути впевнені, що тоді отримання знань відбувалося саме в сім'ї.

«Осередком системи освіти, заснованої в Едені, була сім'я. Адам був “Сином Бога” (Луки 3:38), і саме від свого Отця діти Всевишнього отримували настанови. Їхня школа була сімейною школою в буквальному розумінні слова» (Е. Уайт. Виховання та освіта. С. 33).

І хоч ми точно не знаємо, що саме викладали в такій школі, проте можемо бути впевнені: об'єктом вивчення були чудеса творіння, а після гріхопадіння – План викуплення.

Про які події й поняття повідомляють наведені тексти і чому вони були частиною виховання й освіти, котрі Адам і Єва передали своїм дітям? Бут. 1-2; 3:1-15; 2 Кор. 4:6; Луки 10:27; Гал. 3:11; Об'явл. 22:12.

«Система освіти, установлена на початку світу, мала бути взірцем для людини впродовж усього наступного часу. Для ілюстрації її принципів у домі наших прабатьків, Едені, була встановлена школа-взірець» (Е. Уайт. Виховання та освіта. С. 20).

Християнське виховання й освіта – це зобов'язання навчати членів сім'ї доктрин, поклоніння, настанов, братського спілкування, проповіді Євангелія та служіння. Дім – це місце, де ви розкриваєте членам сім'ї любов та обітниці Бога; де Ісуса представляють дітям як їхнього Господа, Спасителя, Друга і де Біблію вважають Словом Божим. У сім'ї ви створюєте зразок здорових взаємин з нашим Небесним Отцем.

Тексти Бут. 4:1-4 повідомляють, як Каїн та Авель приносили свої жертви Господу. Ми, звичайно, розуміємо, що саме в сім'ї вони дізналися про значення й важливість жертвоприношення, що було частиною їхнього сімейного навчання щодо Плану спасіння. Однак ця історія свідчить: гарна освіта не завжди приводить до очікуваного результату.

Якою б не була ситуація у вашому домі, які рішення ви можете прийняти, щоб у ньому викладали істину й жили згідно з нею?

Понеділок, 5 жовтня

ДИТИНСТВО ІСУСА

Слово Боже дає нам дуже мало подробиць про дитинство Ісуса. Багато подій тих років залишається таємницею. Проте ми отримали певне уявлення про характер Його земних батьків, Марії та Йосипа, і це може пояснити нам деякі моменти з дитинства й раннього виховання Христа.

Що наведені тексти повідомляють нам про Марію та Йосипа? Яким чином ці відомості допомагають нам зрозуміти, чого батьки Ісуса навчали Його?

Луки 1:26-38

Луки 1:46-55

Матв. 1:18-24

З наведених текстів ми дізнаємося, що і Марія, і Йосип були вірними євреями, котрі прагнули жити в послуху Божим законам та заповідям. Справді, коли Господь відкрив їм, що мало відбутися в їхньому житті, вони сумлінно виконали всі Його повеління.

«У дитинстві Ісус не навчався в школах при синагозі. Його першою вчителькою була матір. З її вуст та з проро-

чих сувоїв Він пізнавав небесні істини. Ті самі слова, котрі Він Сам колись проголосив для ізраїльського народу через Мойсея, тепер Ісус вивчав біля ніг матері. Ставши юнаком, Ісус знову ж таки не шукав освіти в школах рабинів. Він не мав потреби в освіті з таких джерел, оскільки Сам Бог був Його Наставником» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 70).

Безперечно, Марія і Йосип були добрими, вірними вчителями для їхньої Дитини, але, як свідчить історія з Луки 2:41-50, багато чого в їхньому Сині вони не розуміли, оскільки Ісус володів знаннями й мудрістю, отриманими тільки від Бога.

Ще раз прочитайте наведену вище цитату Еллен Уайт. Як ви розумієте таке речення: «Ті самі слова, котрі Він Сам колись проголосив для ізраїльського народу через Мойсея, тепер Ісус вивчав біля ніг матері»? Що це говорить нам про дивовижну Божу любов? Як ми, грішні істоти, повинні відгукнутися на цю любов?

Вівторок, 6 жовтня

СПІЛКУВАННЯ

Фактично освіта на будь-якому рівні – це спілкування. Учитель – особа, котра володіє знаннями, мудрістю, інформацією, фактами, тобто всім, що можна передати учневі. Учитель, який володіє великими знаннями, має бути спроможний повідомити їх іншим; інакше яка користь від його знань для учнів?

З іншого боку, гарні педагогічні навички – це не просто здатність передавати свої знання іншим. Доволі важливим для всього процесу навчання є налагодження стосунків. «З-поміж дарів, якими справжній учитель може поділитися з учнями, мало що може перевершити цінність його дару товариського спілкування. Ми можемо краще розуміти людину, якщо в нашому спілкуванні нас об'єднують симпатія, співчуття. Якщо це справедливо, коли йдеться про дорослих, то тим більше справедливо щодо дітей та молоді. А нам необхідне таке розуміння для того, аби принести максимальну користь» (Е. Уайт. Виховання та освіта. С. 212).

Інакше кажучи, гарне викладання торкається й особистого емоційного рівня. Це також дуже важливо для сім'ї як школи. Між учнем і вчителем мають бути налагоджені добрі стосунки.

Стосунки налагоджують і розвивають за допомогою спілкування. Якщо християни не спілкуються з Богом, наприклад, читаючи Біблію й молячись, їхні взаємини з Ним завмирають. Сім'ї потребують Божественного керівництва, якщо бажають зростати в благодаті й пізнанні Христа.

Прочитайте наступні тексти. Що вони повідомляють про те, як побудувати міцні сімейні стосунки (а також будь-які інші)? Псал. 37:7-9; Прип. 10:31, 32; 27:17; Ефес. 4:15; 1 Івана 3:18; Тита 3:1, 2; Якова 4:11. _____

Приділяючи час посіву належного насіння спілкування, ви не тільки підготуєте членів сім'ї до особистих взаємин із Христом, а й зможете розвинути міжособистісні стосунки в родині. Це відкриє шляхи спілкування, і згодом ви будете задоволені, що сформували їх до того, як ваші діти досягли статевої зрілості і стали дорослими. Навіть якщо у вас немає дітей, принципи, викладені в прочитаних текстах, можна застосовувати в будь-яких стосунках.

Подумайте: чому важливо не тільки те, що ми говоримо, а й як говоримо. Які уроки ви винесли із ситуацій, коли ваша манера розмови значною мірою зруйнувала вплив ваших слів, хоч вони були правильні?

Середа, 7 жовтня

РОЛЬ БАТЬКІВ

«А ви, батьки, не дратуйте своїх дітей, а виховуйте їх у послусі та вченні Господа» (Ефес. 6:4).

«Хто жінку чеснотну знайде? А ціна її більша від перел» (Прип. 31:10).

Батьки несуть велику відповідальність. Батько – голова сім'ї, а сім'я – колиска церкви, школи, суспільства. Якщо

батько слабкий, безвідповідальний і некомпетентний, то сім'я, церква, школа й суспільство страждатимуть від наслідків. Батько має прагнути виявляти плід Духа – «любов, радість, мир, довготерпіння, ласкавість, доброту, віру, лагідність, стриманість» (Гал. 5:22, 23).

Матері відіграють, напевно, найважливішу роль у всьому суспільстві. Вони дуже впливають на формування характеру своїх дітей і створення атмосфери в домі. Батько повинен робити все можливе, аби працювати разом з матір'ю у вихованні й навчанні своїх дітей.

Які уроки можуть почерпнути батьки й матері з наступних текстів? Ефес. 5:22, 23, 25, 26; 1 Кор. 11:3; 2 Кор. 6:14; Римл. 13:13, 14; 2 Петра 1:5–7; Филп. 4:8.

Батьки-християни несуть моральне зобов'язання своєю поведінкою слугувати біблійним прообразом Христа й Церкви. Шлюбні стосунки – це аналогія взаємин Христа із Церквою. Коли батьки відмовляються від керівної ролі або ж використовують метод тиранії, то малюють фальшиву картину Христа своїм дітям і світові. Бог наказує усім батькам-християнам старанно наставляти своїх дітей (див. П. Зак. 6:7). Батьки зобов'язані навчати дітей любити Господа всім серцем. Вони мають навчати страху Господнього, любові, повного посвячення й покорі Йому.

У тексті П. Зак. 6:7 ізраїльтянам було дано конкретні вказівки щодо навчання своїх дітей на прикладі великих діянь Господа для Свого народу. Якою б чудовою не була історія, котру старші мали розповідати дітям Ізраїлю, ми, що живемо після хреста Христового, маємо значно цікавішу історію для викладу, чи не так?

Отже, виховання, яке ми повинні дати, – це постійна активна дія, коли ми «вливаємо» істину Божу в наших дітей та готуємо їх до особистих взаємин із Христом.

Однак усі ми отримали священний дар свободи волі. Зрештою наші діти, коли стануть дорослими, будуть самі відповідати за себе перед Богом.

Четвер, 8 жовтня

«ЩОБ ТИ НЕ ЗАБУВ»

Перш ніж діти Ізраїлю увійшли до Обітованого краю, Мойсей знову говорив з ними, нагадуючи про чудові шляхи, якими Господь провадив народ, та закликаючи їх не забувати Його діянь задля них. У книзі Повторення Закону записано останню волю й заповіт Мойсея. І хоч ця книга написана тисячі років тому, у культурних і життєвих умовах, які радикально відрізняються від сьогоденних, викладені в ній принципи можна застосувати і до нас.

Прочитайте П. Зак. 6. Які принципи християнського виховання й освіти містить цей розділ? Що має бути в центрі всього, чого ми навчаємо не лише наших дітей, а й тих, хто не має таких знань про Бога та Його великий План спасіння, як ми? А також які застереження містяться в розділі? _____

Центральний елемент усього, чого ізраїльтяни мали навчати своїх дітей, – це чудові діяння Бога серед них. У розділі також записано ясне застереження не забувати Божих звершень заради Його народу.

Звичайно, якщо батьки відіграють найважливішу роль в інтеграції біблійних учень у життя своїх дітей, то вони несуть відповідальність за організацію й підготовку власного життя таким чином, щоб мати відповідні знання і час для своїх дітей.

«Першим учителем дитини є матір. У період найбільшої сприйнятливості дитини, коли вона найшвидше розвивається, її виховання великою мірою перебуває в руках матері» (Е. Уайт. Виховання та освіта. С. 275).

Час, коли батьки відкривають своїм дітям любов та обітницю Бога, дуже важливий. Час, який ви регулярно приділяєте для того, щоб особисто викладати дітям му-

дрість і Божі обітниці, позитивно вплине на вашу сім'ю й наступні покоління.

«І пильно навчиш цього синів своїх, і будеш говорити про них, як сидітимеш удома, і як ходитимеш дорогою, і коли ти лежатимеш, і коли ти вставатимеш» (П. Зак. 6:7). Яка основна думка цього тексту? Що він говорить нам про те, наскільки важливо завжди підтримувати усвідомлення реальної присутності Господа не лише в наших дітей, а й у нас самих?

П'ятниця, 9 жовтня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте в книзі Е. Уайт «Виховання та освіта» розділи «Підготовка» (С. 275-282); «Співпраця» (С. 283-286); «Дисципліна» (С. 287-297).

«На батьках, як і на матерях, лежить відповідальність за виховання дітей і в ранньому, і в старшому віці. Для обох батьків надзвичайно необхідна вимога — старанна ґрунтовна підготовка. Перш ніж наважитися стати батьком і матір'ю, чоловіки й жінки мають ознайомитися із законами фізичного розвитку... Вони також повинні розуміти закони розумового розвитку та морального виховання» (Е. Уайт. Виховання та освіта. С. 276).

«Співпраця має починатися зі спільної праці самих батька й матері в сімейному житті. Вони несуть спільну відповідальність за виховання своїх дітей і повинні постійно намагатися діяти разом. Нехай вони підкоряться Богові, шукаючи в Нього допомоги для підтримки одне одного... Батьки, котрі дають дітям таке виховання, навряд чи належать до тих, хто критикує вчителя. Вони розуміють: як інтереси їхніх дітей, так і справедливе ставлення до школи вимагають, аби вони, наскільки можливо, підтримували й шанували того, хто поділяє їхню відповідальність» (Е. Уайт. Виховання та освіта. С. 283).

Питання для обговорення:

1. Незалежно від того, є у нас діти чи ні, усі ми маємо певне місце проживання та взаємодіємо з людьми. Які уроки ви почерпнули з пройденого матеріалу, котрі можуть допомогти вам взаємодіяти з ближніми й свідчити їм?
2. Ми схильні розглядати освіту як щось добре. (Зрештою, хто може бути налаштований проти освіти?) Проте чи завжди це так? Наведіть приклади, як освіта була спотворена і перетворилася на щось погане? Які уроки ми можемо почерпнути із цих негативних прикладів, щоб наша освіта приносила тільки користь?
3. Як зазначено в уроці за середу, усім нам було дано священний дар свободи волі. Рано чи пізно, коли діти подорослішають, їм доведеться приймати власні рішення щодо Бога, про Котрого їх навчали майже все їхнє життя. Чому батьки (а також кожен, хто прагне свідчити іншим й викладати Євангеліє) завжди повинні пам'ятати про важливість свободи волі?

АВСТРАЛІЄЦЬ ДОЛАЄ ВИПРОБУВАННЯ В АФРИЦІ

Ванія Чу

51-річний Еттін Мак-Клінток зіткнувся з неабиякими труднощами, перебуваючи в Ефіопії. Він був ведучим австралійської радіокомпанії «3ABN» і приїхав до селища Шишо, розташованого за 35 км від Аваси, другого за розміром міста в Ефіопії, щоб проповідувати на євангельських зустрічах. Їх організував Східно-Центральний Африканський дивізіон у рамках програми «Усезагального залучення членів Церкви — 2019». Спочатку виникли труднощі з електроенергією, і перші два вечори він проводив програму в цілковитій темряві.

Незважаючи на технічні труднощі, ці зустрічі просто неба відвідувало понад 400 людей. Це значно більше, ніж могло поміститися в приміщенні місцевої церкви. Еттін проповідував з імпровізованого намету під дахом із пластикових листів.

Коли він готувався до третьої зустрічі, з'явилося занепокоєння. У них уже був орендований генератор, який виробляв електроенергію, але за пів години до програми почався дощ. Він сподівався, що це не стане перепорою для людей.

До початку зустрічі дощ закінчився, проте хмари досі вкривали все небо. Минуло лише 15 хвилин відтоді, як Еттін почав проповідувати, і знову пішов дощ. Коли він напустився сильніше, люди почали потроху залишати територію церкви, тому що, на відміну від Еттін, котрий був під імпровізованим укриттям, люди стояли просто неба.

— Ми з пресвітерами молилися про те, щоб дощ ущух, але він знову почався, — згадав Еттін. — Нам потрібно було щось робити. Але що?

Раптом у нього промайнула думка. Щовечора він говорив людям про те, що Бог має силу над хворобами, гріхом і смертю. Проте Він владний і над погодою. Еттін може помолитися про те, щоб дощ перестав. А якщо Господь вирішить інакше? Тоді його проповідь утратить авторитет і люди перестануть відвідувати зустрічі.

Тієї миті в його розумі з новою силою засяяв текст із 1 Івана 5:14: «І це та відвага, яку маємо до Нього, що коли чогось просимо, згідно з Його волею, Він вислуховує нас!» Еттін тихо помолився: «Господи, я вірю, допоможи моему невір'ю».

З допомогою перекладача Еттін запросив аудиторію помолитися, щоб дощ ущух. І тієї ж хвилини, коли він сказав: «Амінь», дощ припинився. І до кінця програми більше не починався. Після проповіді того вечора майже двісті людей вийшло вперед на заклик до молитви.

— Усюди люди схилялися на коліна, — розповідає Еттін. — Стоячи на колінах у багнюці, ми з удячністю молилися про посвячення Богові.

Коли Еттін побачив, що половина відвідувачів програми стали в молитві на коліна, він згадав про свою сім'ю та друзів, які моляться за нього в Австралії, і подякував Господу за їхні молитви.

— Бог подарував мені новий досвід, — підсумовує Еттін. — До того дня я ніколи не ризикував заради Бога й ніколи не отримував таких благословень. Моє рішення помолитися про те, щоб дощ припинився, було величезним ризиком. Я боявся, але Бог щедро винагородив мене.

ЗАКОН ЯК УЧИТЕЛЬ

Біблійні тексти для дослідження:

П. Зак. 6:5; 31:9-27; Римл. 3:19-23; Об'явл. 12:17; 14:12; Марка 6:25-27; Євр. 5:8.

Пам'ятний вірш:

«І люби Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю!» (П. Зак. 6:5).

Застерігаючи галатів від законництва, Павло писав: «Тож якби був даний закон, здатний оживляти, тоді праведність була б від Закону» (Гал. 3:21). Якби якийсь закон був здатний «оживляти», тобто давати життя, це, звичайно, був би Божий Закон. Однак Павло вважає, що нас як грішників навіть Божий Закон не здатний оживити. Чому? «Але Писання замкнуло все під гріхом, щоб обітниця з віри в Ісуса Христа була дана тим, які вірять» (Гал. 3:22).

Якщо Закон не може оживляти грішників, яке його призначення, окрім як показати нам нашу потребу в благодаті? Чи Закон тільки негативний за своєю функцією, невже він даний лише для того, щоб указувати нам на наші гріхи?

Ні, Закон необхідний також для того, щоб указати нам на шлях життя, який можна знайти тільки в Ісусі. Таку саму

роль виконує і справжня освіта, указуючи нам на життя благодаті, віри й послуху Христу. Упродовж тижня ми будемо досліджувати роль Божого Закону в християнській освіті. Ми дізнаємося, що Закон може відкрити нам про віру, благодать і любов нашого Бога до грішного людства, хоч сам собою Закон не може спасти нас.

Неділя, 11 жовтня

ЛЮБИТИ І БОЯТИСЯ БОГА

Книга Повторення Закону містить останні слова Мойсея до Ізраїлю, до нового покоління, яке нарешті увійде до Обітованого краю. Та перед цим вождь має кілька вельми ясних настанов для них.

Прочитайте П. Зак. 31:9–13. Що означає боятися Господа?

Бог використовував особливі методи для передачі Свого Закону Ізраїлеві. Він зробив усе можливе, щоб Його закони не було забуто. Отже, Господь – довготерпеливий Наставник, Вихователь і Педагог. Він навчає, повторює, посилає пророків та використовує Своїх слуг для передачі вістки. Він робив це знову й знову. Така велика кількість книг Старого Завіту свідчить про те, що Бог прагнув навчити Свій народ іти шляхом життя.

У наведених віршах зверніть увагу на те, як Мойсей наголошує на важливості вивчення Закону майбутніми поколіннями. Вождь описує це вивчення як двоетапний процес. Спочатку діти почують Закон, а потім «будуть... навчатися боятися Господа, Бога вашого» (П. Зак. 31:13).

Спочатку діти чують, а потім навчаються боятися Бога. Тобто вивчення Закону передбачає, що страх (благоговіння) не буде природним результатом знання Закону. Мойсей має на увазі, що пізнання і страх (благоговіння) – це процес, а не негайне втілення причинно-наслідкового зв'язку.

Що означає «боятися Бога» в контексті найбільшої заповіді: «І люби Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією

Урок 3 душею своєю, і всією силою своєю!» (П. Зак. 6:5)? Можливо, ми краще зрозуміємо цей взаємозв'язок на прикладі дитини, котра любить і боїться доброго батька. Такий батько розкриває свою любов і турботу, показуючи: він каже те, що має на увазі, і має на увазі те, що каже. Якщо ви вчините неправильно, то справді страждатимете від наслідків самої провини. Так, ми можемо і повинні водночас любити й боятися Господа. Це не суперечливі ідеї. Що більше ми пізнаємо Бога, то більше любимо Його за милість; і що більше пізнаємо Бога, то більше благоговіємо перед Ним. Адже ми усвідомлюємо, наскільки Він святий і праведний, а ми – грішні й нечисті. Тоді ми розуміємо, що не знищені лише завдяки благодаті – незаслуженій милості Господа.

Як ви розумієте, що означає водночас любити й боятися Бога?

Понеділок, 12 жовтня

СВІДОК НА ТЕБЕ

Мойсей знає про наближення своєї смерті та глибоко розуміє ситуацію, яку залишить після себе. Він усвідомлює, що після його смерті ізраїльтяни увійдуть до Обітованого ханаанського краю. Він також передбачає, що вони, досягнувши свого довгоочікуваного місця призначення, залишаться бунтівними.

Прочитайте П. Зак. 31:14–27. Які приготування робить Мойсей перед смертю? Якими були найбільші побоювання Мойсея та як він усуває їх? _____

Тут тон Мойсея нагадує тон учителя, котрий готується до заміни. Він знає, що його учні погано поводитися в його присутності в класі; він не наївний, щоб думати, ніби вони не бунтуватимуть за його відсутності. Вождь дає вказівку левитам, котрі носять ковчег Заповіту, покласти книгу закону поряд із ковчегом, щоб вона стала «за свідка». Мойсей передає своєму наступникові не просто план уроку, а свідка. Вождь говорить про книгу закону як про живу істоту, здатну викривати серця людей.

Подумайте про Закон як про «свідка на тебе». Як ця думка відображена в Новому Завіті? Див. Римл. 3:19–23. Яким чином Закон указує на нашу потребу в благодаті?

У розділі 31 книги Повторення Закону сказано, що Бог доручає Мойсееві записати пісню, котрої навчив вождя. Потім він має навчити цієї пісні ізраїльтян, щоб вона «була Мені... за свідка на Ізраїлевих синів» (вірш 19). Знову ми зустрічаємося з персоніфікованими Божими вказівками. Коли пісню співають, її легше передавати й поширювати. Якщо пісня – свідок, вона має здатність спонукати людей дивитися на себе і бачити, що вона говорить про них.

Навіть якщо ми прагнемо дотримуватися Божого Закону всіма даними нам Господом силами, яким чином цей Закон діє як «свідок» на нас? Що цей свідок відкриває нам про необхідність Євангелія в нашому житті?

Вівторок, 13 жовтня

ЩОБ ЩАСТИЛО ТОБІ

Уся Біблія свідчить про результати пізнання Божого Закону та послуху йому.

Прочитайте І. Нав. 1:7, 8. Що Господь говорив Ісусові та як викладені в текстах принципи можна застосувати в нашому житті?

Коли Ісус Навин входив до Ханаану, Господь сказав йому: «Тільки будь дуже сильний та відважний, щоб додержувати чинити за всім тим Законом, що наказав був тобі Мойсей, Мій раб, – не відхилишся від нього ні праворуч, ні ліворуч, щоб щастило тобі в усьому, де ти будеш ходити» (І. Нав. 1:7).

Може здатися, що уявлення про успіх як наслідок послуху суперечить тому, чим у сучасному світі вимірюється успіх. Багато хто сьогодні вважає, що ознаками успішності є новаторство, креативність і самозабезпеченість. Щоб домогтися

З успіху в конкретній галузі, часто потрібні неординарний талант і вміння ризикувати.

У Проте Господь проголошує, що успіх вимагає іншого набору ресурсів.

Р **Прочитайте Об'явл. 12:17; 14:12; Римл. 2:12, 13; 7:7; Якова 2:10-12. Що ці вірші говорять нам сьогодні про послух Божому Законові? Та якщо ми не спасаємося послухом Божому Законові, чому так важливо його дотримуватися?**

Як християни, котрі вірять Біблії, ми покликані підкорятися Божому Законові. Порушення Закону, тобто гріх, призведе лише до болю, страждань й (у разі нерозкаяності) до вічної смерті. Хто особисто не зазнав або не бачив наслідків гріха, наслідків порушення Божого Закону? Як стародавній Ізраїль досягнув би успіху та йому б щастило (див. І. Нав. 1:7), якби він підкорявся Божому Закону (хоч і вони потребували благодаті), так може бути і з нами сьогодні. Отже, ще одне із завдань християнської освіти – навчити дотримуватися Божого Закону як невід'ємного компоненту життя за вірою та в надії на Божу благодать.

Яким був ваш особистий досвід, пов'язаний з наслідками гріха? Що ви зрозуміли, чим могли б поділитися з іншими, аби вони не припустилися тих самих помилок?

Середа, 14 жовтня

ПРАЦЯ І БОРОТЬБА ТИХ, ХТО ЗБЕРІГАЄ ЗАКОН

Дотримання Божого Закону приносить величезну користь, про що свідчить життя людей, яким Бог дарував успіх. Ісус Навин ретельно дотримувався Божих Заповідей та вірно керував народом Ізраїлю. Господь неодноразово запевняв Свій народ: якщо вони підкорятимуться Законові, то процвітатимуть.

Прочитайте 2 Хронік 31:20, 21. Які були основні причини успіху Єзекиї, згадані в уривку?

У якому б навчальному закладі не перебували, ми повинні акцентувати на важливості послуху. Наші учні розумні. Рано чи пізно вони зауважать суворий факт, що деякі люди вірні, сповнені любові, слухняні, але також зазнають страждань. Як ми можемо це пояснити?

Що повідомляють наведені тексти щодо цього складного питання? Марка 6:25–27; Йова 1, 2; 2 Кор. 11:23–29.

Безперечно, добрі, вірні й законослухняні люди не завжди процвітають, принаймні так, як світ розуміє процвітання. І в цьому також може полягати часткова відповідь на це складне запитання, яке виникає в учнів, коли ми прагнемо показати їм важливість Закону. Що саме ми маємо на увазі під процвітанням? Що сказав псалмист? «Я б вибрав сидіти при порозі дому Бога мого, аніж жити в наметах безбожності!» (Псал. 84:11). Навіть люди, вірні Богові й слухняні Його Закону, не завжди процвітають (згідно з нормами цього світу), принаймні нині. Ми спотворюємо реальність гріховного світу, якщо говоримо нашим учням інакше.

Прочитайте Євр. 11:13–16. Як ці вірші допомагають нам зрозуміти, чому вірні люди страждають у житті?

Четвер, 15 жовтня

ІСУС – НАШ ПРИКЛАД

Ісус Христос, Син Божий, жив як Людина в досконалому послуху Отцеві, у досконалому послуху Закону Божому. Він робив це для того, аби бути не тільки замісною Жертвою, а й нашим Взірцем.

Прочитайте наступні уривки: Луки 2:51, 52; Филп. 2:8; Євр. 5:8; Івана 8:28, 29. Що в них сказано про послух Христа впродовж усього Його життя? _____

Можливо, саме Іван сказав про це найкраще: «Хто каже, що в Ньому перебуває, той має жити так само, як

Урок 3 жив Він» (1 Івана 2:6). Коли ми зупиняємо свій погляд на житті Христа і Його служінні на Землі, легко зауважити, як Він догоджав Отцю Своїм послухом. Христос виконував пророцтва й дотримувався Божих законів упродовж усього Свого земного життя.

Бог наказав Мойсеєві записати Свій закон у книгу. Подібно до того, як цей закон був свідком для Ізраїлю, так Христос став живим Свідком для Його апостолів, учнів, грішників і святих. Тепер, замість того щоб просто дотримуватися низки правил, ми маємо приклад Ісуса, Людини з тіла й крові, – приклад, який потрібно наслідувати.

Як учителі, чи можемо ми запропонувати учням кращий приклад для наслідування, ніж приклад Ісуса та Його покори Отцеві?

«Так звана віра в Христа, яка нібито звільняє людину від необхідності послуху Богові, є не вірою, а самовпевненістю. “Ви спасенні благодаттю через віру” (Ефес. 2:8). Але “віра, коли не має діл, сама по собі є мертвою” (Якова 2:17). Ісус сказав про Себе ще до того, як прийшов на Землю: “Твою волю чинити, мій Боже, я хочу, і Закон Твій – у мене в серці” (Псал. 40:9). А незадовго до Свого вознесіння на Небо, Він знову проголосив: “Я, зберігши заповіді Мого Отця, перебуваю в любові Його” (Івана 15:10). У Святому Письмі сказано: “З того дізнаємося, що ми Його пізнали, якщо дотримуємо Його заповіді... Хто каже, що в Ньому перебуває, той має жити так само, як жив Він” (1 Івана 2:3, 6)» (Е. Уайт. Дорога до Христа. С. 61).

Що ви можете зробити, аби краще наслідувати приклад Христа в усіх сферах свого життя і бути найкращим учителем для інших? Хоч це відома думка, проте чому наші діла говорять значно голосніше за наші слова?

П'ятниця, 16 жовтня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Любов, основа творіння й викуплення, є основою і справжнього виховання й освіти. Про це ясно свідчить Закон, даний Богом як дороговказ у житті. Його перша велика

заповідь: “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всією думкою своєю” (Луки 10:27). Любити Його, Безмежного, Усезнаючого Бога, всією силою, думкою і серцем означає найвищий розвиток кожної здібності. Це означає, що в усьому єстві – у тілі, розумі, як і в душі, – має бути відновлений образ Божий.

Друга заповідь подібна до першої: “Любитимеш свого ближнього, як самого себе!” (Матв. 22:39). Закон любові закликає до присвячення тіла, розуму й душі на служіння Богові та нашим ближнім. А це служіння, роблячи нас благословенням для інших, приносить найбільше благословення і для нас самих. В основі всякого справжнього розвитку лежить безкорисливість. У безкорисливому служінні кожна наша здібність досягає найвищого рівня розвитку. Ми дедалі повніше стаємо учасниками Божественної природи. Ми стаємо придатними для Неба, бо приймаємо Небо у свої серця» (Е. Уайт. Виховання та освіта. С. 16).

Питання для обговорення:

1. Подібно до давнього Ізраїлю, ми повинні водночас любити й боятися Бога (Матв. 22:37; Об'явл. 14:7). Обговоріть на уроці, як ми можемо робити і те, й інше. Чому ці дві заповіді не суперечать одна одній?
2. Що таке стандарт? Наскільки людські правила відповідають стандартам, установленим Самим Богом? Що говорить Писання про встановлення високих стандартів для себе, своєї сім'ї, своєї церкви?
3. Як нам установити баланс, аби показати важливість послуху Божому Заповіті і водночас розкрити, чому цей послух не є джерелом нашого спасіння?
4. Прочитайте Псал. 119 та зазначте, скільки разів було сказано про послух, свободу, закони, правила й заповіді. Що автор псалма бажає повідомити про ці поняття?

БОЖІ НАСТАНОВИ В БРАЗИЛІЇ

Селоміта Хамзауї

У суботу після обіду тітка дала мені листівку з біблійними віршами й сказала:

— Просто розгорни її — і Бог говоритиме з тобою через кожний текст.

Я не згадувала про Бога понад 20 років. Я виросла в Бразилії в християнській сім'ї, але перестала відвідувати церкву, коли мені було 16. Та поїздка на місяць до Бразилії була пов'язана з моїм науковим проектом, над яким я працювала в одному з університетів Франції. Наступного дня я мала повернутися до Парижа.

Я розгорнула листівку — і мій погляд зупинився на тексті: «Щоб надія твоя була в Господі, я й сьогодні навчаю тебе» (Прип. 22:19). Ці слова торкнулися мене, оскільки я була студенткою й мені було цікаво, чого Бог хоче мене навчити. Того вечора я зустрілася з друзями, щоб попроситися. Проте цей біблійний текст не йшов з думки, і я вирішила піти на богослужіння в одну з протестантських церков.

Увійшовши в Дім молитви, на свій подив, я побачила, що кожна молода жінка була вбрана, як і я: джинси, підбори, сережки у вухах і макіяж. Гімни виконували під сучасну музику. Однак найбільше мене розчарувало те, що пастор після проповіді не зробив заклику, якого я так чекала. Я була готова віддати своє серце Ісусові. Того дня я вийшла із храму, відчуючи смуток та прикрість.

Наступного дня я полетіла до Франції й молилася: «Господи, я не почула заклику, але я відшукаю церкву у Франції й регулярно її відвідуватиму». Так і сталося: я знайшла там церкву неподалік від мого дому й почала відвідувати її щонеділі. Люди були добрі, проте я відчувала, що вони холодні в духовному плані.

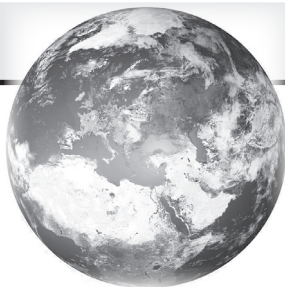
Я взялася самостійно вивчати Біблію й дивилася проповіді в інтернеті. На одному YouTube-каналі я знайшла серію проповідей адвентистського проповідника за книгою Об'явлення. Переглянула 25 його проповідей.

Якось я прокинулася о третій годині ночі й вирішила молитися до світанку. Те саме відбулося наступної ночі й ще через день. Під час молитви впродовж тих трьох ночей я відчула, що Прихід Ісуса близько. Я визнала свої гріхи й прославила Бога за Його милість. На третій день моє серце наповнилося миром. Я знала, що Бог є.

Переглянувши так багато проповідей, я все одно ще не розуміла, що цей проповідник — адвентист. Коли я шукала інформацію про нього, то знайшла його особисте свідчення. Відразу ж після цього я натрапила на адресу Адвентистської церкви в Парижі. Першої ж суботи я була просто приголомшена тим, як люди вивчають Біблію під час Суботньої школи. Жінки були одягнені скромно, а проповідь теж була за книгою Об'явлення. Бог знав, що саме це тоді було для мене важливе. Служіння прославлення зворушило мене до сліз. Я навіть не уявляла, що така церква існує.

Ще в Бразилії Бог обіцяв навчати мене, і я навчаюся досі.

Дякую за ваші пожертви Суботньої школи, які допомагають поширювати Євангеліє в усьому світі.

ОЧІ ГОСПОДНІ: БІБЛІЙНИЙ СВІТОГЛЯД

Біблійні тексти для дослідження:

**Прип. 15:3; Йова 12:7–10; Ефес. 6:12; Об'явл. 20:5, 6;
Івана 1:1–14; Марка 12:29–31.**

Пам'ятний вірш:

**«Очі Господні на кожному місці, – позирають на
злих та на добрих» (Прип. 15:3).**

Польський поет Чеслав Мілош у своїй книзі «Придорожній песик» написав: «Звірятка з дитячих книжок-розмальовок: балакучі кролики, песики, білочки, а ще сонечка, бджілки, цвіркуни. У них стільки ж спільного зі справжніми звірями й комахами, скільки в нашого уявлення про світ – зі справжнім світом. Подумаємо про це і здригнемось».

Слово «здригнемось» може видатися надто різким, проте багато з того, що люди думають про світ, насправді може бути зовсім неправильним. Наприклад, протягом майже 2000 років багато хто з найрозумніших та найосвіченіших людей у світі вважав: що Земля стоїть нерухомо в центрі Всесвіту. Сьогодні багато хто з найрозумніших та найосвіченіших людей вважає: людина еволюціонувала від того, що було найпростішою формою життя.

Як людські істоти, ми ніколи не дивимося на світ з нейтральної позиції. Ми бачимо його завжди й виключно через фільтри, що впливають на інтерпретацію і розуміння навколишнього світу. Цей фільтр називається світоглядом, і вкрай важливо, щоб ми викладали нашим молодим людям і навіть старшим членам Церкви біблійний світогляд.

Неділя, 18 жовтня

Очі господні

Один професор Оксфордського університету висловив припущення, що ані ми, ані світ і все, що нас оточує, – ніщо не є реальним. Ми – цифрові творіння раси прибульців з надпотужними комп'ютерами.

Хоч це просто фантастична ідея, вона порушує важливе питання: яка природа реальності?

Існують дві єдино можливих відповіді, навіть якщо тільки одна з них раціональна. Перша відповідь полягає в тому, що Всесвіт і все, що в ньому (включно з нами), просто існують. Ніщо не створило Всесвіт, ніщо його не сформувало. Він просто є. Це просто грубий факт. Немає Бога, немає богів, немає нічого Божественного. Дійсність суто матеріальна, суто природна. Як хтось сказав 2500 років тому (ця ідея не нова), є тільки «атоми і порожнеча».

Друга відповідь полягає в тому, що Всесвіт створила якась Божественна Істота (або Істоти). Такий погляд справді здається більш логічним, більш раціональним, більш розумним, ніж ідея про те, що Всесвіт просто існує і цього не можна пояснити. Друга точка зору охоплює світ природи, світ «атомів і порожнечі», але не обмежена ним. Вона вказує на дійсність, яка значно ширша, глибша й багатогранніша, ніж атеїстично-матеріалістичне бачення, яке так часто звучить сьогодні.

Що наведені тексти повідомляють про ідеї, викладені в сьогоднішньому уроці? Псал. 53:2; Прип. 15:3; Івана 3:16; Ісаї 45:21; Луки 1:26–35.

Центральним питанням християнської освіти є реальність не лише Бога, але й Такого Бога, Яким Він є, – Божественної

Особи, Котра любить нас і взаємодіє з нами. Він – Бог чудес, Який, хоч і використовує закони природи, не зв'язаний цими законами та може вийти за їхні межі, коли захоче (наприклад, у непорочному зачатті Ісуса). Викладання такого погляду особливо актуальне в наші дні, оскільки більша частина інтелектуального світу відкрито й безсоромно навчає атеїстичного і натуралістичного світогляду, заявляючи (помилково), що наука підтримує його.

Подумайте, наскільки вузьким та обмеженим є атеїстичний світогляд на відміну від біблійного, котрий (як сказано вище) охоплює світ природи, але не обмежений ним. Чому біблійний, теїстичний світогляд значно логічніший та раціональніший, ніж його атеїстичний «суперник»?

Понеділок, 19 жовтня

ЗАПИТАННЯ ЛЕЙБНІЦА

Багато років тому німецький мислитель і письменник Готфрід Вільгельм Лейбніц поставив запитання, яке, мабуть, є найбільш основоположним запитанням з усіх можливих: «Чому існує щось, а не ніщо?»

Як наступні тексти відповідають на запитання Лейбніца? Бут. 1:1; Івана 1:1-4; Вих. 20:8-11; Об'явл. 14:6, 7; Йова 12:7-10.

Дивовижно, наскільки ясно в Біблії констатується факт існування Бога. Текст Бут. 1:1 не починається з безлічі логічних доказів (хоч вони є) щодо існування Бога. Він прямо говорить про Його існування (див. також Вих. 3:13, 14), і із цієї вихідної точки відкриваються Бог-Творець, Біблія й уся закарбована на її сторінках істина.

Доктрина про творіння також є основою всякої християнської освіти. Все, у що ми віримо, як християни, ґрунтується на доктрині про творіння за шість днів. Біблія почалася не з твердження про викуплення, Закон, хрест, воскресіння чи Другий прихід, натомість із твердження про Бога-Творця, бо жодне з інших учень не має сенсу без реальності Бога як нашого Творця.

Отже, біблійний світогляд має підкреслювати важливість доктрини про творіння особистісним Богом. Цей акцент

Урок 4 також стає дуже важливим, оскільки викладання доктрини про творіння стикається з лобовою атакою в ім'я науки. Теорія еволюції про мільярди років життя, яке розвивалося повільно й стрибкоподібно, шляхом проб і помилок, з волі випадку, ледь не знищила віру в Біблію мільйонів людей. Важко уявити вчення, яке б більше суперечило Біблії та християнській вірі взагалі, ніж теорія еволюції. Ось чому ідея про те, що теорію еволюції можна якимось чином привести у відповідність із біблійною доктриною про творіння, ще гірша за саму атеїстичну теорію еволюції. Така ідея — глузування з Біблії та християнської віри в цілому.

Бог просить нас присвячувати щотижня одну сьому частину нашого життя — суботу — для того, щоб ми пам'ятали про шестиденне творіння. Що це говорить нам про те, наскільки основоположною й важливою є ця доктрина для християнського світогляду?

Вівторок, 20 жовтня

БІБЛІЙНИЙ СВІТОГЛЯД

Як сказано у вступі до уроку, ніхто з нас не дивиться на світ з нейтральної позиції. Наприклад, атеїст дивиться на веселку в небі й нічого не бачить, окрім природного феномена. Він вважає, що це явище не має жодного іншого значення, крім того, яким люди вирішують його наділити. На противагу цьому, віруючий, дивлячись на веселку з біблійного погляду, бачить не лише природний феномен — взаємодію води і світла, — а й підтвердження Божої обітниці про те, що світ більше не буде зруйнований водою (Бут. 9:13-16). «Якими великими є ласка і співчуття Бога до Його заблудлих дітей, виявлені в прекрасній веселці, що з'являється на хмарах як ознака Його Заповіту, укладеного з людиною!.. Намір Божий полягав у тому, щоб діти прийдешніх поколінь, запитуючи про те, що означає прекрасна райдуга, яка іноді обрамовує небо, могли почути від батьків розповідь про потоп, а також про те, як Всевишній помістив на хмарах веселку — запевнення, що води потопу ніколи вже не зіллються на землю» (Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 106).

Для адвентистів сьомого дня Біблія залишається основним дороговказом віри. Біблія пропонує світогляд, «фільтр», за допомогою якого ми повинні бачити й розуміти світ – часом дуже складне, заплутане місце у Всесвіті. Святе Письмо створює певний шаблон, щоб допомогти нам краще зрозуміти навколишню дійсність, частиною котрої ми є та котра нерідко бентежить і спантеличує нас.

Які істини в наведених текстах можуть допомогти нам краще зрозуміти навколишню дійсність? Ефес. 6:12; Марка 13:7; Римл. 5:8; 8:28; Екл. 9:5; Об'явл. 20:5, 6.

Як адвентисти сьомого дня, ми повинні твердо дотримуватися вчення Біблії, бо це відкрита людям Божо істина, яка пояснює нам про світ багато такого, чого інакше ми б не пізнали або не зрозуміли. Отже, християнська освіта має ґрунтуватися на Слові Божому, а будь-яке вчення, що суперечить йому, слід відкидати.

Які біблійні вчення суперечать деяким переконанням, котрих дотримуються люди? Що говорить нам ця відмінність про те, як важливо твердо дотримуватися Слова Божого?

Середа, 21 жовтня

ПОКЛОНІТЬСЯ ВИКУПИТЕЛЮ

Такою самою значущою для нашої віри, як і доктрина про створення світу, є доктрина про викуплення. Вона не з'являється окремо, особливо в Новому Завіті, натомість часто йде пліч-о-пліч і навіть нерозривно пов'язана з нею. Причина в тому, що у світі гріха і смерті недостатньо знати лише про творіння. Усі ми живемо, боремося, страждаємо, а потім – що? Ми помираємо, і зрештою виявляється, що нічим не відрізняємося від трупів тварин, залишених на узбіччі дороги? Ні, це не так! Ми маємо таку саму важливу для нашого світогляду доктрину про викуплення, а це означає, що в центрі всього, у що ми віримо, перебуває Ісус Христос, розп'ятий і воскреслий.

Прочитайте Івана 1:1–14. Що ці тексти розповідають нам про те, Ким є Ісус і що Він зробив для нас?

Прочитайте також вістку першого ангела: «І я побачив іншого ангела, який летів серед неба. Він мав вічне Євангеліє, щоб звіщати його жителям землі, – усякому народові, поколінню, племені і народності, – проголошуючи гучним голосом: Побійтеся Бога й віддайте Йому славу, бо прийшла година Його суду! Поклоніться Тому, Хто створив небо, і землю, і море, і джерела вод!» (Об'явл. 14:6, 7). Зверніть увагу, що «вічне Євангеліє» безпосередньо пов'язане з Богом як Творцем. Якщо Бог, Котрий створив нас, є тим самим Богом, Котрий у людському тілі поніс на Собі покарання за наш гріх, тоді не дивно, що ми покликані поклонятися Йому. Хіба ми можемо відгукнутися по-іншому, усвідомивши, Який насправді наш Бог?

Тому розп'ятий Христос має залишатися на передньому плані і в центрі всього, чого ми навчаємо. Це вчення повинно включати й істину про Другий прихід, адже Перший прихід Христа не дарував би нам жодної надії без Другого, чи не так? Грунтуючись на Святому Письмі, можна стверджувати, що Перший і Другий приходи Христа є двома частинами одного цілого – Плану спасіння.

Подумайте: Той, через Кого «все... постало, і без Нього не постало нічого з того, що постало» (Івана 1:3), помер за нас на хресті. Чому поклоніння має бути непереборним природним відгуком на цю думку?

Четвер, 22 жовтня

ЗАКОН БОЖИЙ

Багато років тому у Франції народ обговорював важливе питання: чи слід скасувати смертну кару? Прихильники її скасування зв'язалися з відомим французьким письменником і філософом Мішелем Фуко та попросили його написати редакційну статтю на їхню підтримку. Однак письменник виступив не просто за скасування смертної кари, а й за анулювання всієї пенітенціарної системи та за звільнення всіх ув'язнених.

Чому? Тому що для Мішеля Фуко всі системи моралі були просто людськими концепціями, людськими ідеями, створеними можновладцями задля контролю над масами. Отже, для нього ці моральні кодекси не мали реальної легітимності.

Якою б крайньою не була позиція письменника, вона є логічним наслідком проблеми, котра насправді не нова. Мойсей зіткнувся з нею в стародавньому Ізраїлі тисячі років тому. «Там ви не зробите так, як ми робимо сьогодні тут, – кожен усе, що йому здається справедливим» (П. Зак. 12:8; див. також Суд. 17:6; Прип. 12:15).

Якщо ми не повинні робити те, що нам просто здається справедливим, – оскільки ми самі не праведні, не святі й недостатньо об'єктивні, аби знати, що правильно з погляду моральності, – тоді як нам дізнатися, що робити? На щастя, Господь, Який створив нас, також дав нам моральні норми (моральний кодекс), за якими ми повинні жити. Можливо, ми не вважаємо їх правильними, але Господь іншої думки.

Що наведені тексти повідомляють про моральну поведінку? П. Зак. 6:5; Марка 12:29–31; Об'явл. 14:12.

Якщо ми бажаємо зробити викуплення центральною доктриною нашого християнського світогляду, тоді (як ми говорили минулого тижня) Божий Закон (Десять Заповідей) також має бути центральною доктриною. Зрештою, від чого ми викуплені, якщо не від гріха, котрий «через Закон пізнається» (Римл. 3:20)? Євангеліє справді не має сенсу без Закону Божого, що є однією з відомих нам причин того, що Закон усе ще обов'язковий для нас, незважаючи на його нездатність спасти нас. Саме тому нам потрібне Євангеліє!

Отже, уся освіта адвентистів сьомого дня повинна особливо наголошувати наголос на «незмінності Закону» (Е. Уайт. Велика боротьба. С. 63), включно із суботою. Якщо освіта покликана допомогти відновити в нас образ Божий, наскільки це можливо в земному житті, то навіть на базовому рівні слід дотримуватися Божого Закону у світлі прикладу Христа як моральних норм, котрі показують нам, **що** воістину є правильним у Божих очах.

П'ятниця, 23 жовтня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Справжньою метою виховання є відновлення Божої подобості в душі людини» (Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 595).

Урок 4 Враховуючи цю думку, ми можемо зрозуміти, чому для адвентистської освіти необхідний твердий християнський світогляд. Зрештою, як ми зауважили раніше, сама собою освіта не обов'язково є доброю. Люди можуть бути освіченими, навіть високоосвіченими в ідеях та уявленнях, які суперечать викладеним у Біблії принципам. Ось чому освітня система адвентистів сьомого дня має ґрунтуватися на християнському світогляді. Це означає, що всі загальні предмети освіти, науки, історії, моралі, культури і т. д. будуть викладені з біблійного погляду, на противагу тому, який суперечить йому або навіть просто ігнорує його. Крім того, слід повторити: не існує нейтрального погляду; усе живе, усяку дійсність розглядають через фільтри чийогось світогляду, незалежно від того, переконливий та послідовний цей світогляд чи ні. Отже, вкрай важливо, аби біблійний світогляд формував основу всієї освіти адвентистів сьомого дня.

Питання для обговорення:

1. Які приклади ви можете пригадати з історії, коли цілі системи освіти були (або є) вельми шкідливими? Де це траплялося, чого там навчали учнів та які уроки ми можемо взяти з цього? Як ми можемо захистити наші освітні системи від таких згубних впливів?
2. У пройденому уроці ми розглянули деякі ключові питання християнського світогляду: існування Бога, творіння, Біблія, викуплення, Закон Божий. Які інші важливі елементи повинні бути включені до християнського світогляду?
3. Мислитель XVIII століття Жан-Жак Руссо написав: «О сумління! Сумління! Ти – Божественний інстинкт, вірний проводир істоти темної й обмеженої, розумної й вільної – ти непогрішний цінитель добра і зла, що уподібнює людину до Бога!» Що правильно або неправильно в цій позиції?
4. Ще раз подумайте над наведеним вище висловом Еллен Уайт: «Справжньою метою виховання є відновлення Божої подоби в душі людини». Що означає цей вислів? Як він свідчить про те, чому адвентистська освіта має докорінно відрізнятися від світської освіти?

НАЙТЕМНІША НІЧ МІСІОНЕРА

Меррі Грейс Балорія

Я ніколи не могла подумати, що одного разу переживу найтемнішу ніч у моєму житті. І саме тієї найтемнішої ночі Бог показав мені Своє дивовижне світло.

Сильний дощ розбудив мене о 00:45. У нашому невеличкому будиночку, де я жила з мою напарницею-місіонером у провінції Східний Самар, панувала цілковита темрява. До кінця нашої участі в річній програмі «Рух 1000 місіонерів» залишалося два тижні. Через великий землетрус наш район залишився без електроенергії.

Я нічого не бачила, але почула дивні звуки. Намацавши ліхтарик, посвітила ним на двері. Нікого не побачила, але відчувала, що в будинку хтось є. Тремтячи від страху, я стала на коліна й помолилася: «Господи, будь ласка, врятуй нас, як ти врятував Даниїла та Йосипа. Ми тут, бо Ти нас закликав до цього».

Я повернулася в ліжку, з тремтінням повторюючи псалом 23: «Господь — то мій Пастир, тому в недостатку не буду». Я знову взяла ліхтарик. Побачене мене приголомшило. Це було жахливе видовище: переді мною стояв чоловік із червоними очима, мокрим волоссям і ножем у руці.

Налякана до смерті, я закричала щосили. Моя напарниця теж прокинулася, і ми почали кликати на допомогу. Зловмисник накинувся на нас, а ми намагалися відбитися від нього. Раптом я відчула сильний удар і впала. Мене пронизував сильний біль. «Господи, я помру?» — лунало в думках.

Я почула, що хтось намагається відчинити двері будинку, тому закричала: «Відчиніть вікно!» Коли ми з напарницею почули, що вікно відчинилося, то підбігли до нього й вискочили на вулицю. Сусідка побачила моє закривавлене обличчя й запитала про те, що трапилось. Почувши про злочинця, вона мерщій кинулася додому, бо злякалася за своїх дітей.

Ми з напарницею йшли босі мокрою порожньою вулицею, кличучи на допомогу. Проте ніхто не відгукувався. Ближче до третьої години ранку один чоловік нарешті відвіз нас до лікарні. У моєї напарниці були невеликі рани на руці та нозі, а в мене — поріз на обличчі: від лівого ока до підборіддя. Мені наклали багато швів.

Найщасливіша мить тієї темної ночі настала з появою ранкового світла. Коли зійшло сонце, мені здавалося, що воно світить спеціально для мене. Я усміхнулася крізь біль і відчула глибоку любов Ісуса. Він був зі мною від початку й буде зі мною до кінця — Пастир, Котрий дбає про Свою вівцю.

Того ранку злочинця заарештували, і він перебував у в'язниці. Я не в розпачі. Через вісім місяців, коли мені виповнилося 22 роки, я вирішила вдруге взяти участь у програмі «Рух 1000 місіонерів», цього разу — у Південній Кореї. Нині я вже третій рік служу місіонером і вдячна Богові за цей досвід. У Єрем. 33:3 Господь сказав: «Покликуй до Мене — і тобі відповім, і тобі розповім про велике та незрозуміле, чого ти не знаєш!» Моє життя не належить мені, воно належить Господу.

ІСУС ЯК ГОЛОВНИЙ УЧИТЕЛЬ

Біблійні тексти для дослідження:

**Євр. 1:1-4; 2 Кор. 4:1-6; Івана 1:14, 18; 14:1-14;
Филп. 2:1-11; 2 Кор. 5:16-21.**

Пам'ятний вірш:

**«Бог, – Який сказав: Нехай із темряви засяє світ-
ло! – освітив наші серця, щоб просвітити пізнання
Божої слави в особі Ісуса Христа» (2 Кор. 4:6).**

Біллі Грем розповів історію про те, як він відвідував солдатів у польовому госпіталі в супроводі їхнього генерала. Один молодий солдат «був настільки покалічений, що лежав на ношах обличчям донизу». Лікар прошепотів Грему: «Я сумніваюся, що він колись знову ходитиме». Солдат звернувся до генерала з проханням: «Сер... я боровся за вас, але ніколи вас не бачив. Чи можу я побачити ваше обличчя?» Тоді генерал присів, ковзнув під ноші й поговорив із солдатом. Грем побачив, як сльоза солдата впала на щок генерала.

Коли народився Ісус, людство лежало покалічене й стікало кров'ю, потребуючи цілющого споглядання Бога. Людство ніби благало: «О Боже, чи можемо ми побачити Твоє обличчя?» Пославши Свого Сина на цю планету, Отець

послав Головного Вчителя з місією: показати людству Його обличчя. Відтоді ми маємо чудову перевагу споглядати славу Божу в особі Ісуса Христа (див. 2 Кор. 4:6).

Спостерігаючи за життям Головного Вчителя на Землі, чого ми можемо навчитися в Нього?

Неділя, 25 жовтня

ЯВЛЯЮЧИ ОТЦЯ

(Частина 1)

Які найважливіші моменти відзначає апостол, говорячи про Ісуса на початку Послання до євреїв? Євр. 1:1-4.

Автори Нового Завіту постійно підкреслюють важливу думку: Ісус приходив на Землю, щоб показати людським істотам, Який Отець. У минулому Бог відкривав Себе фрагментарно через пророків; проте в Ісусі було явлено остаточне й повне одкровення Бога.

Крім того, Ісус – «сяйво слави» Божої (Євр. 1:3). Як грішні люди, ми б не витримали слави Божої. Проте Ісус, втілений Син, відображає цю славу. Вона приглушена в людській природі Христа, щоб ми могли бачити її та ясно розуміти характер Бога.

Ісус також «образ Його сутності» (Євр. 1:3). У цьому тексті використано грецьке слово *характер*, яке іноді вживають для позначення відбитка на воску або викарбуваного на монеті зображення. Подібно до цього, Ісус – образ сутності Отця.

Бажаючи пізнати Отця, ми повинні уважно слухати, що говорить про Нього Головний Учитель, та спостерігати за Самим Учителем. Отець стає видимим через Сина.

Порівняйте Євр. 1:1-4 з 2 Кор. 4:1-6. Що сказано в уривку 2 Кор. 4:1-6 про те, Хто є Ісус і чого ми навчаємося в Нього?

Павло та його співробітники, проповідуючи іншим про Бога, намагалися викласти вчення Ісуса про Отця. Як «образ Бога» (2 Кор. 4:4) Ісус приніс нам знання про Бога-Отця. Тому Павло, ясно викладаючи істину, уникає лукавства й перекручення Божого Слова (2 Кор. 4:2).

Подібно до того як Бог під час творіння використав світло, щоб розвіяти темряву, Він подарував нам Свого Сина Ісуса, щоб розвіяти помилкові погляди про Нього та відкрити нам істину про Себе. Саме в «особі Ісуса Христа» ми отримуємо найкраще знання про Бога (2 Кор. 4:6).

Ісус цілковито відображав Отця. Ми також покликані «наслідувати Бога, як улюблені діти» (Ефес. 5:1). Що це означає і чого ми можемо навчитися в Ісуса щодо наслідування Бога?

Понеділок, 26 жовтня

ЯВЛЯЮЧИ ОТЦЯ

(Частина 2)

У дивовижному пролозі до свого Євангелія (Івана 1:1-18) Іван розмірковує про Ісуса як про вічне Слово. Твердження Івана про Ісуса не є нерішучими або обмеженими; за своїм масштабом вони сміливі й усеохопливі. Христос як Бог Син існував від вічності (див. Михея 5:2; Ісаї 9:6; Євр. 1:8-12). Христос – дійова Особа творіння (Івана 1:2, 3). Він – «Світло людей» (Івана 1:4) і як Слово «освічує кожну людину, що приходить у світ» (Івана 1:9).

Згідно зі словами Івана, який результат того, що Христос став Людиною? Яке світло Він приніс як Слово? Якими якостями Він володіє для цього? Івана 1:14, 18.

«Світло з'явилося в час найбільш густої темряви світу... Для людського роду залишалася єдина надія... повернути світові знання про Бога.

Христос прийшов, щоб відновити це знання. Він прийшов відкинути фальшиве вчення, за допомогою якого люди, претендуючи на пізнання Бога, представляли Його в неправдивому світлі. Він прийшов показати природу Свого Закону, явити у Своєму характері красу святості» (Е. Уайт. Виховання та освіта. С. 74-76).

Усе, що Ісус здійснив у Своєму житті на Землі, мало єдину ціль — «одкровення Бога з метою духовного піднесення людства» (Там само. С. 82).

Сам Ісус сказав: «Хто Мене бачив, той і Отця бачив» (Івана 14:9). За яких обставин Ісус виголосив ці слова? Чому Він їх сказав? Івана 14:1-14. _____

Ми схильні критикувати помилкове прохання Пилипа (Івана 14:8). Після кількох років близького спілкування з Ісусом він усе ще не розумів суті втілення – Христос прийшов показати характер Отця. Можливо, сьогодні вчителів трохи потішить факт, що один з учнів Головного Вчителя показав свій низький рівень богопізнання! Прохання Пилипа, імовірно, записане не для того, щоб дати нам привід критикувати його, а щоб спонукати нас перевірити себе. Як довго ми ходимо з Ісусом? Чи зрозуміли ми Ісуса краще, ніж Пилип? «Хто Мене бачив, той і Отця бачив».

Вівторок, 27 жовтня

НАВЧАЮЧИСЬ У ГОЛОВНОГО ВЧИТЕЛЯ

Що турбувало Павла, коли він писав своє Послання християнській громаді у Филипах? Филп. 2:1-4; 4:2, 3.

Уривок Филп. 2:1-11 – один з найбільш проникливих у Біблії. Тут ідеться про вічне передіснування Христа, Його Божественність, втілення, людську природу, смерть на хресті. В уривку описано довгий важкий шлях, яким Ісус спускався з Небес до Голгофи (Филп. 2:5-8). Однак у цих текстах також зображено, як Отець підносить Ісуса до становища вселенського поклоніння Йому (Филп. 2:9-11). У цьому уривку зібрано багато дивовижних істин.

Які слова Павла випереджають уривок Филп. 2:5-11? Відображення яких особливих подій із життя Ісуса апостол сподівається побачити в житті віруючих? Филп. 2:6-11.

Павло сподівається, що филип'яни, котрі люблять сперечатися, навчатимуться від Ісуса. Якщо Він зміг прийняти людський образ – «образ раба, постав у подобі людини» (Филп. 2:7), і навіть підкоритися розп'яттю, наскільки більше вони повинні коритися одне одному з любові?

Апостол нагадує, що нам слід багато чого навчитися від Головного Вчителя Ісуса. Ми засвоюємо уроки з істин, якими Він ділився під час Свого земного служіння, зі здійснених Ним чудес та Його поведінки з людьми. Ми можемо намагатися моделювати наші стосунки з ближніми, наслідуючи Його велику доброзичливість та зосереджуючись на Його готовності змінити славу Небес на ясла (який урок для нас!).

А світ, навпаки, надто часто запрошує нас підносити себе, хвалитися своїми досягненнями. Біля ясел у Вифлемі та в Головного Вчителя ми навчаємося іншого уроку, а саме: велику Божу справу з виховання, освіти й спасіння виконують за допомогою не самопіднесення, а покори перед Богом та служіння іншим.

Чи переживали ви ситуацію, коли ваше смирення дало вам прекрасну можливість відображати Христа для інших?

Середа, 28 жовтня

ВЕЛИКИЙ УЧИТЕЛЬ І ПРИМИРЕННЯ

Людські стосунки надто часто руйнуються. Ми віддаляємося одне від одного. Згодом перестаємо довіряти колись близькому другові. Однак такі розірвані взаємини можна відновити. Коли це відбувається, ми переживаємо чудо примирення. Небагато людських переживань настільки ж приємні, як це.

Чому примирення лежить в основі втілення Христа і Його ролі Головного Вчителя? 2 Кор. 5:16-21.

Якщо ми відчуваємо себе щасливими, коли відновлюються наші стосунки з іншою людиною, які ж піднесені почуття мають з'явитися, коли примиряємося з Богом?! В уривку 2 Кор. 5:16-21 Павло ясно говорить, Хто здійснює примирення. Бог Отець узяв на Себе ініціативу щодо відновлення наших розірваних взаємин з Ним. Це примирення Він здійснив «через Христа» (2 Кор. 5:18). «Бог у Христі примирив світ із Собою» (вірш 19).

Знову наголосимо: ми не просто є споживачами радощів примирення. Нам потрібно навчатися в Головного Вчителя.

Завдяки Своему втіленню Ісус узяв участь у справі примирення. Ми також запрошені взяти в цьому участь. Бог примирив нас із Собою через Христа, і тепер нам, як і Павлу, доручено «служіння примирення» (2 Кор. 5:18).

Колос. 1:15-20 — ще один великий новозавітний уривок про втілення Христа. Перша половина уривка (вірші 15-17), яку часто вважають гімном, зображує роль Христа у творінні, тоді як друга половина (вірші 18-20) зосереджується на ролі Христа у викупленні. Через Христа як Творця-Викупителя Бог примиряє із Собою все. Справа примирення, здійснювана Богом через Христа, має вселенські масштаби, впливаючи на все, щоб «примирити кров'ю Його хреста, – і земне, і небесне» (Колос. 1:20).

Хоч нам ніколи не досягти вселенських масштабів служіння Головного Вчителя як Примирителя, ми запрошені брати участь у служінні примирення в нашому оточенні (див. 2 Кор. 5:18). Можливо, саме це мав на увазі Ісус, коли молився: «Як Ти послав Мене у світ, так і Я послав їх у світ» (Івана 17:18)?

Як практично можна відображати роль Бога-Примирителя? Тобто в яких ситуаціях ми можемо допомогти людям примиритися одне з одним?

Четвер, 29 жовтня

ПЕРШІ УЧНІ ГОЛОВНОГО ВЧИТЕЛЯ

Якоїсь миті вони – група простих пастухів, які доглядають за отарою овець за межами невеликого містечка. А згодом вони – свідки дивовижного з'явлення ангелів, котрі проголошують світові захопливі, прекрасні, зворушливі вісті. Натхнені цим явищем, пастухи вирушають на пошуки Немовляти, про яке сповістили ангели.

Уявіть, що ви стоїте разом із пастухами й зазираєте в ясла. Що б ви побачили? Луки 2:8-20.

Ми повинні захоплюватися першими учнями Головного Вчителя – Йосипом, Марією та пастухами. Скромні умови народження Ісуса аж ніяк не вказували на чудо втілення – на те, що в Особі цього Немовляти Бог об'єднався з людством.

Урок 5 Однак завдяки видінням, снам та ангелам Його перші учні можуть зазирнути за межі видимого народження Ісуса. Пастухи розповідають іншим про Дитину-Спасителя, «Який є Христос Господь» (Луки 2:11; порівняйте з Луки 2:17).

Як мудреці відреагували на вістку про народження Ісуса? Як відреагував Ірод? Матв. 2:1–12.

Перш ніж Він виголосив Свою першу притчу чи здійснив Своє перше чудо, Головний Учитель гідний нашого поклоніння через те, Ким Він є. Щоб повною мірою оцінити подальше служіння Ісуса як Наставника, ми повинні приєднатися до цих перших учнів та мудреців у їхньому поклонінні Головному Вчителю. Той, повчаннями Котрого ми захоплюємося, більше, ніж просто мудрий педагог. Він – Бог, Який прийшов, щоб жити з людством. Християнська освіта корениться в поклонінні Христу.

Разом з мудрецами, пастухами й ангелами ми покликані поклонятися Христу, новонародженому Царю, і бачити в Немовляті Ісусові Бога.

Подумайте про те, що означає втілення Ісуса. Творець безмежного Всесвіту «упокорив Себе», прийнявши людське тіло, прожив на Землі коротке життя самовідданого служіння, а потім помер на хресті, узявши на Себе покарання за наші гріхи. Чому це настільки Добра вістка?

П'ятниця, 30 жовтня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте в книзі Е. Уайт «Виховання та освіта» розділ «Учитель, посланий від Бога» (с. 73-83).

«У посланому від Бога Вчителі зосереджена вся істинна освітня й виховна праця. Про цю працю сьогодні, як і про працю, котру Він запровадив вісімнадцять століть тому [ці слова були вперше опубліковані 1903 року], Спаситель каже: “Я Перший і останній, і Живий”. “Я є Альфа і Омега, Початок і Кінець” (Об’явл. 1:17; 21:6).

У присутності такого Вчителя та за наявності такої можливості для Божественної освіти, чи може бути більше

безумство, ніж здобувати освіту осторонь від Нього — прагнути бути мудрим осторонь від Мудрості, бути правдивим, відкидаючи Правду, шукати осяяння осторонь від Світла та існування осторонь від Життя, відвернутися від Джерела живої води, щоб “подовбати водозбори поламані, що води не тримають”?

Ось Він продовжує запрошувати: “Якщо хто спраглий, нехай приходить до Мене і п’є. Хто вірить у Мене, як каже Писання, ріки живої води з нутра його потечуть”. “Вода, яку Я йому дам, стане в ньому джерелом води, що тече в життя вічне” (Івана 7:37, 38; 4:14)» (Е. Уайт. Виховання та освіта. С. 83).

«Любий учителю... Як на найвищу підготовку до вашої роботи я вказую вам на слова, життя і методи Князя вчителів. Я прошу вас дивитися на Нього. Це ваш істинний ідеал. Споглядайте його, зосереджуйтеся на ньому, доки Дух Божественного Вчителя не заволодіє вашим серцем і життям.

Оглядаючи Господню славу, ви перетворюєтеся на той самий образ (див. 2 Кор. 3:18).

Ось секрет впливу на ваших учнів. Відображайте Його» (Е. Уайт. Виховання та освіта. С. 282).

Питання для обговорення:

1. Які цінності й дії будуть важливі для християнських учителів та учнів, котрі серйозно ставляться до ідеї навчання в Головного Вчителя?
2. Християнські батьки й учителі мають високий стандарт — відображати характер Бога, явлений в Ісусі. Що нам робити, якщо ми не досягаємо цього високого стандарту?
3. Обговоріть у класі питання, що наприкінці уроку за четвер. Що відкривають нам про характер Бога народження, життя і смерть Ісуса? Чому це має бути втіхою для нас, особливо під час важких випробувань?

У ПОШУКАХ СВОБОДИ В РУАНДІ

Люсетт Н'Діай Мутрак

Я не знаю, що спонукало мене стати учасницею програми «Загального залучення членів церкви — 2016» у Руанді. Коли координатор програми Дуейн Мак-Кей звернувся із закликом до нашої церкви в Парижі, я та ще кілька молодих людей погодились проповідувати на цій програмі. Я була вже в поважному віці й погано почувалася після тривалої хвороби. До того ж нещодавно моя дочка покінчила життя самогубством. Проте я вирішила все ж таки взяти участь, і мене відразу попросили стати наставницею молоді, а не проповідувати.

Та щойно ми прибули до руандського міста Ньянзи, це рішення змінилося. Ми зустрілися з місцевими пасторами, і вони попросили мене проповідувати. Я прийшла до готелю й схилилася на коліна в молитві: «Господи, я ніколи не проповідувала. Однак якщо Ти бажаєш цього, то нехай це буде не моїми зусиллями, а Твоїм Духом. Прошу, говори замість мене».

Першого вечора, коли я говорила про перетворювальну силу Євангелія, мене наздогнали сумні спогади дитинства. Жителі Руанди пережили хвилю жакливого насильства й жорстокості під час геноциду 90-х років. Я теж пережила такі випробування, тому говорила до них від щирого серця. Щоразу, коли я робила заклик вийти вперед, люди відгукувалися, особливо жінки, які пережили цей прикрий досвід. Багато людей виходило вперед. І що більше я говорила, то сильніше відчувала зцілення. Хоч я віддала своє серце Ісусові багато років тому, проте усвідомлювала, що досі відчуваю біль минулого, за який звинувачувала Бога.

Мій вітчим чинив наді мною насильство. Я розповіла про це матері, коли мені було тринадцять. Вона відвезла мене жити до двоюрідної сестри. Невдовзі після цього вона приїхала провідати мене. Більше я її не бачила. Мій вітчим убив її.

Його посадили до в'язниці, але тільки на два роки, оскільки він був високоповажним військовим офіцером. Із 13 до 19 років

я жила в дитячому будинку. Мій біологічний батько був живий, але він не хотів нічого знати про мене. Я відчувала себе такою самотньою, проте знайшла зцілення в Біблії, прочитавши:

«Господь, Бог твій, серед тебе, — Велет спасе! Він у радості буде втішатись тобою...» (Соф. 3:17).

«Бо хто вас доторкується, той доторкується до зірця Його ока» (Зах. 2:8).

«Здалека Господь з'явився мені та й промовив: Я вічним коханням тебе покохав...» (Єрем. 31:3).

Однак я не любила себе. Навіть коли люди говорили, що я красива, я не відчувала себе такою. А коли я проповідувала в Руанді, ці негативні почуття й думки зникли. Я знала, що Дух Святий говорив через мене. Я здобула свободу, повірила в слова любові Христа й у те, що я — Його дивовижне творіння, Його дитя. В Адвентистській церкві провінції Сигера майже 400 людей уклали заповіт з Богом.

Сьогодні мені 66, і я вже багато разів була в Руанді. Мої тамтешні друзі — це моя сім'я, і вони називають мене мамою. Я служу Господу, аби ще багато людей могли стати новими творіннями в Христі.

Дякую за ваші пожертви Суботньої школи, які допомагають поширювати Євангеліє в усьому світі.

БІЛЬШЕ УРОКІВ ВІД ГОЛОВНОГО ВЧИТЕЛЯ

Біблійні тексти для дослідження:

**Бут. 3:1–11; Римл. 5:11–17; Бут. 28:10–17; Івана 1:1–14;
Матв. 15:21–28; Марка 10:46–52.**

Пам'ятний вірш:

**«А Ісус сказав йому: Іди, віра твоя спасла тебе!
І він відразу прозрів і пішов дорогою за Ним»
(Марка 10:52).**

Кому з нас ніколи не було соромно за себе? Хто з нас не робив нічого такого, про що нам боляче згадувати, та не відчував жаху від думки, що про це дізнаються інші? Очевидно, усі ми пережили подібне, чи не так?

Подумайте, як почувалися Адам і Єва, коли з'їли плід із забороненого дерева. Або Яків, коли обманув свого батька, щоб здобути перевагу над Ісавом, а потім йому довелося тікати від гніву брата. Як він спав уночі? Або згадайте про жінку, викрити в перелюбі. Про що думала вона, стоячи перед своїми обвинувачами та непорочним Спасителем? Через подібний досвід пройшов і цар Давид, тому згодом написав псалом 32.

Саме це одна з причин того, чому Євангеліє універсальне і чому Христос помер за все людство. Якими б не були відмінності між людьми, нас об'єднує одне – спільна гріховність.

Отже, справжня християнська освіта має вказувати на єдине рішення цієї спільної проблеми людства. У цьому уроці ми зосередимо увагу на Тому, Хто є єдиним її рішенням, – на нашому Головному Вчителі.

Неділя, 1 листопада

ЗАМІСТЬ ТОГО, ЩОБ ХОВАТИСЯ

Прочитайте Бут. 3:1-11. Чому Бог запитав Адама: «Де ти?»

Традиційні історії про гріхопадіння зображують плід як яблуко. Однак біблійний текст повідомляє, що це був просто плід дерева (див. Бут. 3:3). Вид плоду не має значення. Бог заповів нашим прабатькам не їсти плодів дерева, і це була для них єдина заборона. Порушення заборони означало б, що людина відсторонюється від Бога, заявляючи: «Я сама можу керувати власним життям. Я можу бути Богом для себе. У мене є влада над словом Бога».

Як і слід було сподіватися, коли змій умовив Адама та Єву з'їсти плід дерева, їхнє життя збілося з потрібного курсу. Потім, почувши голос Господа, вони спробували сховатися «серед дерев раю» (Бут. 3:8).

Бог запитав Адама: «Де ти?» Безперечно, Він знав, де Адам. Можливо, Господь поставив запитання, щоб допомогти нашим прабатькам усвідомити: їхнє бажання сховатися було результатом порушення Божественної заборони. Тобто Господь допомагав людям побачити сумні наслідки їхніх дій.

Прочитайте Римл. 5:11-19, де Павло неодноразово пов'язує проступок Адама в Едені з подвигом Ісуса на хресті. Що це говорить про те, як Ісус мав намір розв'язати проблему гріха Адама?

Можна стверджувати, що План спасіння – це відгук Бога на реакцію Адама та Єви. Вони сховалися від Господа, відчуваючи сором і вину за свій гріх, тому Він прийшов

Урок 6 спасти їх. Фактично, коли ми грішимо, робимо те саме, і Христос прийшов спасти нас. Отже, запитання «Де ти?» можна поставити і нам. Тобто, де ти зі своїми гріхами і виною, якими є твої взаємини з Ісусом та що Він здійснив заради твого спасіння?

Чому християнська освіта має підкреслювати факт, що ховатися від Бога – це наш природний стан, а потім указувати нам на Ісуса як на рішення?

Понеділок, 2 листопада

УТІКАЧ

Прочитайте Бут. 28:10–17. Який контекст цієї історії та що вона відкриває нам про Божу благодать для тих, хто в певному розумінні тікає від своїх гріхів?

У своїх стосунках з іншими членами сім'ї Яків з допомогою матері використав обман і потім розплачувався за це. Його брат дихає погрозами проти нього, тому Яків стає втікачем, вирушивши до Падану арамейського, де проживав його дядько. Усе нестабільно і страшно.

Одного разу Яків бредє в сутінках, а потім у темряві. Він у пустельному, глухому місці, замість даху – небо. По-клавши під голову камінь замість подушки, утікач засинає. Однак нічне забуття незабаром переривається. Господь послав Якову чудове сновидіння: він бачить драбину, що простягається від землі до неба. По ній піднімаються і спускаються ангели. Потім він чує голос: «Я Господь, Бог Авраама». Цей голос повторює обітницю, добре знайомі Якову з розповідей батьків: «Твої нащадки стануть великими. Вони будуть благословенням для всіх племен земних». «І ось Я з тобою, – продовжує голос, – і буду тебе пильнувати скрізь, куди підеш... бо Я не покину тебе, аж поки не вчиню, що Я сказав був тобі» (Бут. 28:15).

Еллен Уайт написала, що Павло через тисячоліття «бачить сходишки з видіння Якова, що з'єднують землю з небом, смертну людину з безсмертним Богом. Його віра зміцнюється,

коли він пригадує, як патріархи і пророки покладалися на Того, Хто є його опорою й утіхою і за Котрого він віддає життя» (Е. Уайт. Дії апостолів. С. 512).

Яків просинається і каже: «Дійсно Господь пробуває на цьому місці, а того я й не знав!» (Бут. 28:16). Він вигукує: «Яке страшне оце місце!». Патріарх ніколи не забуде цього місця, назвавши його Бет-Елом. Потім поклявся в довічній вірності Богу.

Що ми можемо дізнатися з прочитаної історії про те, як Бог у Христі прагне досягти нас, незважаючи на наші гріхи? Чому в християнській освіті цей принцип завжди має бути пріоритетним?

Вівторок, 3 листопада

РАВВІ ІСУС

З усіх розділів у Новому Завіті жоден не починається більш відомими словами, аніж оці: «На початку було Слово, і Слово було в Бога, і Слово було Бог» (Івана 1:1). Далі автор підводить нас до незабутнього вірша: «І Слово стало тілом, і перебувало між нами, і ми побачили славу Його, – славу як Єдинородного від Отця» (Івана 1:14).

Прочитайте Івана 1:1–14. Що уривок повідомляє нам про те, Ким є Ісус і що Він звершив у світі? Що це говорить нам про Христа як про великий приклад Учителя?

Той Самий Бог, Котрий розмовляв з Адамом і Євою в саду та з Яковом у пустельному місці, тепер з'являється як Людина. Новий Завіт повідомляє, що Ісус – утілений Бог. Завдяки Ісусові ми можемо дізнатися про волю і шляхи Бога.

Далі в цьому розділі написано: Іван Хреститель був настільки переконливим проповідником, що навіть релігійні лідери з Єрусалима припускали, що він може бути кимось особливим. Однак Хреститель готував шлях для Когось більшого за нього самого. Повинен був з'явитися Хтось надзвичайно особливий, і він, Іван, «Йому не гідний розв'язати ремінця на взутті!» (Івана 1:27).

Наступного дня Іван побачив Ісуса й оголосив Його Сином Божим. Того дня, а також через день він назвав Ісуса Агнцем Божим.

Двоє учнів Івана Хрестителя вирішили піти за Ісусом. Коли Він запитав їх, що вони шукають, у відповідь вони назвали Його «Равві, – що в перекладі означає Вчитель» (Івана 1:38).

Ісус був Рабином, Учителем, але ніколи серед людей не було подібного до Нього вчителя, бо Він – Бог. Бог зійшов у світ як Людина та діяв як Рабин, Учитель. Не дивно, що Еллен Уайт назвала Ісуса «найбільшим Учителем, якого будь-коли бачив світ» (Ознаки часу, 10 червня 1886 р.).

З огляду на те, Ким був Ісус, чому необхідно запозичувати в Нього найкращі методи викладання духовної істини? Що ми можемо дізнатися від Ісуса про те, чому для викладання важливі не лише теоретичні знання, а й практичне застосування?

Середа, 4 листопада

ЖІНКА ЗАПЕРЕЧУЄ

Ісус – Головний Учитель. Як у Його вченні, так і в Його житті сяє характер Бога. Одна євангельська історія особливо примітна, бо свідчить: коли хтось заперечував Ісусові, Він продовжував слухати.

Прочитайте історію зустрічі Ісуса із ханаанкою з околиць Тира й Сидона (Матв. 15:21–28; Марка 7:24–30). Зверніть увагу: учні нетерпимі до цієї жінки і навіть Ісус, здається, відхиляє її прохання. Що ви думаєте про наполегливість ханаанки? Що ця історія відкриває нам про те, як Сам Ісус навчав людей?

Ісус перебував поблизу Тира й Сидона. Він відвідав місця, де було багато чужинців та переважала міжетнічна напруженість. Грекомовні жителі міст дивилися зверхньо на хліборобів-євреїв із сільської місцевості, а хлібороби-євреї у відповідь дивилися зверхньо на них.

Незадовго до цього Ірод, маріонетковий правитель Галилеї, рідних земель Ісуса, стратив Івана Хрестителя. Але Іван був людиною, чиє бачення Ісус значною мірою поділяв, тому страта пророка здавалася зловісною для місії Спасителя.

«Увійшовши в дім, Він [Ісус] хотів, щоб ніхто не довідався» про Його місце перебування (Марка 7:24), проте ханаанка знайшла Його.

У культурі тих часів та регіонів жінка не мала права заявляти про себе. Ба більше, ханаанка належала до культурної й етнічної групи, яку євреї недолюбили, і це поставило її в ще більш не вигідне становище.

Однак дочка цієї жінки була хвора. Мати шукала допомоги і наполегливо просила про неї.

Ісус відхилив її прохання. «Не годиться брати хліб у дітей і кидати щенят», – сказав Він (Матв. 15:26). Таке зауваження могло ранили її почуття.

І тут відбулося щось надзвичайне. Жінка заперечила. Вона була поінформована про щенят (на відміну від євреїв, котрі не тримали їх як домашніх тварин), тому сказала: «Так, Господи, але й щенята їдять крихти, що падають зі столу їхніх панів» (Матв. 15:27).

Відповідь ханаанки відкриває її глибоку віру, мужність і покору. Вона витримала випробування. Ісус задоволений та зцілює її дочку.

«Хай буде так, як хочеш ти!» (Матв. 15:28). Як ми розуміємо ці слова? А як реагуємо, коли все відбувається не за нашим «сценарієм»?

Четвер, 5 листопада

ФІЗИЧНЕ Й ДУХОВНЕ БАЧЕННЯ

Ісус і Його послідовники повернулися до Єрусалима. Як колись царя Ірода непокоїв Іван Хреститель, так тепер владу, зокрема й Ірода, непокоїв Ісус. Серед Його послідовників були бідняки та інші знедолені, котрі всім серцем сподівалися змін.

Ісус найбільше бажав принести світові надію. Проте Він знав, що юдейські лідери, володіючи найбільшою владою й привілеями, зроблять усе можливе, аби перешкодити Його місії. Вони не хотіли, щоб Він досягнув Своєї мети.

Що ж до дванадцятьох учнів Ісуса, вони були на Його боці, але водночас здавалися збитими з пантелику або духовно сліпими. Наприклад, у Марка 8:31-33 Головний

Урок 6 Учитель говорить учням про наближення Своєї смерті, проте вони не розуміють Його. Тобто в багатьох ситуаціях вони залишалися духовно сліпими щодо справді важливих моментів (див. Марка 8:37).

Усе це є фоном для зустрічі Ісуса з тим, хто насправді бачив. **Прочитайте історію про зцілення Ісусом Вартимея, сліпого жебрака (Марка 10:46–52). Як бажання сліпого бачити спонукає його до рішення піти за Ісусом. Можливо, Марко порівнює Вартимея з іншими учнями? Як ця історія проливає світло на те, що означає відгукуватися на дії Головного Вчителя?** _____

Вартимей хотів побачити завиток у волоссі дитини та колір пшениці під час жнив. Однак слово «бачити» означає не лише фізичний зір. Інакше кажучи, це історія про духовне бачення. Вона розповідає про його набуття – про розуміння духовних істин, викладених Головним Учителем. Фізичний зір важливий, і Господь це знає. Але Він також знає, що найглибшим бажанням духовної людини є нове, краще життя.

Прочитайте Євр. 5:12–14. Що цей уривок говорить нам про справжню освіту? _____

П'ятниця, 6 листопада

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте в книзі Е. Уайт «Дорога до Христа» розділ «Чи належимо ми Христу» (С. 57–65).

Еллен Уайт наголошує: відповідаючи на заклик Учителя, «ми прагнемо відтворювати Його образ, сповнюватися Його Духом, чинити Його волю й догоджати Йому в усьому» (Дорога до Христа. С. 58). З таким Учителем обов'язки, за її словами, «перетворюються на радість» (там само. С. 59). Нагірна проповідь Христа (Матв. 5–7) – великий кодекс принципів Головного Вчителя і Царства, яке Він прийшов заснувати. Учитель бажає, щоб Його учні жили за цими принципами.

Питання для обговорення:

1. Як Господь звертався до Адама і Єви, а також до Якова, так звертається і до нас. Він бачить наші глибинні бажання і спонукає нас (як Вартимея) переглянути, хто ми й куди прямуємо. У цьому контексті подумайте про те, як ми викладаємо Біблію нашим дітям та одне одному. У чому різниця між звичайним, посереднім викладанням Біблії та привабливим, яке справді змінює життя людей?
2. Чи питання про те, де ви перебуваєте на життєвому шляху, – суто особисте, чи було б корисно обговорити його з людьми, яким ви довіряєте? Як розуміння Церкви як тіла Христового (див. 1 Кор. 12:27) передбачає, що бесіда з іншими людьми може бути одним зі способів дізнатися, що Христос бажає вам повідомити?
3. В уроці за четвер ми підкреслили: як тільки Вартимей був зцілений від своєї фізичної й духовної сліпоти, він пішов дорогою за Ісусом. На цій дорозі він щодня чув мудрість Великого Вчителя. Тепер Вартимей бажав відображати образ Ісуса, сповнюватися Його Духом, творити Його волю. Чому людина відчуватиме «радість», як сказано в книзі «Дорога до Христа», дотримуючись такого високого стандарту, викладеного Ісусом у Нагірній проповіді?
4. Зупиніться докладніше на запитанні в кінці уроку за вівторок. Чому нам необхідно запозичувати в Христа найкращі методи викладання духовної істини? Чому для викладання важливі не тільки теоретичні знання, а й практичне застосування?

ДИВО НА ДОРОЗІ В ІНДІЇ

Дейзі Юнг

Одного разу ми з чоловіком вирушили до міста, щоб купити матеріали для церкви, яку ми будували в одному з індійських сіл. Нам також потрібні були інструменти для студентів-волонтерів, які допомагали нам проповідувати Євангеліє в цій місцевості.

Мій чоловік придбав матеріали для проведення електрики в будівлі, а я знайшла для волонтерів 15 гітар і 100 зошитів для занять. Коли ми виїхали у зворотному напрямку, була дев'ята година вечора. Приблизно опівночі ми мали бути вдома. Дорогою ми розмовляли й слухали музику. Проте, проїхавши майже половину шляху, почули дивний звук: «Тук-тук-тук-тук-тук-тук. Бах!»

Це було досить гучно. Ми не зрозуміли, що сталося. Мій чоловік зупинився й вийшов, щоб з'ясувати, у чому проблема. Виявилося, пробило колесо.

Побачивши спущене колесо, ми переглянулися й розсміялися.

— Скільки ж це разів ми вже пробивали колесо? — запитав мій чоловік.

— Якщо враховувати ще й велосипед, то дуже багато разів. Зате наше життя не можна назвати нудним, любий.

У нас не було запасного колеса. Оскільки це сталося за містом, та ще й уночі, ми зателефонували пастору Абішеку й попросили допомоги. У нашій зламаній машині тихо грала музика, і мій чоловік повільно сів за кермо, щоб дочекатися пастора. У нас не працював кондиціонер, тому відразу стало парко. Я натягнула москітну сітку навколо автомобіля. Раптом у темному небі спалахнула блискавка й загуркотів грім. По вікнах машини покотилися краплі дощу.

— Любий, — сказала я, — ця ситуація досить прикра, зате смішна. Життя в Індії доволі цікаве.

Згодом за нами приїхав пастор Абішек. Ми перенесли 15 гітар, 100 зошитів і матеріали для електрооснащення в його невелику вантажівку. Дорогою додому пастор здивував нас:

— Коли ви мені зателефонували, мій телефон був на беззвучному режимі. Навіть функція вібродзвінка була вимкнена, щоб ніхто не заважав мені спати. Я не знаю, що змусило мене прокинутися серед ночі й подивитися на телефон саме тієї миті, коли ви мені телефонували. Зазвичай я міцно сплю до самого ранку.

Наші серця тріпотіли, коли ми почули це. Бог розбудив його серед ночі й спонукав подивитися на телефон. Господь знав, що двоє Його дітей дуже хочуть потрапити додому.

Лив сильний дощ. Гуркотів грім. Спалахи блискавок освічували дорогу. Однак ми були щасливі, тому що їхали додому. Дякуємо, Господи! Дякуємо, пасторе Абішеку!

Задля безпеки Адвентистська місія змінила імена героїв.

ПОКЛОНІННЯ В ОСВІТІ

Біблійні тексти для дослідження:

**Дан. 3; Об'явл. 14:6-12; Псал. 78:1-17; Івана 4:7-26;
1 Хронік 16:1-36; Марка 7:1-13.**

Пам'ятний вірш:

«Дайте Господу славу Ймення Його, приносьте дарунки й приходьте перед лице Його! Кланяйтеся Господеві в величчі святому!» (1 Хронік 16:29).

Поклоніння є частиною природи людини, її натури, навіть занепакої людської натури. Ми були створені Богом як вільні істоти, котрі поклонятимуться Йому, бо люблять Його і знають, що Він гідний поклоніння. Таке поклоніння, звичайно, було легким у світі до гріхопадіння, коли люди мали безпосередній доступ до Бога серед творіння, не затьмареного гріхом, смертю і руйнуванням, – творіння, яке ми, знаючи лише грішний світ, навряд чи можемо собі уявити.

Сьогодні, хоч у нас ще залишається вроджена потреба в поклонінні, вона, як і все в навколишньому світі, була спотворена гріхом. А це означає, що ми як поклонники можемо врешті-решт поклонятися не Богові або ж поклонятися Йому не так, як належить (див., наприклад, Марка 7:1-13; Єрем. 7:4).

Отже, оскільки поклоніння займає центральне місце в християнському досвіді, християнська освіта має займатися питанням поклоніння. Саме ця тема буде предметом нашого дослідження протягом тижня.

Неділя, 8 листопада

МИ ВСІ ПОКЛОНЯЄМОСЯ

У нас є щось, безперечно, від початку закладене Богом, певне прагнення до поклоніння, але, як і все інше, спотворене гріхом. На початку ми повинні були поклонятися тільки Єдиному, Хто гідний поклоніння, – нашому Господу і Творцю. Однак від часу гріхопадиння все дуже змінилося.

Усі ми поклоняємося – чомусь, комусь. Протягом усієї історії людства і навіть сьогодні люди практикують поклоніння. У Стародавньому Єгипті декотрі поклонялися фараонові; в інші часи, в інших країнах поклонялися статуям риб, багатоголових богів, уявних божеств, а також сонцю, місяцю, зіркам.

Сьогодні більшість людей занадто розумні й досвідчені, щоб схилитися перед статуєю жаби (але, мабуть, не перед статуєю святого). Однак навряд чи це означає, що люди, навіть світські, не поклоняються чомусь: грошам, владі, сексу, собі, рок-зіркам, акторам, політикам. Усе, що ми любимо найбільше, на чому зосереджуємо основну увагу, заради чого живемо, — це об'єкт нашого поклоніння. І, як попереджав світський письменник Девід Фостер Уоллес, якщо ви поклоняєтеся не тому, чому слід поклонятися, воно «з'їсть вас живцем».

Що повідомляє нам історія в Дан. 3 про важливість істинного поклоніння? _____

Три молодих юдеї сприймали другу заповідь (Вих. 20:4-6) так серйозно, як наказав Бог. Зрештою, це частина Десяти Заповідей поряд із заборонами на вбивство, крадіжку та ін. Належне поклоніння настільки важливе, що стає головною проблемою і в останні дні перед Другим приходом Христа. Тому християнська освіта має повністю охоплювати питання

поклоніння: що це таке, як ми його звершуємо, чому воно важливе та кому ми поклоняємося?

Прочитайте Об'явл. 14:6–12. Що уривок повідомляє нам про те, наскільки значущим буде питання поклоніння під час останньої кризи перед поверненням Христа?

Понеділок, 9 листопада

«І БУДУТЬ РОЗПОВІДАТИ СВОЇМ ДІТЯМ»

У старозавітні часи псалми відігравали важливу роль у релігійному житті Ізраїлю. Їх читали вголос, співали, часто в супроводі музичних інструментів, під час поклоніння, особливо публічного, котре відігравало ключову роль. Ізраїль функціонував як громада, тому народ поклонявся разом.

Псалми — це переважно вірші, тексти пісень. Єврейське слово *Техіллім*, що перекладається як *Псалми*, означає *пісні хвали*. Співаючи хвалу Богові під час будь-якого заняття, ми поклоняємося Господу.

Прочитайте Псал. 78:1–17. Яка основна вістка уривка та як вона узгоджується з питанням освіти й поклоніння?

Для вістки псалма 78 існує окреме визначення. У вірші 2 Асаф згадує про те, як ми будемо ділитися стародавніми прислів'ями. Словом «прислів'я» перекладене використане в тексті оригіналу слово *хійда* – *загадка*. В інших перекладах воно звучить як «таємний» (в перекладі NLV) або «милі давні істини» (в перекладі Message). Ми знаємо, що освіта в Ізраїлі обов'язково містила викладання дітям історій з минулого про те, як Господь спілкувався з вибраним народом.

Прочитайте уривок Псал. 78:6–17. Які конкретні уроки євреї повинні були викладати своїм дітям? Якою була кінцева мета такої освіти?

Уривок свідчить: одна з цілей освіти полягала в тому, щоб діти навчилися довіряти Богові й виконувати Його Заповіді. Як текст Об'явл. 14:12 відображає ту саму думку для нас сьогодні?

В ДУСІ ТА ІСТИНІ

Одна з найдивовижніших новозавітних історій про те, як Спаситель служив розбитим душам, – це історія про Ісуса й жінку біля криниці.

Прочитайте Івана 4:7–26. Що Ісус сказав самарянці про поклоніння? З чого вони почали розмову про поклоніння?

Хоч самарянка намагалася змінити тему, заговоривши про поклоніння, Ісус застосував її тактику, щоб викласти деякі глибокі істини про поклоніння. Можливо, найважливішими для нашого розуміння теми поклоніння є слова в Івана 4:24: «Бог є Дух, і хто Йому поклоняється, повинен поклонятися в Дусі та істині».

Істинне поклоніння Господу має бути «в Дусі», тобто виникати з любові до Нього, з особистого досвіду пізнання Його. «Релігія, що походить від Бога, – це єдина релігія, котра і приведе до Бога. Щоб правильно служити Йому, ми повинні народитися від Божественного Духа. Це очистить наше серце й оновить розум, даючи нам нову спроможність пізнавати і любити Бога. Тоді ми охоче виявлятимемо послух усім Його вимогам. Це і є правдиве поклоніння. Це плід дії Святого Духа» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 189).

Водночас поклонятися Богові необхідно «в істині». Нам слід мати достовірні знання про Бога, про те, Хто Він і чого вимагає від нас. Тобто доктрина також важлива. Наскільки важливо, наприклад, знати, що ми поклоняємося Богові, Котрий не прирікає людей на вічні муки в пеклі.

Отже, поклоніння має дві складові: досвід, який приходить від пізнання Бога й покори Йому, та об'єктивні істини, відкриті нам про Нього. Дух без істини може призвести до поверхневого сентименталізму, заснованого на мінливих емоціях. З іншого боку, істина без Духа може призвести до мертвого формалізму. Тому для справжнього поклоніння нам потрібні обидві складові.

Як можна допомогти комусь поклонятися «в Дусі та істині»? У яких випадках для різних людей нам буде необхідно більше наголошувати на одній складовій, ніж на другій?

Середа, 11 листопада

«У ВЕЛИЧЧІ СВЯТОМУ»

Прочитайте 1 Хронік 16:1-36. Спробуйте уявити собі цю сцену. Якою вона була – урочистою, благоговійною чи святковою й радісною? Чому вона може поєднувати і те, й інше? Які уроки щодо поклоніння ми можемо почерпнути з описаної сцени та як повинні викладати і навіть практикувати поклоніння? _____

Місцем поклоніння була скинія, де Бог перебував зі стародавнім Ізраїлем та де їм було відкрито План спасіння. Отже, центральне місце в поклонінні й навчанні поклонінню повинні займати Ісус і План спасіння, що було провіщено в служінні скинії. Усе, що Бог здійснив для нас, заслуговує хвали й поклоніння, а особливо ми дякуємо і прославляємо Його за надію на вічне життя, запропоновану нам жертвовною й замісною смертю Ісуса на хресті.

Також зверніть увагу на євангелізаційну спрямованість цього уривка: весь світ повинен був дізнатися про Бога Ізраїлю.

Прочитайте 1 Хронік 16:29: «Дайте Господу славу Ймення Його, приносьте дарунки й приходьте перед лице Його! Кланяйтеся Господеві у величчі святому!». Величчя святе? Що це може означати? _____

Подумайте про те, наскільки потворний, шкідливий і принизливий гріх. Нам важко зараз уявити, наскільки злими, жахливими, принизливими були культові обряди народів, що оточували Ізраїль; їхні практики включали, серед усього іншого, принесення в жертву дітей (див. Єрем. 32:35; Єзек. 16:21). Без сумніву, ці обряди відображали характер людей, які практикували їх.

Стародавній Ізраїль, навпаки, мав залишатися святим народом, відокремленим від порочних звичаїв сусідів. Ізраїльтянам належало бути святими у своїх серцях і розумі; саме це надавало їхньому поклонінню сенс і величчя перед Богом. Знову й знову старозавітні пророки виступали проти людей, котрі нібито поклонялися Господу, але їхні серця були відчужені від Нього, зіпсовані.

Четвер, 12 листопада

ІДОЛОПОКЛОНСТВО В ОСВІТІ

Стародавній Ізраїль був оточений дуже релігійними народами, настільки відданими поклонінню й догоджанню своїм богам, що приносили їм у жертву навіть власних дітей.

Тому істинне поклоніння істинному Богові було важливою частиною захисту євреїв від навколишнього ідолопоклонства та фальшивого поклоніння. Однак, незважаючи на всі застереження, ізраїльтяни не раз переймали ідолопоклонницькі практики, проти яких їх конкретно застерігали.

А що можна сказати про нас сьогодні? Чому поклоніння істинному Богові, яке відображає нашу вдячність і любов за все, що Він здійснив для нас, так само важливе, особливо перед обличчям небезпек сучасного ідолопоклонства?

Прочитайте Марка 7:1–13. Який принцип ми знаходимо у віршах 7–9? Як цей принцип слід застосовувати сьогодні в контексті християнської освіти і безпеки фальшивих учень, які можуть негативно вплинути на досвід нашої віри? _____

Багато «великих» інтелектуальних ідей у сучасному світі ґрунтуються на натуралістичному* погляді на дійсність. Чимало дисциплін у сучасній школі вивчають саме з такої перспективи, а це часто означає, що викладені тут ідеї будуть суперечити Священному Писанню. У нас може виникнути спокуса «поклонятися» теоріям, які були висунуті, вивчені

*Натуралізм – філософський напрям, котрий розглядає природу як універсальний принцип пояснення всього суцього (*прим. експерта*).

й реалізовані на практиці. Ми також можемо боготворити блискучі уми основоположників цих ідей – філософів, учених, математиків. Проблема полягає в тому, що часто такі ідеї можуть суперечити Писанню, але оскільки нині їх викладають і вірять у їхню безпомилковість, люди намагаються запровадити їх у християнську освіту. Проте єдиний спосіб зробити це – спотворити Писання, щоб узгодити його із сучасними ідеями, а вони підривають основи християнської віри.

Наведіть приклади сучасних популярних вірувань, що суперечать Писанню. Яким чином ми як Церква можемо захистити себе від запровадження їх у нашу освітню систему?

П'ятниця, 13 листопада

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«“Людське серце найлукавіше над все та невігойне”. Віруючі люди не бажають уважно досліджувати себе – чи у вірі вони; жакливо те, що багато хто плекає фальшиву надію. Деякі люди покладаються на свій колишній досвід, набутий багато років тому, але коли вони будуть підведені до указанного часу дослідження сердець і всім потрібно буде мати щоденний досвід, то виявиться, що їм немає на що посилатися. Вони вважають, що їх спасе визнання істини. Однак тільки коли вони залишать гріхи, які ненавидить Бог, Ісус увійде до них і вечерятиме з ними, а вони з Ним. Тоді, покаявшись, люди стануть черпати Божественну силу в Ісуса, зростати в Ньому і зможуть сказати зі святою урочистістю: “Подяка Богові, що Він дає нам перемогу через Господа нашого Ісуса Христа” (1 Кор. 15:57). Господу було б приємніше, якби “теплі” сповідники релігії ніколи навіть не згадували Його Імені. Вони – постійний тягар для тих, хто хотів би вірно йти за Ісусом; вони – камінь спотикання для невіруючих та привід для радості злих ангелів, котрі дражнять ангелів Божих, указуючи на криві шляхи так званих послідовників Христа. Вони є прокляттям для справи Божої як у своїй країні, так і за кордоном. Вони устами

Урок 7 шанують Бога; серце ж їхнє далеко від Нього» (Е. Уайт. Духовні дари. Т. 2. С. 227).

Питання для обговорення:

1. З уривка Марка 7:1-13 ми дізналися, що основною проблемою фальшивого поклоніння є стан серця. Бог не приймає такого поклоніння, коли люди шанують Його своїми устами, а їхні серця далеко від Нього. Чому Добра вістка про подвиг Ісуса є найбільш потужним засобом, що відкриває серця для істинної любові до Бога?
2. Зупиніться докладніше на ідеї поклоніння Богові «в Дусі та істині». Чи можливо робити одне і не робити друге, а може, поклоніння вимагає і того, й іншого? Якщо так, то чому?
3. Так, наші серця мають бути праведними, щоб істинно поклонятися Богові, але що це означає? Чи потрібно нам чекати, доки ми повністю не з'єднаємося з Господом і наше життя не стане досконалим, перш ніж зможемо поклонятися Йому? З іншого боку, як істинне поклоніння сприяє нашому духовному вдосконаленню?

МОЛИТВА ЗА РОБОТУ У ФРАНЦІЇ

Ендрю Мак-Чесні

Абделкадер Хенні не цікавився християнством, тому дуже здивувався, коли капелан школи, котру він нещодавно закінчив, заговорив з ним про Ісуса під час післяшкільних занять.

— Ти часто приходиш на наші заняття, — сказав капелан. — Чому ти не хочеш стати християнином?

Абделкадер ще в ранньому дитинстві зі своїми батьками переїхав з Алжиру й майже все життя прожив у Франції. Після цієї розмови він перестав відвідувати післяшкільні заняття. Він не знав, що йому тепер робити. Почав шукати роботу, але йому ніяк не вдавалося ніде влаштуватися.

Трохи згодом він зустрів адвентиста з Алжиру. Серце Абделкадера стиснулося, коли він почув історію цього чоловіка. Він зрозумів, що виходець із Алжиру може стати християнином, і почав читати про християнство. Приблизно в той самий час він несподівано зустрівся зі своєю шкільною подругою на ім'я Крістал. У старших класах вона була в постійній депресії, а тепер випромінювала радість. Абделкадер не міг зрозуміти, що з нею сталося, і Крістал, ніби здогадуючись, про що він думає, пояснила:

— Я зустріла Того, Хто повністю змінив моє життя.

— Кого ти зустріла? — запитав Абделкадер.

— Я зустріла Ісуса Христа.

Абделкадер думав, чи може Ісус змінити і його життя. Того ж вечора він пішов із Крістал до церкви на вечірню молитовну зустріч. Коли його запитали, чи є в нього молитовні прохання, він сказав: «Мені потрібна робота».

Наступного ранку йому зателефонували.

— Ви — Абделкадер? — запитав незнайомий жіночий голос.

— Так, — сказав він.

— Ви ще шукаєте роботу?

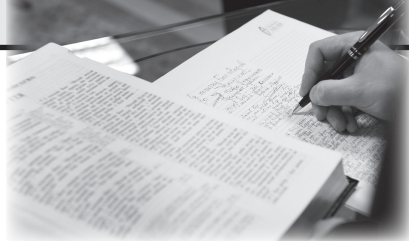
Уже за кілька годин Абделкадер проходив співбесіду із цією жінкою, тоді як вона своєю машиною везла його на роботу. Він був приголомшений, адже шукав роботу кілька тижнів, але отримав її лише після молитви. Абделкадер повірив, що Ісус може змінити його життя. Повернувшись додому, він почав молитися: «Ісусе, я хочу зрозуміти, яку церкву мені потрібно відвідувати».

За три дні він почув по радіо адвентистську програму, у якій обговорювали тему важливості дотримання сьомого дня — суботи. Ведучий читав текст з Ісаї 56:1, 2: «Блаженна людина, що... хоронить суботу, щоб її не безчестити». Абделкадер згадав розмову з адвентистом з Алжиру. Згадав, що адвентисти відвідують церкву в суботу, і зробив свій вибір.

Сьогодні Абделкадеру, чие ім'я означає «служитель всемогутнього Бога», 51 рік. Він звершує пасторське служіння для невіруючих людей Франції.

— Щодня я славлю Бога за те служіння, яке Він довірив мені, — говорить Абделкадер.

Дякуємо за ваші пожертви Суботньої школи, які допомагають людям у Франції й в усьому світі дізнаватися про Ісуса.

ОСВІТА І ВИКУПЛЕННЯ

Біблійні тексти для дослідження:

Бут. 1:26, 27; Ісаї 11:1-9; 2 Тим. 3:14-17; 1 Цар. 5:9-14; Івана 14:17; 1 Кор. 2:1-16.

Пам'ятний вірш:

«Усе Писання богонатхненне й корисне для навчання, для докору, для виправлення, для виховання в праведності» (2 Тим. 3:16).

Біблія розповідає довгу історію про Бога та Його народ. Іноді її розглядають як історію нерозділеної любові, принаймні до часу. Або ж її можна сприймати як історію про Отця та Його бунтівних дітей, які врешті-решт схаменулися.

Однак, досліджуючи урок поточного тижня в контексті освіти, ми виявимо в біблійній історії іншу тему, а саме: тему вчителя та його учнів. Учні продовжують провалювати свої тести, але вчитель знов і знов терпляче пояснює уроки, доки, врешті-решт, декотрі не засвоюють їх.

Біблійна історія мало чим відрізняється від добре відомих нам людських історій, за одним винятком. Історія Бога і Його народу забезпечена гарним фіналом, вона досягає своєї мети. Саме благодать Бога до Його народу гарантує такий результат. Відповідальність людини в цих стосунках часто була сприйнята неправильно і навіть лякала багатьох, котрі

вважали її обтяжливою. Проте насправді біблійна історія – це, по суті, запрошення пізнати Бога і зрозуміти Його волю. Ба більше, навчання з метою пізнання Бога – наш головний відгук на Його благодать. Ми не можемо заслужити Божу благодать, проте можемо засвоїти її; і саме цієї благодаті має навчати християнська освіта.

Неділя, 15 листопада

ЗА ОБРАЗОМ БОЖИМ

Прочитайте Бут. 1:26, 27; 5:1, 3. Що повідомляють наведені тексти про те, яким від початку Бог створив людство і що відбулося з ним після гріхопадіння?

Словосполучення «образ Божий» протягом століть бентежило тлумачів Біблії. Що це за образ, за яким були створені перші люди? Чи означає це, що Бог сформував Своє нове створіння зовні схожим на Себе? Або ж що люди більше схожі на Бога, ніж всі інші форми життя? А може, вислів «образ Божий» означає інтелектуальну подібність і сумісність між Творцем та Його людськими створіннями? Біблія не дає точного пояснення цього виразу, хоч дослідники отримали з неї безліч його тлумачень. Однак ми можемо бачити, що після гріхопадіння цей образ змінився, тому Еллен Уайт сказала, що мета освіти – відновити в людині образ її Творця (див. Виховання та освіта. С. 14-16).

Як християнська освіта може досягти настільки великої мети?

По-перше, ми повинні пам'ятати, що Господь створив нас для взаємин із Ним, подібних до стосунків між батьками та їхніми дітьми. Бог створив нас за Своїм образом (як і батьки мають дітей за своїм образом – див. Бут. 5:3), щоб Він міг виховувати нас і ми були Його дітьми, членами Його сім'ї. Господь може спілкуватися з нами й формувати тривалі взаємини. Отже, образ Божий – це найімовірніше спосіб мислення, який дозволяє спілкуватися Богові й людині. Саме це відбувається в процесі виховання й освіти:

Урок 8 спочатку вдома між батьками і дітьми, а потім у школі, коли вчителі виконують освітню працю. Бог задумав цей процес навчання, коли, вирізняючи нас з-посеред багатьох інших форм життя, Він створив нас за Своїм образом. Господь здійснив це, щоб ми могли навчатися від Нього, дедалі більше пізнаючи Його.

Історія викуплення — це історія виховання й освіти від творіння до перетворення. Бог – Учитель, а Небеса — школа на всі часи (див. Е. Уайт. Виховання та освіта. С. 301). Як ця ідея має впливати на наші зобов'язання щодо християнського виховання й освіти вдома, у церкві, школі, університеті і впродовж усього життя?

Понеділок, 16 листопада

ІСУС ЯК УЧИТЕЛЬ

Біблія використовує різні титули для зображення Ісуса. Він – Син Божий, Месія, Син Людський, Спаситель, Викупитель, Господь, Агнець Божий, і це лише деякі з них. Проте для людей, котрі знали Його найкраще за всіх, спілкуючись із Ним упродовж понад трьох років суспільного служіння в Юдеї й Галилеї, Він був Учителем. Вони називали Його «Учитель», або «Равві».

Отже, праця вчителя була для Ісуса особливим способом, який найбільше підходив Йому для звершення суспільного служіння. У певному розумінні Його справа викуплення аналогічна справі наставлення. До того ж це було передбачено євангельським пророком.

Прочитайте Ісаї 11:1–9. Що тут сказано про роль Ісуса як Наставника?

Одне з найбільш вражаючих месіанських пророцтв у Святому Письмі міститься в Ісаї 11. Вірші 1-3 зображають майбутнього Месію за допомогою термінів з галузі освіти, бо Він володіє мудрістю й розумом, пізнанням, порадою. Уривок закінчується особливою обітницею: «Земля буде повна пізнання Господнього так, як море вода покриває!» (Ісаї 11:9). Можливо, саме ці повчання Святого Письма

надихнули Еллен Уайт зазначити, що справа виховання / освіти і справа викуплення складають одне ціле (див. Виховання та освіта. С. 30).

Прочитайте тексти Івана 3:1-3. Никодим звернувся до Ісуса як до Рабина. Крім того, на підставі Його чудес і розуміння сенсу життя Никодим розпізнав, що Його дари наставництва походять від Бога.

Звичайно, наставництво, або викладання, – дар Божий. Цей дар прийняв Ісус, і учні визнали Божественний авторитет Його дару. Те саме має характеризувати й сучасних учителів та учнів.

Яку роль ми відіграємо у виконанні пророцтва про те, що пізнання Господнє пошириться по всій Землі?

Вівторок, 17 листопада

МОЙСЕЙ І ПРОРОКИ

Прочитайте 2 Тим. 3:14-17. Що повідомляють ці тексти про роль Писання в християнській освіті? _____

Слово «Тора» – назва перших п'яти книг Святого Письма – іноді перекладають як «Закон», зокрема тому, що в цих книгах багато законів. Однак «Тора» означає також «учення» або «настанови». Таке розуміння дуже відрізняється від того, що багато хто розуміє під «законом» у Біблії, вважаючи, що закон – це правила й приписи, яких ми повинні дотримуватися, щоб не втратити прихильності Бога. Утім, Закон призначений для використання як навчальний і практичний матеріал про те, як, застосовуючи Божі принципи, прожити успішно й безпечно у взаєминах заповіту, задуманих Богом ще при створенні людини.

Наступні дві частини єврейської Біблії, «Пророки», повідомляють, наскільки добре Божий народ опанував цей навчальний матеріал і жив згідно з ним (Ранні пророки, чи історичні книги), а також що вони мали почерпнути з цього навчального матеріалу (Пізні пророки). Остання частина Старого Завіту (єврейською «Писання») містить

Урок 8 приклади успішних і менш успішних учителів і учнів, а також їхнього досвіду в галузі освіти. Прикладами успішних учнів та вчителів у цих книгах можна назвати Естер, Рут, Даниїла, Йова. Серед тих, хто зазнав невдачі, виявилися четверо друзів Йова. Безумовно, книга Псалмів – це збірник гімнів, але навіть вона містить щонайменше три псалми з настановами: наприклад, псалми 1, 37, 73.

Євангелія рясніють матеріалами, призначеними для освітніх цілей, особливо притчі Ісуса. Багато послань Павла починаються сильним проголошенням Доброї вістки, але закінчуються навчальним матеріалом, практичними уроками для повсякденного життя християн. Книга Об'явлення охоплює багато навчального матеріалу. Наприклад, повністю зображено майбутнє Церкви Христової в книзі, яку може розкрити тільки Агнець Божий – Ісус, Головний Учитель (Об'явл. 5:1-5).

Дехто може сказати, що не всі навчальні матеріали із книг Мойсея застосовні в наш час, і це правильно. Наприклад, уривок П. Зак. 17:14–20 містить деякі досить чіткі інструкції щодо обрання на царський престол. Сьогодні, звичайно, ми не обираємо царів. Як ми визначаємо, наскільки застосовний весь навчальний матеріал Священного Писання в наш час?

Середа, 18 листопада

МУДРІ ЧОЛОВІКИ Й ЖІНКИ

У наш час ми ясно розуміємо слова «школа», «освіта», але в Біблії вони не поширені. Значно частіше в ній зустрічається слово «мудрість» («мудрий»). Наприклад, у Старому Завіті згадуються мудрі (розумні) чоловіки й жінки (2 Сам. 14:2; Прип. 16:23).

Прочитайте 1 Цар. 5:9–14. Що цей уривок говорить нам про важливість мудрості? _____

Цар Соломон відомий як дуже мудра людина, котра говорила про життя тварин і рослин, виголюшувала мудрі притчі; його вважали наймудрішим з людей (1 Цар. 5:9-14). Книги Приповістей та Еклезіяста містять багато мудрих

настанов щодо численних питань; ці настанови приписують Соломонові, а також іншим мудрим учителям давнини (Прип. 1:1; 25:1; 30:1; 31:1).

Біблія навчає, що освіта покликана умудрити учнів. Кожна людина навчається мудрості від батьків і вчителів, особливо в молодості (Екл. 12:1), але насправді людина накопичує мудрість упродовж усього життя. Мудрість зазвичай має практичний бік; наприклад, Соломон закликає навчатися в мурашок, котрі влітку заготовляють їжу на зиму (Прип. 6:6-8).

Біблійна мудрість не лише практична, а й спирається на теоретичну основу, оскільки починається з віри в Бога та дотримується певних основоположних принципів (Прип. 1:7).

Мудрість допомагає нам жити відповідально, для блага інших та сприяє нашому захисту від нещастя. Нарешті, як і сучасна освіта, мудрість не відповідає на всі наші запитання, натомість дає нам можливість бути задоволеними вже отриманими знаннями і продовжувати шукати невідоме. А це гарна позиція, з якої ми можемо навчатися пізнавати Бога й довіряти Його благодаті. Згідно з текстом Єрем. 18:18, роль мудрого вчителя прирівнюється до ролі священника і пророка. У разі їхньої покорі Божим принципам, усі троє передають вісті від Господа Його народові у формі настанови в законі, порад з освіти й особливих вісток від Бога.

Як ми можемо навчитися мудрості й передати її тим, хто прийде після нас? Чому для нас, людей, це важливо?

Четвер, 19 листопада

ОСВІТА В РАННІЙ ЦЕРКВІ

Один з важливих принципів освіти у Святому Письмі виникає, коли Ісус, Головний Учитель, готується залишити Своїх учнів. Вони перебували з Ним три з половиною роки, приблизно стільки ж часу, скільки ми приділяємо навчанню в старшій школі чи коледжі. Після завершення будь-якого періоду, залежно від людини, учнів часто вважають готовими займатися самостійно.

Однак Ісус знав краще, тому забезпечив Своїх послідовників безперервною освітою під опікою Святого Духа. В інших

Урок 8 місцях цей Учитель і Провідник / Посередник названий Утішителем або Заступником (грецькою — *παράκλητος*), Котрий навіки перебуватиме з послідовниками Ісуса (Івана 14:16, 17). Він – Дух істини. Хоч Святий Дух не названий Просвітителем, Його праця, безумовно, навчальна, особливо в тому, що пов'язано з пошуком і знаходженням істини.

Прочитайте 1 Кор. 2:1-16. Які важливі істини викладає Павло, особливо в контексті освіти? _____

Павло починає з такого нагадування коринтянам: вперше прийшовши до них, він не говорив ні про що, окрім Ісуса Христа, Його розп'яття й воскресіння (1 Кор. 2:2), – тобто жодних мудрувань, а лише проголошення Доброї вістки. Однак апостол не обмежився цим (вірш 6), оскільки, як тільки новонавернені християни подорослішають, він повернеться, щоб викласти їм заховану премудрість, яку відкрив Бог перед віками (вірш 7), і навіть глибини Божі (вірш 10). Коринтяни вивчатимуть усе під керівництвом Духа Божого, коли Він з'єднається з духом учня.

Наскільки глибоким буде це вивчення та наскільки пізнання буде відкрите для керованих Духом? Розділ закінчується цитатою із книги пророка Ісаї: «Хто Господнього Духа збагнув, і де та людина, що ради свої подавала Йому?» (Ісаї 40:13). Пророк, розмовляючи зі своїми сучасниками, сказав, що ніхто не може цього зробити. Однак Павло додає: «Ми ж маємо розум Христа» (1 Кор. 2:16), вважаючи, що сповнені Духом християни мають доступ до пізнання й розуміння (вірші 10-13), необхідного для пізнання шляху праведності.

П'ятниця, 20 листопада

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Велике Євангельське доручення (Матв. 28:18-20) поклало початок небувалому релігійному рухові в усьому світі. Кілька апостолів-місіонерів пішли по всьому світу й зібрали людей для навчання, зробили їх учнями, закликаючи вірити в Ісуса, хрестили їх та навчали всього, що заповів їм

Христос. Суть у тому, що новонавернені християни з усього світу, котрі представляють різні культури й розмовляють різними мовами, виходять з вод хрещення лише для того, щоб вступити до школи і почати свою духовну освіту. Це не дивно, адже їм необхідно ще багато чого навчитися.

Причина, чому християни завжди навчаються, полягає не просто в інтелектуальній допитливості або прагненні оволодіти знаннями, а в тому, що християнське життя й віра проникають у кожен куточок повсякденного життя. Адже ще так багато потрібно пізнати. Тому в посланнях Нового Завіту містяться як проголошення про Ісуса (іноді його називають новозавітним словом *керюгма*), так і навчання всього, що християни повинні пізнати (іноді його називають новозавітним словом *дідаско*). Гарний приклад проголошення можна побачити в 1 Кор. 2:2-4, тоді як настанови починаються з 1 Кор. 4 та продовжуються в наступних розділах послання. Чого ж християни повинні навчатися?

Праця, відпочинок, соціальні питання, суспільні відносини, Церква й богослужіння, економіка, благодійність, взаємини з владою, консультування, сімейні стосунки й виховання дітей, їжа та її приготування, одяг, навіть старіння та підготовка до завершення життя – усе це та багато іншого має пізнати християнин. Такі знання не приходять самі собою, цього слід учитися.

Питання для обговорення:

1. Наскільки просвітницька діяльність важлива для місії Церкви?
2. Що мала на увазі Еллен Уайт, коли писала: «Небеса – це... школа» (Виховання та освіта. С. 301)?
3. Ще раз прочитайте 1 Кор. 2:1-16. Згідно зі словами Павла, що Бог відкриває нам Святим Духом? Поміркуйте про його твердження, що мудрість і правителі цього віку проминуть. Якщо апостол висловився так свого часу, то що можна сказати про «мудрість» нашого віку?

ВОСКРЕСІННЯ В ІНДОНЕЗІЇ

Ендрю Мак-Чесні

Два студенти-місіонери із захопленням зустріли свого наставника Сангбаї Джи, коли той приїхав у їхнє невеличке селище, розташоване в джунглях одного з індонезійських островів Папуа — Нова Гвінея.

— Пасторе, ми дуже хочемо розповісти вам дивовижну історію! — сказав Сантос, 22-річний студент-місіонер адвентистського університету Клабат, що на далекому острові Сулавесі в Індонезії. — Ми молилися за восьмилітню дівчинку, яка померла, і вона ожила!

Сангбаї, місіонера з Південної Кореї, призначили керівником проєкту «Рух 1000 місіонерів» в Індонезії. Щоб потрапити до селища, у якому служили студенти-місіонери, він спочатку летів невеликим літаком, а потім дві доби йшов пішки. Він прибув сюди, щоб підтримати, наставити й навчити студентів-місіонерів, оскільки минула вже половина їхнього річного терміну участі в програмі. Однак передусім він хотів почути про дівчинку.

Студенти розповіли йому про те, що сталося кілька днів тому. Повертаючись додому після відвідин сусіднього села, вони спочатку почули крик і ридання, а потім побачили скупчення людей біля куреня вождя селища. Усі оплакували його доньку Наомі, яка померла кілька годин тому й лежала на землі в курені. Керувала процесом оплакування місцева чаклунка.

Студенти-місіонери теж не стримали сліз. Вони дуже хотіли, щоб жителі цього селища облишили поклоніння деревам та тваринам і повірили в живого Бога, Котрий створив небо та землю. Сантос і його друг сіли поряд із тілом Наомі. Сантос ніжно взяв її на руки й обійняв. «Дорогий Боже, благодаю Тебе, покажи диво цим людям, — молився він. — Ми викладали їм біблійні уроки, і вони чули все. Покажи їм, що Ти могутніший, ніж дерева й тварини».

Місіонери дві години, плачучи, молились біля тіла Наомі. Вони співали гімн: «Бо Він живий!» Жителі селища були глибоко зворушені їхньою тугою, молитвами та співом. І ось Наомі ожила! Вона повернулася до своєї здивованої матері й сказала: «Мамо, я хочу їсти».

Її батько, вождь селища, був приголомшений. Він на власні очі побачив, як діє Той, Хто могутніший, ніж дерева й тварини. А після приїзду Сангбаї вождь зібрав усіх жителів селища на біблійні зустрічі. І всі 57 дорослих людей прийняли Ісуса.

— Це було диво! — говорив Сангбаї, президент Адвентистської семінарії та коледжу в Пакистані. — Деякі вважають, що воскресіння мертвих відбувалося лише 2000 років тому, але такі чудеса трапляються й сьогодні, якщо ми повністю довіряємо Богові.

Дякуємо за ваші пожертви Суботньої школи, що допомагають поширювати Євангеліє в усьому світі.

ЦЕРКВА ТА ОСВІТА

Біблійні тексти для дослідження:

Луки 10:30–37; Матв. 5:14–16; Луки 4:18–23; Єрем. 29:13; Матв. 7:7; 1 Сол. 2:6–8.

Пам'ятний вірш:

«Ми не шукали слави в людей, ні у вас, ні в інших, хоч ми, як Христові апостоли, могли бути вимогливими. Але ми були тихими серед вас, мов та годувальниця, що доглядає своїх дітей. Ми так прив'язалися до вас, що хотіли передати вам не тільки Божу Добру Звістку, але й свої душі, бо ви стали для нас любими» (1 Сол. 2:6–8).

З найдавніших часів віруючі збиралися для поклоніння Богові в синагогах, в оселях, церквах. Біблія розповідає про людей, котрі через вивчення Писання й поклоніння прагнули пізнати Бога і зрозуміти Його волю для свого життя. Слово Боже неодноразово свідчить, що церква – це місце, де мають відбуватися серйозні доречні обговорення і де люди можуть зростати у своєму пізнанні Бога та Його волі.

Часом ми зволікаємо з тим, щоб ставити запитання. Однак Біблія показує: щоб допомогти людям краще зрозуміти Бога, необхідно використовувати запитання. У Писанні

використовуються історії, щоб дати людям можливість переосмислити свої обов'язки. Ісус найчастіше застосовував саме такий метод навчання Своїх учнів і послідовників.

Якщо церква – це місце навчання й виховання, отже, вона повинна забезпечувати простір для відкритого діалогу. Коли ми навчалися в школі, нам неодноразово говорили: «Не існує безглузвих запитань». Це справедливо і щодо церкви. Тому ми повинні забезпечити в церкві безпечне середовище для кожної людини, щоб віруючі могли зростати в благодаті, у розумінні Бога та Його плану для їхнього життя.

Неділя, 22 листопада

СПРАВЖНЯ ХРИСТИЯНСЬКА ОСВІТА

Розповідають про рабина, котрий, дивлячись у сонні очі юнаків, що сиділи в його класі, запитав: «Учні, як дізнатися, коли закінчилася ніч і почався день?»

Кілька учнів обережно підняли руки. «Равві, – запитав один, – це коли ти можеш пояснити різницю між смоківницею та оливковим деревом?» – «Ні».

Інший учень підняв руку: «Равві, це коли ти можеш пояснити різницю між вівцею та козою?»

Вислухавши безліч відповідей, рабин оголосив: «Учні, людина тоді дізнається, що закінчилася ніч і почався день, коли, глянувши в обличчя, якого ти ніколи раніше не бачив, упізнаєш в незнайомій особі брата або сестру. До цього моменту, яким би яскравим не був день, триває ніч».

Прочитайте Луки 10:30–37. На що вказав Ісус у цій історії? Отже, що має бути частиною справжньої християнської освіти?

Як адвентисти сьомого дня, ми благословенні ряснотою доктринального світла й істини. Стан мертвих, субота, 1844 рік і суд, Велика боротьба – ось кілька вчень, які більшість християнського світу досі не розуміє. І все ж, якими б важливими не були ці істини, яку користь вони

приносять нам, якщо ми недоброзичливі до людей, ставимося до них з упередженням або дозволяємо культурним і соціальним стереотипам спонукати нас ставитися до інших як до нижчих за статусом?

Справжня християнська освіта має спонукати нас піднятися над цими людськими вадами й пороками та бачити інших такими, якими їх бачить Христос. А Він бачить їх істотами, за яких помер, гріхи яких підняв на хрест і за яких заплатив безмежну ціну. Якщо ми піднесемо хрест, тоді побачимо цінність і значущість кожної людини та будемо ставитися до ближніх так, як вони справді заслуговують відповідно до Божественної оцінки. Християнська освіта має викладати це вчення, інакше вона не гідна називатися християнською.

Яких упереджень приховано і навіть явно навчають ваша культура й суспільство, над якими ви як християнин маєте піднятися?

Понеділок, 23 листопада

ПОКЛИКАНІ БУТИ СВІТЛОМ

Куди б ми не глянули, здається, що наша планета обертається у зворотному напрямку, змінюючи світло на темряву. Крім того, ми самі значно ближче стикаємося з темрявою, коли розглядаємо наш власний досвід у цьому складному й важкому світі. Бо ми також усвідомлюємо жахи життя, коли боремося із хворобами, переживаємо втрату близьких, розлучення сімей, коли намагаємося зрозуміти безліч нещасть у нашому суспільстві й культурі.

Проте на тлі такої картини морального банкрутства і духовної темряви, серед усього цього зовнішнього та внутрішнього шуму ми чуємо слова Ісуса, звернені до кожного з нас:

«Ви – світло для світу. Не можна сховати міста, що стоїть на горі. І не запалюють світильника, аби поставити його під посудину, але ставлять на свічник, щоб світив усім, хто в домі. Тож нехай сяє ваше світло перед людьми, щоб вони побачили ваші добрі діла й прославили Отця

вашого, що на небесах» (Матв. 5:14–16). Що повідомляють нам наведені вірші про те, як нам слід жити і як ми, християни, представляємо Бога людям? _____

Сидячи того дня біля Галилейського моря під спекотним сонцем, як слухачі Ісуса зрозуміли Його слова? Ці люди знали все про світло й темряву. Звичайно, їх оточувала густа моторошна духовна темрява. Вони жили в римській окупації, у воєнізованому суспільстві, яке, незважаючи на відсутність телефонів, комп'ютерів і всесвітньої «павутини», у багатьох відношеннях було таким самим ефективним, як і наше, а в деяких – навіть більше.

Римляни були скрізь, нагадуючи натовпу на схилі пагорба, що ті, хто наполегливо бажав завдати неприємностей, швидко потраплять до катів і помруть мученицькою смертю.

Але водночас тут був Ісус, Котрий закликав їх стати світлом, бути милосердними, чистими серцем, миротворцями. Отже, християнська освіта має навчати наших учнів, як стати світлом у світі, як робити вибір та приймати рішення, котрі відкриють людям реальність і доброту Бога.

Як ми можемо вказувати людям на реальність і доброту Бога?

Вівторок, 24 листопада

ЖИТИ ЯК УЧНІ

Якщо Церква серйозно ставиться до того, аби бути рушійною силою для християнської освіти, надзвичайно важливо, щоб ми все починали з Ісусом. Спаситель покликав учнів та, спілкуючись із ними, навчав їх виконувати місію. Він дав їм можливість брати участь у житті людей, про яких вони мали піклуватися та яких мали любити. Щодня Він відкривав їм Своє бачення того, яким може стати світ, якщо люди будуть ставитися одне до одного, як брати і сестри.

Прочитайте Луки 4:18–23. Якою є вістка Христа до всіх Його послідовників? _____

Протягом трьох років учні спостерігали, як Ісус, їхній Учитель, втілював у життя ідеали Царства – ідеали, проголошені в Його першій проповіді в назаретській синагозі. Прощення, милість, любов ішли пліч-о-пліч із самотністю, обов'язком, труднощами. Урок полягав у тому, що учнівство не дається легко. Ти учень на все життя, а не лише на один день.

«Доручення Спасителя, яке Він дав учням, поширювалося на всіх віруючих... до кінця часу... Усі, хто прийняв життя від Христа, покликані до праці в ім'я спасіння своїх ближніх. Для цього заснована Церква, і всі, хто приймає на себе її священні обов'язки, тим самим урочисто обіцяють бути співпрацівниками Христа» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 822).

Сьогодні ми як учні Ісуса повинні переконатися, що Він завжди займає центральне місце і в нашому спілкуванні, і в нашому поклонінні. Важливо пам'ятати, до якого саме учнівства Господь запрошував людей. Хоч рабини Його днів шукали послідовників, саме Ісус закликав чоловіків та жінок зробити Його центром свого життя. Рабини навіть не могли собі уявити такого радикального твердження: перебування з Ісусом – найважливіше в житті.

Як учні Христа ми не тільки поважаємо всіх людей, а й працюємо над тим, щоб забезпечити їх таким місцем, де всі можуть зростати і розвиватися.

Отже, християнська освіта передбачає осмислення місії, мети, щоб ми не просто заробляли на життя, а й звершували в нашій сфері те, до чого закликає Ісус: ішли Його слідами служіння нужденним та ділилися з ними Євангелієм.

Середа, 25 листопада

У ПОШУКАХ ІСТИНИ

Альберт Ейнштейн, якого часто вважають батьком сучасної фізики, писав: «Важливо не припиняти ставити запитання. Допитливість має причину для існування. Не можна не тремтіти, споглядаючи таємниці вічності, життя, дивовижної структури реальності. Достатньо, якщо хтось просто намага-

Урок 9 еться щодня досягати хоча б частину цих таємниць. Ніколи не втрачайте святої допитливості».

Ми живемо у світі, сповненому таємниць, чи не так? Сучасна наука показала нам неймовірну складність майже на кожному рівні існування. І якщо це справедливо для простих матеріальних речей, то наскільки більше – для духовних?

Що повідомляють наведені тексти про пошук істини й відповідей? Єрем. 29:13; Матв. 7:7; Дії 17:26, 27; Псал. 25:5; Івана 16:13; 17:17.

У Біблії є багато історій про допитливих людей, дуже схожих на кожного з нас чоловіків і жінок з їхніми запитаннями, страхами, надіями й радощами; людей, які по-своєму шукали істину та відповіді на найскладніші запитання життя.

«Усе Він прегарним зробив свого часу, і вічність поклав їм у серце, хоч не розуміє людина тих діл, що Бог учинив, від початку та аж до кінця...» (Екл. 3:11). Про що говорить Соломон у цьому тексті? Деякі перекладають єврейське слово *olam* як «вічність», а інші – як «відчуття (усвідомлення, почуття) минулого та майбутнього». Отже, згідно з текстом, Бог уклав у серце й розум людини відчуття минулого й майбутнього, самої вічності. Інакше кажучи, ми як людські істоти здатні розмірковувати про важливі питання життя і нашого існування в цілому.

Звичайно, у таких роздумах Священне Писання відіграє центральну роль. Хто ми? Чому ми тут? Як повинні жити? Що відбувається, коли ми помираємо? Чому існують зло і страждання? Такі запитання шукачі істини ставили від початку задокументованої історії людства. Яка перевага та яка відповідальність – допомагати цим шукачам, указуючи їм на відповіді! Саме християнська освіта вказує людям на відповіді, які містяться в Слові Божому.

Чому Писання мають відігравати головну роль для відповіді на важливі запитання життя?

ПЕРЕДАЮЧИ НАШІ ДУШІ

Прочитайте 1 Сол. 2:6–8. Згідно зі словами Павла, що ми можемо й повинні відображати в наших школах і церквах? _____

Стикаючись із роз'єднаністю в суспільстві, ми розуміємо, що живемо в епоху, коли біблійне розуміння церкви найбільш значуще. У тексті Матв. 18:20 Ісус нагадує нам: «Де двоє або троє зберуться в Ім'я Моє, там і Я посеред них!» Новозавітне розуміння того, що таке церква і громада, втілювалося в життя насамперед у домівках віруючих. Саме тут громада збиралася малими групами, молилася, співала, святкувала Вечерю Господню, вивчала слова Ісуса й ділилася ними одне з одним.

Такі групи віруючих також стали першими церковними школами, оскільки це було місце, де нові члени знайомилися з Біблією та новим життям, отриманим в Ісусі. Такі настанови Павла, як: «Не пристосовуйтеся до цього віку, але змінюйтеся оновленням вашого розуму» (Римл. 12:2), свідчать про те, що Церква вкрай серйозно сприймала цю освітню працю.

Віруючі ранньохристиянської Церкви незабаром виявили, що саме в громаді можна найкраще втілити Євангеліє в життя. У громаді ми можемо співати голосніше, молитися більш гаряче і бути більш дбайливими й співчутливими. Слухаючи, як інші розповідають про милість Бога, ми розуміємо, наскільки Він добрий до нас. Почувши про боротьбу й страждання братів і сестер, ми відчуваємо Боже зцілення у власному житті й оновлене бажання бути інструментами Його благодаті та зцілення.

У сьогоденньому уривку Павло стверджує, що Євангеліє Боже — це все: сила хреста, воскресіння Господа, обітниця Його повернення. У всьому світі не було кращої вістки, тому апостол присвятив своє життя проповіді вістки про Ісуса з великою сумнінністю й відданістю.

Урок 9 Крім того, тут Павло зазначає, що вістка Євангелія може бути найкраще сприйнята і втілена за допомогою жертвовного служіння. Ми ніколи не повинні забувати: люди уважно спостерігають за тим, чи ілюструє наше життя біблійну Вістку благодаті.

Серйозно проаналізуйте своє життя і запитайте себе: який я свідок для ближніх?

П'ятниця, 27 листопада

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Христос розчарував їхні надії на земну велич. У Нагірній проповіді Він прагнув виправити хибні погляди Своїх слухачів і дати їм правильне розуміння Свого Царства та Свого характеру. Проте Ісус не вдався до прямої критики помилкових очікувань. Він бачив жалюгідне становище людства, зумовлене гріхом, однак не став змальовувати перед ними реальну картину їхнього нещастя. Те, чого Він навчав, було незрівнянно прекраснішим за все, що досі було відомо людям. Не заперечуючи їхніх уявлень щодо Божого Царства, Він показав, на яких умовах вони можуть увійти туди, даючи їм змогу самостійно дійти висновку щодо його природи. Істини, яких навчав Христос, для нас не менш важливі, ніж для тих, хто тоді слухав Його. Ми не менше потребуємо пізнання основних принципів Божого Царства» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 299).

Питання для обговорення:

1. Роберт Льюїс Стівенсон народився в Единбурзі (Шотландія) 1850 року. Стівенсон розповідає, як одного разу вночі, коли його няня готувала його до сну, він прослизнув до вікна і побачив захопливе видовище. Це був ліхтарник, що переходив від одного газового ліхтаря до іншого. З дитячим захопленням він покликав до себе няню і сказав: «Подивися на цю людину! Вона пробиває отвори в темряві!» Яку роль Бог відвів вам у поширенні світла й любові у вашій громаді? Якщо вам складно відповісти на це запитання, запросіть кількох членів Церкви обговорити з вами, чого ви могли б досягти разом.

2. Якщо громада хоче стати співробітницею Бога в досягненні людей, ми повинні сприйняти слова і служіння Ісуса. Сама реальність втілення Христа – Його Прихід до нас, щоб жити в нашому світі, боротися, радіти й плакати з нами, – нагадує нам: ми покликані піклуватися про ближніх. Як ви можете звершувати це? Як можете залучити молодих людей у вашій громаді, щоб вони допомагали в цій справі?
3. Подумайте про наш обов'язок як адвентистів сьомого дня навчати людей даних нам чудових істин. У який спосіб помісна церква може й повинна відігравати важливу роль у навчанні людей цих істин? Водночас як церква може бути безпечним місцем для обговорення цих істин з тими, хто ставить складні запитання? Що ви можете зробити, аби створити середовище, де можна порушувати серйозні запитання?
4. На уроці поговоріть про забобони, пов'язані з культурою вашого суспільства. Яким чином ваша церква може навчити інших долати ці забобони, дотримуючись учень Писання?

КРИЗА ПІД ЧАС СТАЖУВАННЯ У ФРАНЦІЇ

Ендрю Мак-Чесні

Лише за тиждень до закінчення двомісячного стажування, котре Елізабет Бірбу проходила в одній з лікарень Франції, керівництво закладу без пояснень відмовило їй у продовженні практики. Елізабет була не готова до такого повороту подій. Їй було складно із цим змиритися, тому що без стажування її б не прийняли на другий курс і вона ризикувала залишитися без стипендії, якої вистачало на харчування й житло. Сім'я Елізабет жила далеко у Вест-Індії й не мала змоги підтримувати її фінансово.

Елізабет упала на підлогу й заплакала, як раптом відчула спонукання зателефонувати своїй подрузі. Тричі внутрішній голос спонукав її до цієї дії, і нарешті вона зважилася.

— Мене відрахували з практики, — поділилася вона з подругою. Та була дуже здивована й запитала:

— А ти віриш у Бога?

Коли Елізабет відповіла, що вірить, тоді подруга дала їй номер іншої лікарні й сказала:

— Якщо ти віриш у Бога, зателефонуй за цим номером.

Елізабет усвідомлювала, що неможливо домовитися про нове стажування за такий короткий термін. Вона не знала, що робити. І несподівано згадала, як перед поїздкою до Франції одна адвентистка з Вест-Індії дала їй номер телефону на випадок неприємностей.

— Якщо в тебе будуть якісь труднощі у Франції, зателефонуй моїй сестрі Вівіан, — сказала та жінка.

Тоді Елізабет узяла цей номер з увічливості. Проте тепер вона була в розпачі, тому вирішила зателефонувати Вівіан і розповісти їй про свою проблему.

— Тобі може допомогти тільки Бог, — сказала Вівіан. — Ми можемо лише молитися.

Вона запитала, чи має Елізабет Біблію. У неї була Біблія, але вона не читала її.

— Тобі потрібно вивчити псалом 91, — сказала Вівіан. — Коли ти читатимеш його, уявляй, що Бог написав ці слова особисто для тебе.

Читаючи псалом 91, Елізабет плакала. Її слюзи крапали на сторінки Біблії. Потім вона зателефонувала до іншої лікарні, щоб дізнатися про можливість пройти практику.

— Зателефонуйте нам через три дні, ми ухвалимо рішення, — відповіла жінка.

Ці три дні Елізабет молилася, постила, плакала й вивчила напам'ять псалом 91.

На третій день вона отримала запрошення на стажування.

— Вам дуже пощастило, — сказала жінка. — Головний лікар не хотів вас брати, але в останню мить передумав.

Емоції переповнювали Елізабет. Тієї ночі вона не могла заснути. Розуміла, що це Бог подарував їй цей шанс. О четвертій годині ранку вона зателефонувала Бівіан.

— Що сталося? — запитала жінка.

— Не хвилюйтеся, усе гаразд, — сказала Елізабет. — Я телефоную, щоб попросити вас наступної суботи взяти мене із собою до церкви.

Невдовзі Елізабет вирішила укласти заповіт з Богом. Вона продовжила навчання й вступила до магістратури.

— Якби я не довірилася Богові й не зателефонувала за тим номером, я б уже не була студенткою, — говорить Елізабет. — Проте Господь може все. І з Ним я все подолала».

Дякую за ваші пожертви Суботньої школи, які допомагають людям у Франції й у всьому світі дізнаватися про Ісуса.

ОСВІТА В ГАЛУЗІ ГУМАНІТАРНИХ І ПРИРОДНИЧИХ НАУК

Біблійні тексти для дослідження:

**Римл. 1:18–21; Псал. 19:1–6; 96:9; Бут. 3:6; 1 Тим. 6;
Прип. 1; Йова 38.**

Пам'ятний вірш:

**«Небо звіщає про Божу славу, а про чин Його рук
розказує небозвід» (Псал. 19:2).**

Освіта охоплює гуманітарні та природничі науки. Проте коли ми вивчаємо чи викладаємо ці науки з біблійної точки зору, що це означає? Ми просто пропонуємо окремі біблійні тексти, котрі стосуються, наприклад, певного аспекту сучасної медицини чи історії мистецтв. При цьому ми можемо пов'язати наші практичні уроки з дивовижною силою Бога, явленою у створенні нашого вельми складного світу. Однак просте цитування текстів Святого Письма на уроці – це лише мала частина справжньої освіти – спасенної освіти.

Щоб така освіта справді функціонувала, ми потребуємо Слова Божого, аби запровадити його вчення в кожную дисципліну – від гуманітарних наук до молекулярної біології. Без цього ми можемо втратити з поля зору велич Бога, Його суверенітет як Творця й Хоронителя нашого світу. Усвідомлю-

ючи, що Господь розглядає Своє творіння як взаємозалежне і значуще, ми наближаємося до розуміння того, як можна й потрібно викладати певні дисципліни.

Цього тижня ми розглянемо деякі принципи викладання гуманітарних і природничих наук з погляду християнства.

Неділя, 29 листопада

ТІЛЬКИ ГОСПОДЬ

Усе творіння свідчить про живого Бога. Це твердження повторюється так часто, що стало шаблоном. Коли ми міркуємо, наприклад, про роль Бога у створенні світу, якому люди продовжують завдавати збитків і шкоди, то починаємо розуміти, як найкраще можна викладати гуманітарні й природничі науки.

Розгляньмо, наприклад, період вагітності жінки. Біологія навчає, що нове розумне людське життя виникає з однієї заплідненої яйцеклітини та розвивається до повного дозрівання впродовж дев'яти місяців. Протягом усього цього циклу виявляються ознаки присутності люблячого Творця. Про любов і доброту Бога свідчить навіть місце розвитку плода – прямо під постійно пульсуючим серцем матері. У міру збільшення плоду збільшується й живіт матері. Майбутня мати завжди поінформована про свою дитину, як і наш Небесний Отець завжди знає про Своїх дітей.

Прочитайте Римл. 1:18-21; Псал. 19:1-6; Неем. 9:6. Що ці тексти повідомляють про діяльність Бога як нашого Творця?

Навіть після 6000 років гріха і тисячоліть після всесвітнього спустошливого потопу існує надзвичайно переконливе свідчення не тільки про Бога як нашого Творця, а й про Його силу, любов та прихильність. Справді, це свідчення настільки потужне, що Павло в Римл. 1:18-21 заявляє: «нема їм [людям, що відкидають Бога] виправдання» в день суду, оскільки про Нього можна дізнатися з

Його творіння. Інакше кажучи, люди не зможуть виправдатися незнанням!

Особливо тепер, коли безліч людей поклоняється творінню, а не Творцю, наскільки важливо, щоб християнська освіта в галузі гуманітарних і природничих наук завжди ґрунтувалася на передумові, що Бог – Творець, Вседержитель і Хоронитель усього живого. Зрештою, будь-які ідеології й теорії, що заперечують чи відкидають Бога, можуть призвести лише до омани. Майже вся світська освіта побудована на запереченні існування Бога; християнська освіта не повинна потрапляти до цієї пастки і навіть зауважено спиратися на принципи, засновані на припущенні, що Бога не існує. Інакше люди приречені впасти в оману.

Подумайте про неймовірні чудеса й красу нашого світу навіть після гріхопадіння. Як ми можемо навчитися отримувати з цього надію й розраду, особливо під час особистих випробувань і страждань?

Понеділок, 30 листопада

ПИШНА СВЯТИНЯ

У Псал. 96:9 сказано: «Поклоніться Господеві в пишній святині Його. Сповнись страхом перед Ним, ціла земле!» (переклад П. Куліша). Як ми розуміємо словосполучення «пишна святиня»? Що це означає для християнина? Як наше розуміння має впливати на те, що ми викладаємо про мистецтво й красу?

Хоч кажуть, що «краса в очах того, хто дивиться», ми насамперед не повинні забувати, Хто саме створив очі (див. Прип. 20:12). Хоч ми маємо бути обережними, щоб не поклонятися самому творінню, його краса свідчить про Бога-Творця та Його любов до краси. Якщо наш грішний світ такий гарний, хто може уявити, яким він був до гріхопадіння? І це переконує нас у тому, що Бог справді є Творцем усього прекрасного.

Тому вивчення гуманітарних і природничих наук може й має наблизити нас до характеру і серця Господа. Як частина Божих витворів мистецтва і науковий феномен, ми можемо більше дізнатися про нашу власну ідентичність у Христі.

«Бог бажає, щоб Його діти вмili цінувати Його діла і могли насолоджуватися простою ніжною красою, якою Він оздобив наш земний дім. Бог любить усе прекрасне, але краса характеру важливіша для Нього, ніж зовнішня привабливість. Він хоче, щоб ми дбали про власну чистоту й простоту, які так приваблюють нас у квітах» (Е. Уайт. Дорога до Христа. С. 85).

Прочитайте Бут. 3:6. Що текст повідомляє нам про те, що краса і врода самі собою не обов'язково добрі або святі? Див. також Прип. 6:24, 25; 31:30.

На жаль, у нас є ворог, котрий спотворює все створене й використовує це у своїх цілях. Тому не дивно, що краса і поняття краси можуть бути використані проти нас. Отже, християнська освіта, керуючись Словом Божим, має допомогти нам (особливо в галузі гуманітарних наук) навчитися бути обережними і розуміти: не все прекрасне обов'язково є добрим або святим.

Що з «прекрасного» не обов'язково святе й добре? А що прекрасне може бути перетворене на несвяте і погане залежно від обставин? Який стандарт ми використовуємо, щоб розрізнати це?

Вівторок, 1 грудня

МАЙСТРИ ОМАНІ

Ми знаємо, що в нашому світі не лише ті, хто займається гуманітарними науками і філософією, не шанують Бога, а й багато інших. Більшість християн стверджує, що віруючі не повинні навіть входити в ці «палати нечестя». Адвентисти сьомого дня мають ретельно обмірковувати, які галузі обслуговувати своїм бізнесом, яким установам протегувати, якими засобами масової інформації користуватися.

В 1 Тим. 6 нам дано не лише чіткі вказівки про те, чого слід уникати, а й обширне пояснення причин цього. Від яких занять застерігає Павло у віршах 9 і 10? _____

Прочитайте до кінця 1 Тим. 6. Які основні заняття підтримує Павло? _____

У тексті 1 Тим. 6:20 Павло застерігає проти «лжезнання». Хоч апостол писав ці слова в контексті свого часу, цей принцип можна застосовувати й досі. Подумайте про всі не тільки сучасні фальшиві вчення, вірування, інформацію, а й про ті, що існували протягом історії людства. Люди справді можуть бути майстрами оман.

Протягом майже 2000 років найрозумніші люди у світі, фахівці, вважали, що Земля нерухомо стоїть у центрі Всесвіту, а всі зірки й планети обертаються навколо неї по ідеально круглих орбітах. Щоб підкріпити цю думку, використовували деякі дуже складні математичні та природничо-наукові обчислення, причому вона виявлялася помилковою майже в усіх випадках. Отже, ми можемо сказати, що ці люди були майстрами оман, а це вчення, безумовно, було «лжевченням».

Сучасна біологічна наука ґрунтується на припущенні, що життя з'явилося мільярди років тому випадково, без Бога і без жодного задуму. Водночас на підставі цього вчення з'явилася неймовірна кількість складної деталізованої наукової літератури. Які уроки ми можемо почерпнути з подібних прикладів того, як люди стають майстрами оман? Як усвідомлення цього має впливати на християнську освіту в цілому та на викладання науки зокрема?

Середа, 2 грудня

ГЛУПОТА І МУДРІСТЬ

Прочитайте Прип. 1. Якою має бути справжня християнська освіта? _____

Біблія постійно протиставляє глупоту й мудрість. Книга Приповістей справедливо нагадує нам про небезпеки безрозсудної поведінки і перебування в товаристві нерозумних. Різниця очевидна: Бог бажає, щоб Його народ шукав небесної мудрості, цінував її та збагачувався нею.

Студенти, які вивчають гуманітарні й природничі науки, використовують свої таланти, щоб отримати знання й удосконалюватися в навчанні. Так само діють і викладачі цих дисциплін. Завдяки знанням та здібностям ми можемо спромогтися на творчі успіхи й наукові досягнення.

Однак що насправді означають пізнання в гуманітарних і природничих науках із християнського погляду, якщо вони не містять знань про те, які відмінності між правильним і неправильним, добром і злом, істиною й оманом? Іноді достатньо просто прочитати про життя декотрих із так званих видатних митців світу, щоб побачити: володіння чудовим умінням і талантом не рівнозначне моральному або чесному життю. Також можна стверджувати, що великі вчені, котрі займаються створенням біологічної або хімічної зброї масового знищення, можуть бути високоосвіченими і дуже обдарованими, але які плоди їхньої праці? Як ми вже говорили раніше, знання самі собою не обов'язково є чимось добрим.

Прочитайте Прип. 1:7. Що є ключем до справжньої християнської освіти? _____

Один лауреат Нобелівської премії, атеїст, котрий вивчає Всесвіт і фізичні сили, що стоять за ним, писав: «Що більш збагненням здається Всесвіт, то більш безглуздим він видається». Що це має сказати нам про те, яким чином знання самі собою можуть не тільки не мати сенсу, але й, що значно гірше, призвести до кричущих оман? _____

ГОСПОДЬ ВІДПОВІДАВ ЙОВУ

Прочитайте Йова 38. Що цей розділ повідомляє нам про Бога не лише як Творця, а й Хоронителя всього живого? Як ця важлива істина впливає на наше розуміння гуманітарних і природничих наук? _____

«Багато хто навчає, що матерія володіє життєвою енергією, має певні властивості, а тому може діяти завдяки притаманній їй енергії; що явища природи перебувають у повній гармонії із незмінними законами, над якими не має влади навіть Сам Бог. Це – фальшива наука, яка не має підтримки в Слові Божому. Природа перебуває на службі у свого Творця... Природа свідчить про наявність розуму, активної енергії, які виявляються в її законах і через них. У природі постійно діють Бог Отець і Бог Син. Христос говорить: “Мій Отець працює дотепер, – працюю і Я” (Івана 5:17)» (Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 114).

На жаль, як було сказано раніше, більшість наук походить з атеїстичних, матеріалістичних передумов. А це означає: учений може споглядати щось неймовірно гарне або неймовірно складне, навіть щось неймовірно гарне й складне водночас, і при цьому стверджувати, що воно виникло випадково, без будь-якого попереднього задуму чи наміру.

Фактично вчені з таким світоглядом стверджують це постійно. Життя на Землі в усій його красі та складності – від метеликів до людей – вони пояснюють виключно результатом хімічних реакцій, які мільярди років тому випадково створили найпростішу форму життя, а вона завдяки випадковій мутації й природному відбору перетворилася на все живе, що сьогодні рухається й дихає.

Наука в її сьогодиншньому стані стверджує, що сама ідея надприродного Творця є «ненауковою», оскільки не

може бути перевірена науковими методами, тому наука не може прийняти цю ідею. Таке припущення – не те, чого навчає сама наука (фактично наука, здавалося б, навчає протилежного: уся краса і складність світу справді повинні вказувати на Творця), а є філософською позицією, нав'язаною науковій дисципліні самими вченими.

Однак Святе Письмо свідчить: Бог не лише створив, а й підтримує все (Колос. 1:17). Це означає, що справжня християнська освіта в галузі природничих наук має ґрунтуватися на радикально інших передумовах, а не на заявлених такою наукою. Зіткнення неминуче відбуваються, особливо коли йдеться про першопричини, або витoki.

П'ятниця, 4 грудня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Існують дві причини, чому наука (яка багато в чому має рацію) помилково розуміє витoki: по-перше, наука, яка вивчає світ природи, вважає, що повинна шукати відповіді тільки у світі природи; по-друге, наука припускає, що закони природи мають залишатися незмінними. Однак обидва ці положення хибні, коли йдеться про першопричини, або витoki.

Якщо розглядати першу причину (тобто пошук відповідей лише у світі природи), вона годиться для відстеження ураганів, проте зовсім безуспішна для пояснення першопричини, а саме: «На початку Бог створив Небо та землю» (Бут. 1:1). Що може наука, яка заперечує надприродне в походженні, викласти нам про походження, яке було надприродним?

А незмінність у природі? Це здається логічним, за винятком того, що текст Римл. 5:12 («Бо як через одну людину гріх увійшов у світ, а з гріхом і смерть, так у всіх людей увійшла смерть, тому що всі згрішили») свідчить: природне середовище непостійне та якісно відрізняється від усього, із чим сьогодні стикається наука. Світ, у якому не існувало смерті, радикально відрізняється від усього, що ми сьогодні

вивчаємо, тому припущення, що вони були дуже схожі, коли вони не були такими, також призведе до омани.

Отже, наука помилково розуміє першопричину, витоки, бо заперечує два найважливіших аспекти творіння: надприродну силу, що стоїть за ним, та радикальний фізичний розрив між станом первісного творіння й теперішнього.

Питання для обговорення:

1. Поговоріть на уроці про красу. Що таке краса? Як ми її визначаємо? Чому християнин може визначати й розуміти красу інакше, ніж нехристиянин?
2. Христос міг прийти на Землю як найвидатніший учений і бути щедро винагородженим за Свої революційні дослідження. Він міг би зажити найширшої популярності як віртуозний музикант. Натомість Він прийшов і став скромним ремісником. Ісус брав участь у створенні Всесвіту, а на Землі працював у майстерні й сумлінно виконував Свої обов'язки. Як цей факт морально підтримує нас у нашому навчанні чи професійній діяльності?
3. Хоч не кожен християнин покликаний викладати в школах, проте він завжди, свідомо чи не усвідомлюючи цього, навчає інших словом і ділом. Які звички має розвивати християнин як учень Христа й учитель для світу?

ЯК ЗАСПОКОЇТИ НЕПОСИДЮЧИХ ХЛОПЧИКІВ?

Марсі Еванс

Коли ми з чоловіком узяли до себе двох синів моєї племінниці, яка страждала від наркозалежності, для нас стало справжнім випробуванням навчити їх тихо поводитися в церкві.

П'ятирічний Омаріон і шестирічний Даймонт ніколи раніше не відвідували храм. Вони були сповнені енергії й не звикли молитися, а тим паче схилятися на коліна. «Як же привчити їх тихо поводитися? — думала я, коли однієї із субот спостерігала, як хлопчики невтомно крутяться під час загальної молитви. — Як навчити їх молитися?»

Коли я молилася про це, мені на думку спала ідея: «Чому б не молитися пошепки разом з ними?» Тієї ж миті я почала молитися:

— Господи, дякую Тобі за школу Даймонта й Омаріона, за їхніх учителів, за те, що в них є взуття, іграшки, за всі Твої благословення, — шепотіла я.

Хлопчики вмиль перестали крутитися.

— Прошу Тебе, Господи, будь з їхньою матусею. Вона так їх любить. Будь ласка, зціли її від наркозалежності й перебувай із нею сьогодні. Ти знаєш, у чому вона має потребу.

Хлопчики слухали, немов заворожені. Вони подумали про маму, за якою дуже сумували та яку так любили. Тим часом молитва за кафедрою тривала.

— Господи, збережи тата Даймонта, котрий перебуває у в'язниці, — продовжила я. — Прошу пошли йому доброго сусіда по камері. Будь ласка, будь поряд із татом Омаріона. Ти знаєш, у чому він має потребу! Нехай він відчує, що Ти поряд із ним.

Хлопчики стояли тихо й непорушно весь час, доки звершувалася загальна молитва. Мені жодного разу не довелося сказати: «Заспокойтеся!» або «Тихіше!»

Наступної суботи я знову тихо молилася за своїх племінників під час загальних молитов за кафедрою. Хлопчики уважно слухали. Мої молитви були за них і за дорогих їхньому серцю людей. Це було важливо для них. Так я молилася щосуботи, доки вони не навчилися поводитися тихо й благоговійно під час загальних молитов у церкві. Удома ми теж молилися.

Хто б міг подумати, що таке просте рішення допоможе заспокоїти непосидючих хлопчиків у моєму домі. Еллен Уайт писала: «Нехай батьки не забувають, що їхній дім є великим місіонерським полем. На кожну матір Бог поклав священний обов'язок виховання довірених їй дітей. “Візьміть цього сина чи цю дочку й виховайте їх для Мене, — говорить Господь. — Сформуйте їхні характери відповідними до життя в Небесному Царстві, щоб вони могли навіки віків сяяти у дворах Господніх”» (Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 37).

Бог милосердний. Він посилає нам ідеї для служіння іншим, коли ми в них маємо потребу.

Марсі Еванс — член Церкви адвентистів сьомого дня в Мільтон-Фрівотер, штат Орегон, США

ХРИСТИЯНИН І ПРАЦЯ

Біблійні тексти для дослідження:

**Бут. 3:19; П. Зак. 16:15; Вих. 25:10–30:38; Гал. 5:22–26;
Екл. 9:10; 1 Кор. 10:31.**

Пам'ятний вірш:

«Тому, мої любі брати, будьте стійкі, непохитні, завжди відзначаєтеся в Господньому ділі, знаючи, що ваша праця в Господі не даремна» (1 Кор. 15:58).

Праця – задум Бога. У досконалому світі до гріхопадіння Господь доручив Адамові та Єві доглядати за садом (Бут. 2:15). Як і їхній Творець, за образом Котрого вони були створені, наші прабатьки мали займатися творчою працею й самовідданим служінням. Навіть у непорочному світі, світі без гріха, смерті і страждань, людство мало працювати.

У цей проміжок часу (після ідеального світу і напередодні обіцяного) нам необхідно розглядати працю як одне з Божих благословень. У стародавньому Ізраїлі кожную дитину навчали ремесла. Євреї вважали: батько, який не навчав свого сина ремесла, виховував злочинця. Навіть Ісус, Син Божий, провів багато років, виконуючи волю Свого Отця в чесній праці як сумлінний ремісник, можли-

во, забезпечуючи жителів Назарета необхідними меблями й сільськогосподарськими знаряддями (Марка 6:3). Усе це також було частиною виховання, щоб підготувати Його до майбутнього служіння. Протягом півтора року виготовляючи разом з Акилою та Прискилою намети, апостол Павло виконував справу Господа так само вірно, як і дискутуючи по суботах в синагозі (Дії 18:1-4; 2 Сол. 3:8-12). Цього тижня ми розглянемо тему праці та її ролі в християнській освіті.

Неділя, 6 грудня

РІЗНІ СТОРОНИ ПРАЦІ

«Я знаю, немає нічого в них кращого, як тільки радіти й робити добро у своєму житті. І отож, як котрий чоловік їсть та п'є і в усім своїм труді радіє добром, – це дар Божий!» (Екл. 3:12, 13).

Слово «труд» – вагоме, тверде слово. Лише один склад, але він має багато значень. Ми трудимось, щоб на наших столах була їжа, щоб оплатити рахунки та відкласти трохи на важкі часи. Втратити роботу часто гірше, ніж миритися з несприятливою ситуацією на роботі.

Робота може дати людині відчуття значущості. Праця – звичайний спосіб відповісти на запитання «Чим ти займаєшся?» або навіть «Хто ти?». Більшість пенсіонерів продовжує працювати неповний робочий день стільки, скільки можуть, або за плату, або як добровольці. Робота спонукає людину вставати раніше. Дайте підліткові роботу, і кандидатів у правопорушники стане менше.

Прочитайте Бут. 3:19. Який контекст цього вірша і що він говорить нам про іншу сторону праці, принаймні для деяких?

Праця, дана до гріхопадіння, раптово змінюється після гріхопадіння. У тексті згадується про іншу сторону праці. Для деяких праця означає лише тягар щоденної важкої роботи, яка закінчиться смертю. Люди трудяться на робочих місцях, до яких ставляться із презирством, сподіваючись

вийти на пенсію, доки ще матимуть здоров'я. Для інших робота може навіть стати центром життя, всеосяжним джерелом їхньої індивідуальності. Далеко від своєї роботи такі люди відчують себе пригніченими, дезорієнтованими, не впевненими в тому, що робити й куди рухатися. На пенсії вони можуть зруйнуватися фізично й психологічно і часто передчасно помирають.

Християни повинні навчитися працювати згідно з Божими методами. Праця — це більше, ніж економічна необхідність. Людина — більше, ніж просто працівник. При правильному розумінні справа всього життя людини — це шлях служіння, відображення її зв'язку з Господом (Колос. 3:23). Частина завдання вчителя полягає в тому, щоб допомогти учням знайти працю, у якій їхні вміння й дані Богом здібності поєднуються з потребами світу.

Чим ви займаєтеся, що робите у своєму житті і як можете краще прославляти Господа своєю працею?

Понеділок, 7 грудня

ПРАЦЯ І ЗРОСТАННЯ

Професія і праця завжди пов'язані з дією. Люди інтелектуальної праці, врешті-решт, також виконують певну фізичну роботу, навіть якщо вона полягає в простому натисканні клавіш комп'ютера.

Що наведені тексти повідомляють про працю, використовуючи слово «руки» як символ?

П. Зак. 16:15 _____

Екл. 9:10 _____

Прип. 21:25 _____

Єрем. 1:16 _____

Бог дав нам «діло рук наших», щоб ми могли отримати задоволення й радість (див. Прип. 10:4; 12:14). У психології поняття «самоефективність» означає віру в ефективність власних дій та очікування успіху від їхньої реалізації. Само-

ефективність не зростає завдяки повторенню: «Я думаю, що можу!». Фактично тільки виконання якоїсь справи підвищує самоефективність.

Хоч «діло рук наших» є Божим благословенням (див. Псал. 90:17) і дозволяє нам жити повноцінним життям, план Господа полягає в тому, щоб це діло було благословенням для інших. Павло закликає нас працювати, робити щось корисне своїми руками, щоб мати чим поділитися з іншими. Безперечно, апостол жив за цим принципом: «Самі знаєте, що моїм потребам і тим, що були зі мною, послужили ось ці руки. Я вам увесь час показував, що так працюючи, треба захищати немічних і згадувати слова Господа Ісуса, Який Сам сказав: Блаженніше давати, ніж брати!» (Дії 20:34, 35).

Проста молитва Неемії має стати і нашою молитвою: «Та тепер, о Боже, зміцни мої руки!» (Неем. 6:9).

Як ви ставитеся до своєї роботи? Як можете використувати свою роботу, аби бути великим благословенням для інших?

Вівторок, 8 грудня

ПРАЦЯ І МАЙСТЕРНІСТЬ

Перегляньте Вих. 25:10–30:38. Наскільки конкретним був Бог, коли наказав Мойсеєві зробити шкіну зборів? Що це говорить нам про характер Господа? _____

Коли Бог наказав Мойсеєві зробити для Нього шкіну (намет), Мойсей міг сказати: «Жодних проблем, Господи! Я ставлю намети, відколи 40 років тому втік з Єгипту... За кілька хвилин намет буде готовий!» Для будь-якої людини, котра проживала в тогочасній напівкочовій мідіанській культурі, установа намету було простою справою. Така людина могла зробити це із зав'язаними очима, суто рефлекторно, розмірковуючи про інші, важливіші речі. Чого Мойсей, можливо, ніяк не очікував — це дуже докладний набір креслень та довга «інструкція зі складання» до кож-

ного предмета внутрішнього оздоблення, а також одягу священника, майже 150 покрокових інструкцій. Щоб зробити простий стіл, Мойсей мав виконати семиетапну процедуру складання (див. Вих. 25:23-30).

Увага Бога до деталей будівництва скинії (а пізніше також у вказівках щодо ритуалів жертвоприношень) свідчить про дух досконалості, прагнення створити не що інше, як шедевр. Матеріали були найвищої якості, дизайн – бездоганний, робота – майстерна; усе свідчило: «Бог не приймає недбалу роботу!» (див. Єрем. 48:10).

І хоча стандарт здавався високим, Сам Господь забезпечив людськими ресурсами для його досягнення. Ми читаємо у Вих. 31:1-6; 35:30-36:1, що Він дарував людям необхідні навички. Ці люди були «мудросердні», Господь давав їм здібності і знання в усіх тонкощах роботи, щоб створення скинії та її оздоблення відбувалося так, як «Господь наказав був» (Вих. 36:1). До того ж ті самі два головних дизайнери також були наділені здатністю «навчати» (Вих. 35:34), щоб їхні знання й навички залишалися в ізраїльському суспільстві. Хоч ці двоє чоловіків виділені в цій історії як обрані Богом лідери, інші люди також отримали подібні дари та приєдналися до роботи (Вих. 36:2).

Отже, те, що людина – гріховна істота, не може бути вагомим виправданням для вирішення будь-якого завдання з чимось меншим, ніж максимальна відданість справі. Бог очікує, що ми завжди діятимемо найкращим чином, використовуючи наші таланти, навички, час, освіту на добро, для досягнення великих цілей.

Середа, 9 грудня

ПРАЦЯ І ДУХОВНІСТЬ

«Коли живемо духом, то духом і ходимо» (Гал. 5:25). Праця й духовність людини нероздільні. Християнство – це не одяг, який можна вдягнути або зняти, коли людина змінює настрій чи проходить через різні фази життя. Навпаки, християнство творить нову істоту, яка виявляється в кожній сфері життя, зокрема і в праці.

**Прочитайте Гал. 5:22–26. Які згадані Павлом якості при-
таманні вам та відображаються у вашій праці?**

Урок 11

«Тлумачний словник Нового Завіту» дає таке визначення духовної людини: вона «виявляє плід Духа властивим їй чином». Завдяки нашому зв'язку із Христом ми будемо діяти як віруючі в усіх аспектах свого життя.

У Флоридському госпіталі лежав пацієнт при смерті, а його найкращий друг чергував біля його ліжка. Медсестри часто заходили в палату, піклуючись про потреби пацієнта. Бажаючи підтримати розмову, друг запитував медсестер, де вони навчалися. Багато з них говорили, що вони здобули освіту в коледжі Флоридського госпіталю.

Це справило на друга велике враження. Згодом він кілька разів відвідав коледж Флоридського госпіталю, бо хотів дізнатися про його роботу. Чому? За словами цієї людини, медсестри, котрі навчалися в згаданому навчальному закладі, завжди виявляли до його тяжкохворого друга більше ніжньої турботи, ніж медсестри, що навчалися в іншому місці. Він відзначив велику різницю в їхньому ставленні до його друга. Тому багато розпитував про коледж, його місію і зрештою подарував цьому закладу 100 000 доларів для навчання нових медсестер, таких як ті, котрих побачив у лікарні. Так, духовність – це спосіб життя.

**Як ви виявляєте свою духовність у повсякденному житті?
Яке враження справляєте на людей?**

Четвер, 10 грудня

ПРАЦЯ Й УПРАВЛІННЯ

«Все, що в силі чинити рука твоя, теє роби» (Екл. 9:10). Наймудріший з людей радить використовувати цей принцип управління в кожній сфері життя.

Багато хто, коли їх просять прокоментувати християнське управління, обмежують свої роздуми фінансовою відповідальністю християнина. Хоч гроші, безумовно, важливий аспект управління, обмежувати його лише грошима надто

вузько. У теорії організації управління означає відповідальність керівництва за розробку й правильне використання всіх наявних ресурсів.

Якими ресурсами Бог благословив нас як Церкву? Петро стверджує, що кожную людину Творець наділив дарами. Апостол ставиться до таких обдарованих християн як до «святого священства» (1 Петра 2:5), відповідального перед Господом за управління всіма Божими дарами: грошима, часом, енергією, талантом та ін.

Прочитайте Екл. 9:10 та 1 Кор. 10:31. Яка вістка звучить у цих віршах про те, як ми повинні працювати й навчати праці інших? _____

Одна з поширених пасток сьогоднішнього життя – тенденція розділяти різні аспекти життя. Існує трудове життя, сімейне життя, духовне життя і навіть життя на дозвіллі. В окремих випадках тенденція відокремлювати різні сфери життя так, щоб вони мало або зовсім не перетиналися між собою, бажана. Наприклад, недобре приносити додому роботу, котра заважає сімейним обов'язкам. Прагнення до дозвілля не має скорочувати час, який ми проводимо з Богом.

Однак таке обмеження не можна застосовувати до нашого духовного життя. Трудова діяльність християнина впливає зі спілкування й праці з Богом. Праця – один зі способів, за допомогою якого ми можемо на досвіді пізнавати присутність Бога. Відокремити наше релігійне життя, обмежити Бога одним днем, однією годиною або навіть однією сферою життя – означає відкинути саму Його присутність в інших галузях.

Проаналізуйте своє життя: чи не розділяєте ви його духовну та інші сфери. Якщо так, то як можете навчитися дозволяти духовності панувати в усіх сферах життя?

П'ятниця, 11 грудня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте Бут. 3; Екл. 2:18-23; Ефес. 6:5-8, а також прочитайте із книги Е. Уайт «Патріархи і пророки» розділ «Спокушення і падіння» (С. 52-62).

Праця – прокляття чи благословення? Здається, що вона стала частиною прокляття гріха (Бут. 3:17). Однак уважніше прочитання показує, що проклята була земля, а не праця. Еллен Уайт пише, що Бог призначив працю як благословення: «З любові до людини їй відтоді було призначене життя, сповнене тяжкої праці й турбот. Запровадження такої сурової школи було необхідне через скоєний людиною гріх, аби навчити її стримувати свій апетит і пристрасті, сформувати самовладання. Це було також частиною великого Божого плану відродження людини з руїн і деградації гріха» (Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 60). Можливо, ми самі зробили працю прокляттям через монотонність, перевтому чи переоцінку її ролі в нашому житті? У якій би ситуації не були, ми повинні навчитися належним чином ставитися до праці. А християнська освіта має навчати людей усвідомлювати цінність праці й водночас не робити з неї кумира.

Питання для обговорення:

1. Прочитайте Екл. 2:18-24. Чому Соломон говорить про працю як про благословення і прокляття в тому самому біблійному уривку? Які натяки містяться в цих текстах на те, що може мати значення для нашого ставлення до праці?
2. Саме за допомогою праці ми турбуємося про наші сім'ї. Як ми можемо передати позитивне ставлення до праці нашим рідним?
3. Межа між найкращим виконанням роботи і трудоголізом іноді дуже тонка. Як нам утриматися від перетину цієї межі? Див. Екл. 2:23.
4. Павло досить ясно заявив: «Бо коли ми були у вас, то заповідали вам: коли хто не хоче працювати, хай не їсть» (2 Сол. 3:10). Цей принцип, звичайно, дуже розумний. Чи існують ситуації, коли його не можна застосувати? Чому ми повинні намагатися не робити його залізним правилом, яке ніколи не слід порушувати?

ВЕЛИКА НАДІЯ В КАБІНЕТІ ЛІКАРЯ

Ендрю Мак-Чесні

У житті Елен Іборра, яка мешкала в Парижі, відбулася низка дивовижних змін. Елен сама виховує двох дітей і нещодавно втратила матір. Їй потрібні були зміни, тому вона влаштувалася на роботу до елітного магазину. Проте невдовзі в неї почала дуже боліти нога, необхідна була операція. Після хірургічного втручання Елен мала регулярно відвідувати лікаря.

Під час одного з таких візитів вона побачила на столі в приймальні книгу «Велика надія». Ця назва торкнулася її серця. «Це те, що мені потрібно!» — подумала Елен. Повернувшись додому, вона того ж дня прочитала всю книгу й була вражена описаними подіями останнього часу та істиною про Другий прихід Ісуса. Вона вірила в те, що не випадково помітила цю книгу в приймальні лікарні. У примірнику була примітка про те, що це видання є частиною повної книги «Велика боротьба». Читачів запрошували придбати повну версію, й Елен замовила книгу через інтернет.

Також із цієї книги вона вперше дізналася про адвентистів сьомого дня. Їй була незнайома ця конфесія. Проте пізніше Елен згадала, що її покійна прабабуся стала адвентисткою в останні роки життя.

Елен вирішила, що наступною книгою, яку вона прочитає, буде Біблія. У неї було багато запитань, але вона не знала, де саме в Біблії шукати на них відповіді. Елен знову згадала, що її прабабуся стала християнкою після вивчення біблійних уроків з пастором. Тепер вона вирішила відшукати адвентистського пастора.

В інтернеті Елен знайшла Церкву адвентистів сьомого дня й почала двічі на тиждень вивчати Біблію з пастором онлайн. За декілька місяців, дізнавшись істину про суботу та хрещення шляхом повного занурення у воду, Елен уклала заповіт з Богом.

Елен не знає, хто залишив книгу «Велика надія» в приймальні лікарня. Це точно не лікар, оскільки він не був адвентистом. Тепер вона залишає книги в різних приймальнях лікарів по всьому Парижу.

— Я дуже вдячна Богові, що натрапила на цю книгу, — говорить 56-річна Елен. — Упевнена, що це було не випадково. Моя віра зростає, але мені ще багато потрібно дізнатися з Біблії та праць Еллен Уайт. У Господа є план для кожного. Я люблю Бога та свою Церкву.

Дякую за ваші пожертви Суботньої школи, які допомагають поширювати Євангеліє через літературу та інші засоби.

СУБОТА: ПІЗНАЮЧИ БОЖИЙ ХАРАКТЕР НА ДОСВІДІ

Біблійні тексти для дослідження:

**Бут. 1, 2; Вих. 16:14-29; Ісаї 58:1-14; Матв. 12:1-13;
Луки 13:10-17.**

Пам'ятний вірш:

**«І сказав їм: Суботу встановлено для людини,
а не людину для суботи, тому Син Людський є
Володарем і суботи» (Марка 2:27, 28).**

Джоді була єдиною адвентисткою сьомого дня на своєму курсі. Її рішення не відвідувати деякі громадські заходи по суботах зробило її переконання досить помітними.

Одного разу Гейл, подруга Джоді, зателефонувала до неї. Чоловік Гейл збирався поїхати з міста на шість тижнів, і вона запитала Джоді, чи не хоче та провести з нею наступні шість п'ятничних вечорів, оскільки знала, що Джоді в такі вечори «нічого» не робила.

Наступні чотири вечори п'ятниці подруги разом вечеряли, слухали надихаючу духовну музику, ділилися своїми християнськими досвідами і загалом насолоджувалися товариством одна одної. На п'яті вихідні Гейл розповіла Джоді,

Урок 12 як, ходячи по магазинах у центрі міста, вона поглянула на свій годинник і подумала: «О, добре, скоро настане субота». Гейл раптом зрозуміла, що протягом чотирьох п'ятих вечорів пізнавала новий християнський досвід. Вона духовно зросла, дізналася більше про Бога й поглибила свою віру. Субота була можливістю для навчання й особистого розвитку.

Ця історія свідчить: ми можемо вважати суботу не тільки днем спокою, а й засобом освіти.

Неділя, 13 грудня

ЧАС ЗАХОПЛЮВАТИСЯ

Чи замислювалися ви коли-небудь над тим, чому Бог вирішив дати нам два гармонійних описи процесу творіння в перших двох розділах Буття? Бут. 1 розповідає про тиждень творіння, про чудо створення Землі, коли їй надають форму, а потім наділяють життям, а кульмінацією є створення чоловіка й жінки на шостий день. Бут. 2 викладає ту саму історію, але з іншої точки зору, приділяючи особливу увагу шостому дню. Тепер у центрі картини Адам, а все інше – райський сад, річки, тварини – існує там для нього й жінки.

Процес творіння надто глибокий для однієї-єдиної розповіді. По-перше, ми дізнаємося про могутнього Митця – Творця, Котрий втілює досконалу красу. Потім ми зустрічаємося з Богом взаємин, Котрий бажає, щоб люди любили одне одного й піклувалися про ближніх та про інші створіння.

Прочитайте Бут. 1 і 2, а потім поміркуйте про те, як субота (Бут. 2:1–3) пов'язана з першою і другою розповідями про тиждень творіння. Яке значення має факт, що Бог благословив та освятив суботу? _____

Уявіть себе Адамом або Євою в ту першу суботу. Це ваш перший день життя, перший день з вашою половинкою і перший день з Богом. О, який день для навчання! Ви починаєте навчатися від Бога – Творця такої краси. Ви дивуєтесь, побачивши слона, а наступної миті – жабку, і кожна тварина унікальна. Ви усміхаєтесь, спостерігаючи за витівками жирафа або буйвола. Ви захоплюєтесь безліччю кольорів і форм,

симфонією звуків; насолоджуєтеся різноманітністю смаків, запахів, красою різних текстур. А понад усе починаєте дізнаватися про взаємини: про відповідальність, турботу, любов. Ви переживаєте це на досвіді з вашим Творцем і починаєте практикувати це з іншими створіннями.

Перша субота не була пасивним досвідом для Адама та Єви. Для них вона була подарованою Богом можливістю зосередитися на Творці й творінні. Для них це був час захоплюватися.

Перерахуйте різні можливості для освіти, отримані Адамом та Євою під час тієї першої суботи. Які з цих можливостей залишаються актуальними і сьогодні, навіть в іншій формі? Як вони можуть збагатити ваші суботи?

Понеділок, 14 грудня

ЧАС ДЛЯ ПОВТОРНОГО ВІДКРИТТЯ

Коли Мойсей мав вивести ізраїльтян з Єгипту, було очевидно, що вони втратили свою перспективу як діти Божі. Їм потрібно було наново відкрити, Хто такий Бог, Котрий бажає їхнього поклоніння і дає їм так багато обітниць про дивовижне майбутнє. Субота – вирішальний навчальний досвід у процесі цього повторного відкриття. Вона також стає чітким сигналом для інших народів про особливі взаємини між Богом та вибраним народом. Досвід з манною втілює Божий шлях просвіти ізраїльтян.

Які уроки щодо суботи були дані ізраїльтянам? Вих. 16:14–29.

Бог посилав манну для ізраїльтян, даючи їм достатньо їжі на кожен день. Якби Він дозволив їм збирати більше визначеної кількості, вони згодом могли б забути, Ким був їхній Годувальник. Тому щодня Він звершував для них чудо і вони бачили Божу турботу. Однак у суботу ситуація була іншою, оскільки цей день мав стати особливим. Тепер відбувалися два дива: подвійна кількість манни в п'ятницю і ця їжа не псувалася впродовж суботньої доби. Тому в суботу ізраїльтяни були вільні від праці, щоб захоплюватися їхнім

Урок 12 Богом-Визволителем, наново відкриваючи, що означає бути народом Божим.

Ізраїльтяни мали харчуватися манною протягом 40 років (Вих. 16:35). Бог наказав Мойсееві зберігати гомер манни, щоб нагадувати ізраїльтянам про те, як Він годував їх у пустелі (Вих. 16:32, 33). Крім того, це слугувало нагадуванням про особливий досвід суботнього дня.

Біблія розповідає і про інші випадки, коли Господь пояснював ізраїльтянам, що субота – особливий день.

Субота була засобом, за допомогою якого Бог допоміг ізраїльтянам наново відкрити свою ідентичність і свого Бога. Він запрошував їх слухатися й святити суботу, але це відбувалося в контексті розвитку глибшого розуміння характеру їхнього Творця і стосувалося налагодження тривалих взаємин заповіту.

Ви розмовляєте з підлітком, який вважає суботу «нудною». Він дотримується її лише тому, що Біблія та батьки наказують це робити. Що ви порадите підліткові, аби допомогти йому відкрити суботу як позитивний навчальний досвід?

Вівторок, 15 грудня

ЧАС ДЛЯ НАВЧАННЯ ПРІОРИТЕТІВ

Злетити й падіння в досвіді Ізраїлю з Богом були тісно пов'язані з тим, як вони ставилися до суботи. Господь бачив їхнє небажання шанувати суботу, цим вони показували, що для Нього немає місця в їхньому житті (Єрем. 17:19-27). Навернення до святкування суботи було частиною відновлення – сигналом про правильні пріоритети. Пророк Ісаїя в розділі 58 своєї книги зображає цікавий контраст.

Прочитайте Ісаї 58:1-14. Про що говорить Бог Своему народові, що актуально і для нас? _____

Ізраїльтяни прикидалися послідовниками Бога у своєму поклонінні, у своєму пості, але їхнє життя після поклоніння свідчило, що вони лише створюють видимість правильної поведінки; у них не було щирої сердечної відданості Бо- жому Законові.

У розділі 58 Ісаї викладає цю тему, щоб визначити, чого Бог очікує від Свого народу.

Але це ще не все. Прочитайте Ісаї 58:13, 14. Чому наприкінці розділу Бог зосереджує увагу на суботі? Пророк застерігає народ: задля суботи стримай ногу твою, не чини своїх забаганок, не ходи власними дорогами, не шукай свого діла, не кажи даремних слів. Інакше кажучи, субота – час не для того, щоб формально дотримуватися встановлених правил, думати тільки про своє і жити життям, яке не відповідає поклонінню. Субота має бути приємністю, шанованим днем. У контексті розділу субота призначена для того, щоб людина насолоджувалася вивченням характеру й намірів Бога, а потім втілювала цей характер та ці наміри в життя і свої стосунки з ближніми. Недостатньо знати, як слід дотримуватися суботи й поклонятися цьому дню Богові. Навчання має впливати на життя. Субота – час для навчання життєвих пріоритетів.

Чи субота для вас – приємність? Якщо ні, як ви можете змінити ситуацію? Чи навчилися ви шанувати суботу та її Володаря? Обговоріть у вашому класі, що це може означати.

Середа, 16 грудня

ЧАС ДЛЯ ЗДОБУТТЯ РІВНОВАГИ

Ісус поважав і виконував Закон Божий (Матв. 5:17, 18). Проте Спаситель також кинув виклик релігійним вождям, опротестовуючи їхнє тлумачення Закону. Жоден з Його викликів не був більш загрозливим для владних кіл, ніж представлена Ним альтернатива дотримання суботи. Синагоги зробили суботу можливістю для навчання й виховання – Тору неодмінно читали і тлумачили. Книжники й фарисеї знали букву Закону. Однак Ісус пішов значно далі в суботньому навчанні Своїх послідовників.

Прочитайте Матв. 12:1–13; Луки 13:10–17. Чого за допомогою цих подій Ісус навчав Своїх сучасників і нас сьогодні?

Розбіжності з приводу Господніх чудес зцілення в суботу приводять до важливих духовних дебатів щодо природи гріха, призначення суботи, взаємин між Ісусом та Отцем і влади Ісуса.

Ставлення Ісуса до суботи добре відображене в пам'ятному вірші уроку: «І сказав їм: Суботу встановлено для людини, а не людину для суботи, тому Син Людський є Володарем і суботи» (Марка 2:27, 28). Спаситель хотів наголосити, що субота не повинна бути тягарем. Вона була встановлена для людей як унікальна можливість вивчати характер Бога, Творця суботи, й пізнавати Його творіння.

Викликаючи запитання власними діями, Ісус спонукав Своїх учнів, єврейських лідерів і народ глибше роздумувати про Писання, про значення їхньої віри та характер Бога. Будь-хто з нас може настільки захопитися правилами й постановами (які самі собою непогані), що вони, найімовірніше, стануть самоціллю, а не засобом досягнення мети; а метою має бути пізнання характеру Бога, Якому ми служимо. А це сприяє вірному послуху Йому – послуху, заснованому на вірі в заслуги Христової праведності для нас.

Як ви дотримуетесь суботи? Чи не перетворили її на день простого «не роби» замість того, щоб по-справжньому розкошувати в Господі та краще пізнати Його? Якщо так, то як можете змінити ситуацію, аби отримувати від суботи те, що Бог призначив для вас?

Четвер, 17 грудня

ЧАС ДЛЯ СПІЛКУВАННЯ

Ісус дав Своїм учням приклад щотижневого відвідування синагоги. Після воскресіння Христа Його учні й усі послідовники продовжували керуватися цим прикладом. Синагога стала для апостолів одним із головних місць зустрічі, щоб порушувати питання, пов'язані з воскресінням, а субота надала громаді основну можливість збиратися разом і навчатися. Адже Ісус був єврейським Месією, передбаченим у Старому Завіті, який щосуботи читали в синагозі. Чи могли віруючі мати краще місце для проголошення вістки про

Ісуса, ніж синагога, особливо коли вони свідчили євреям та іншим, що боялися Бога (див. Дії 13:14, 16, 26)?

Прочитайте наведені тексти. Як послідовники Ісуса свідчили в суспільстві? Де, з ким і що вони говорили та які були результати? Дії 13:14–45; 16:13, 14; 17:1–5; 18:4.

Свідчення апостолів ґрунтувалося як на особистому досвіді богопізнання, так і на біблійних фактах. Павло детально зупинився на історії Ізраїлю, починаючи від «наших батьків» (Дії 13:17) у Єгипті, та простежив їхню історію від поселення в Ханаані до суддів, царів і Давида, від якого зробив бездоганний перехід до Ісуса.

Павло й інші християни також показали, як їхні особисті досвід і розуміння знаходять підставу в контексті Писання. Вони свідчили, полемізували й обговорювали. Поєднання особистого свідчення і Писання в проповіді, навчанні та обговоренні було дуже дієвим. Як показують біблійні уривки, деякі релігійні лідери заздрили авторитетові апостолів, а відтак владі над людьми – як над євреями, так і над язичниками.

Церква адвентистів сьомого дня також має багату історію підбадьорливого свідчення та розкриття біблійних істин через проповіді й навчання. Поєднання Суботньої школи з богослужінням (проповідуванням) та іншими суботніми зібраннями (наприклад, молодіжними) наділяє поклоніння адвентистів сьомого дня міцною належною освітньою базою. Хоч таке поєднання має бути доповнене іншими видами навчання, це важливо для освітнього досвіду суботи.

П'ятниця, 18 грудня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте з книги Е. Уайт «Бажання віків» розділ «Субота» (С. 281–289).

«Жодна інша постанова, дана Богом євреям, не відрізняла їх так сильно від навколишніх народів, як субота. Бог бажав, аби дотримання суботи стало відмітною ознакою тих, хто поклоняється Йому. Субота мала бути ознакою їхнього від-

Урок 12 окреплення від ідолопоклонства та їхнього союзу з істинним Богом. Але щоб святити суботу, люди й самі повинні бути святими. Через віру вони повинні стати спільниками праведності Христа. Коли Ізраїлю було дане повеління: “Пам’ятай день суботній, щоб святити його!” (Вих. 20:8), Господь також сказав: “І ви будете Мені святими людьми” (Вих. 22:30). Тільки в такий спосіб субота могла вирізняти ізраїльтян як Божих поклонників» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 283).

«Отже, субота – символ Христової сили, яка освячує нас... Як знак Його освячувальної сили, субота дана всім, хто через Христа стає частиною Ізраїлю Божого» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 288, 289).

Питання для обговорення:

1. Адвентисти сьомого дня часто проводять час у роздумах про те, чого не можна робити в суботу. Напишіть перелік запитань, який допоможе шанувальникам суботи зосереджувати свою увагу на ідеях пройденого уроку та виділить суботу як освітній досвід. Наприклад: «Які мої дії в суботу дозволяють мені більше дізнатися про Божий характер?»
2. Проаналізуйте наведені вище цитати Еллен Уайт. Вони повідомляють, що не тільки формальне святкування суботи виділяє шанувальників суботи в суспільстві. Якими мають бути люди, котрі є учасниками праведності Христа і стали святими? Як це пов’язано із суботою?
3. Яким чином ви можете збагатити свій досвід святкування суботи? Назвіть три мети, зосереджені на тому, що ви хотіли б дізнатися через дотримання суботи протягом наступних 12 місяців.

ЗАДОВОЛЬНЯЮЧИ ПОТРЕБИ ЛЮДЕЙ

Ендрю Мак-Чесні

29-річний Зефірен — місіонер-доброволець Глобальної Місії, який служить у горах Північної Руанди. Коли два роки тому він прибув у цей район, тут знайшлося лише три адвентисти сьомого дня. Більшість поклонялася традиційним богам. Шукаючи спосіб знайти друзів для Ісуса, Зефірен вивчав потреби місцевих жителів. Він попросив у вождя дозволу навчати дорослих читати й писати. Той погодився й надав для цього приміщення з трьох кімнат.

Зефірен здивувався, коли на заняття прийшло 126 людей. У нього був певний досвід у галузі поширення грамотності серед дорослого населення, але не було жодної книги. Отже, озброївшись лише дошкою та крейдою, він почав викладати. Через вісім місяців більшість уже вміла читати й писати, принаймні знала ази. Він створив нові групи — з навчання швидкого читання та письма. Усі, хто завершив цей курс, цілком могли читати Біблію рідною мовою.

Зефірен починав і закінчував заняття молитвою й щоразу розповідав своїм учням про Бога, пояснюючи їм біблійні істини. Інтерес зростав, і Зефірен організував цикл євангельських зустрічей, які відвідало приблизно 500 людей. Зефірен навчав їх два тижні, а потім упродовж місяця відвідував кожного вдома. Згодом провів ще одну двотижневу серію зустрічей і ще місяць додаткових відвідувань. Зефірен повторив це шість разів, не припиняючи проводити уроки письма. Із кожною серією зустрічей відвідуваність зростала.

Спочатку охрестилося майже двісті людей. Один новохрещений був ворожитом, який заробляв на життя тим, що дізнавався волю традиційних богів. Ще один був релігійним наставником іншої церкви, більшість членів якої теж учинила за прикладом свого пастора.

Уклала заповіт з Богом дружина директора місцевої школи Розета. Зефірен непокоївся, щоб це не розгнівало її чоловіка. Однак директор сам був присутній на хрещенні й сказав так: «Хто знає, можливо, я теж колись зважусь на такий крок».

Він охрестився під час наступної серії зустрічей і сподівається організувати ще одну групу віруючих — поряд зі своєю школою.

Зефірен і далі вів уроки письма, організовував євангельські зустрічі, відвідував сім'ї, а також проводив щоденні ранкові й урочисті суботні богослужіння. А Бог продовжував зливати Свої благословення. Упродовж одного року кількість віруючих зросла від трьох до трьохсот!

Офіс церковної місії придбав землю, привіз цемент для фундаменту й металеві листи для покрівлі. Місцеві купили цеглу для зведення стін. Будівля церкви мала вміщати не менш ніж 500 людей.

Сьогодні місцева громада налічує понад чотириста членів; у ній багато дітей, приходить чимало гостей. У прилеглих районах організувалося декілька Малих груп, завдяки яким стало більше хрещень. Ваші регулярні місіонерські пожертви допомагають Глобальній Місії і підтримують зусилля служителів, спрямовані на зростання Церкви. Спасибі вам за щедрість.

Дякуємо вам за ваші пожертви Суботньої школи, які допомагають поширювати Євангеліє в усьому світі.

НЕБЕСА, ОСВІТА І НАВЧАННЯ У ВІЧНОСТІ

Біблійні тексти для дослідження:

Івана 3:16; 1 Івана 5:13; 1 Тим. 1:16; 1 Кор. 13:12;
Зах. 13:6.

Пам'ятний вірш:

**«Чого око не бачило й вухо не чуло і що на серце
людині не приходило, – те приготував Бог тим,
які люблять Його!» (1 Кор. 2:9).**

Один поет, боячись смерті, запитав:

«Как можно жить, не зная впрок о том,

Какая смерть, и мрак, и рок какой

Сознание ждут за гробовой доской?» (В. Набоков «Бліде полум'я»).

У своїй поемі він створив поняття ІПМ (IPH – the Institute of Preparation for the Hereafter) – Інститут підготовки до майбутнього. Але як підготуватися до майбутнього, якщо навіть не знаєш, що станеться в ньому з людиною?

На щастя, Біблія дає нам глибоке розуміння питання про Небеса, нову землю, а також про навчання й життя протя-

гом усієї вічності. Як ми вивчали цього кварталу, Інститут підготовки до майбутнього діє тут і зараз, у теперішньому житті, і вся наша освіта, незалежно від галузі вивчення, має готувати нас до цього майбутнього.

Адже будь-який навчальний заклад може передати багато корисної інформації, багато гарних практичних і корисних знань. Проте яку користь вони принесуть, якщо людина отримає всі ці знання, але втратить вічне життя? Цього тижня ми розглянемо, що богонатхненне Слово говорить про найвищу школу, яка існує вічно та в якій ми будемо навчатися й зростати впродовж усієї вічності. У цій школі майбутнього ми вивчатимемо те, чого в нинішньому світі навіть не можемо собі уявити.

Неділя, 20 грудня

ДОЛЯ МЕРТВИХ

У 1600-х роках французький філософ, учений і літератор Блез Паскаль розмірковував про стан людства. Він досконало розумів одне: незалежно від того, як довго жила людина (тоді люди жили не так уже й довго) та наскільки приємним було її життя (а життя було не таким уже й прекрасним), рано чи пізно ця людина помирала.

А все, що б не відбувалося після смерті, триватиме довше, нескінченно довше, ніж короткий відрізок земного життя до смерті. Отже, для Паскаля найбільш логічним, що людина може чи повинна з'ясувати, було те, яка доля чекає мертвих. Він дивувався, бачачи, як люди переживають «з приводу втрати посади або через якусь уявну образу своєї честі» і при цьому не звертають жодної уваги на питання, що станеться після їхньої смерті. І Паскаль мав рацію.

Людям, які знайшли спасіння в Ісусі, Біблія пропонує багато обітниць про те, що чекає їх у майбутньому.

Прочитайте наведені тексти. Яка надія запропонована нам? Івана 6:54; 3:16; 1 Івана 5:13; 1 Тим. 1:16; Івана 4:14; 6:40; Юди 1:21; Тита 3:7.

Вічне життя має сенс лише у світлі хреста. Творець Усесвіту, Той, Хто «створив віки» (Євр. 1:2), у Котрому «ми живемо, рухаємося та існуємо» (Дії 17:28), Бог, вирішив прийняти на Себе людське тіло і в цьому тілі померти... Для чого? Щоб ми врешті-решт перетворилися на порошок, як збиті на шосе тварини?

Ось чому Новий Завіт пронизаний обітницями про вічне життя, бо тільки вічність гарантує відновлення. Мільйон років, навіть мільярд років, може не володіти достатньою кількістю гарних моментів, щоб компенсувати погане. Тільки вічність здатна збалансувати все загалом і зокрема, бо нескінченне – більше за кінцеве.

Паскаль мав рацію: наш час тут дуже обмежений на відміну від прийдешнього. Яке ж безумство не готуватися до вічності, яка очікує нас!

Що ви можете сказати людині, котра зовсім байдужа до того, що відбувається після смерті? Як ви можете допомогти цій людині зрозуміти, наскільки насправді нелогічна така позиція?

Понеділок, 21 грудня

НОВЕ ІСНУВАННЯ

«І Він обітре кожную сльозу з їхніх очей, і більше не буде смерті, ні страждань, ні голосіння, ні болю, – вже більше не буде, бо перше минулося» (Об'явл. 21:4). Наскільки відрізнятиметься від нинішнього існування наше нове життя, у якому зникнуть смерть, плач і хвороби?

Християнин говорив з другом про надію Євангелія, про обітницю вічного життя в Ісусі Христі. Друг негативно відреагував на цю ідею. «Вічне життя? – перепитав він, здригнувшись. – Яка жахлива думка! Наші 70-80 років життя тут досить погані. Хто ж захоче розтягнути його навіки? Це було б пеклом».

Ця людина не розуміла, що вічне життя – це не просто продовження земного життя. Мабуть, ніхто не захотів би цього! Однак у наведеному вище тексті сказано, що перше минулося і все стало новим.

Що наведені нижче тексти повідомляють нам про майбутнє нове життя?

2 Петра 3:10–13 _____

Об'явл. 21:1–6 _____

У цьому контексті постає важливе запитання: що потрібно для того, аби стати частиною цього нового життя? Як нам успадкувати вічне життя? Як ми можемо переконатися, що отримаємо його? Що в нашому житті може перешкодити нам отримати вічне життя, яке Бог обіцяв нам через Ісуса?

Вівторок, 22 грудня

І ТОДІ МИ ДІЗНАЄМОСЯ

«Небо — це школа; сфера її дослідження — Всесвіт; її Вчитель — Бог. Філія цієї школи була заснована в Едемі; і після того, як План викуплення буде завершено, здобуття освіти знову продовжиться в Едемській школі» (Е. Уайт. Виховання та освіта. С. 301).

Більшість людей має багато запитань – про гріх, страждання, хвороби, смерть, про причини різних подій та ін. У нас також є запитання про світ природи й усі його загадки. Незважаючи на неймовірний прогрес науки, котра допомагає нам поглибити свої знання про Всесвіт, ще багато чого залишається за межами нашого розуміння.

Від найпростіших форм життя до неба над нашими головами, від руху субатомних частинок до вихрових галактик, розкиданих по всьому космосу, ми стикаємося з дійсністю, котра значно ширша і глибша, ніж може охопити наш розум, особливо при тій невеликій кількості часу, який маємо тут і зараз, щоб дослідити всі ці явища. З іншого боку, коли ми зможемо досліджувати їх протягом вічності, без сумніву, багато загадок буде розв'язано.

Прочитайте наведені нижче тексти. Про що ми дізнаємося після завершення сумної історії гріха, страждань і смерті?

1 Кор. 13:12 _____

1 Кор. 4:5 _____

У Слові Божому містяться обітниці про те, що нам буде дано розуміння захованих нині таємниць. Яка прекрасна надія: коли ми побачимо і зрозуміємо те, що зараз здається таким незбагненим, наші серця сповняться хвалою Богові! Нині для нас головне – сповідувати нашу віру, довіряти Божим обітницям, жити відповідно до отриманого світла й витерпіти до кінця. Добра вістка полягає в тому, що ми все можемо в Ісусі Христі, Котрий нас зміцнює (див. Филп. 4:13).

Які складні запитання обтяжують ваше серце? Що зараз здається незбагненим? Як досвід довіри Богові в тому, що ви розумієте, може допомогти вам довірити Йому і те, що цієї миті вам не зрозуміло?

Середа, 23 грудня

ШКОЛА В МАЙБУТНЬОМУ

«Бо наше тимчасове легке терпіння готує нам понад міру вічну славу, адже ми не дивимося на видиме, а на те, що невидиме, бо видиме – тимчасове, а невидиме – вічне» (2 Кор. 4:17, 18). Яку надію пропонують нам ці тексти? Назвіть декотрі з невидимих вічних речей, яких ми очікуємо та які нам обіцяні через Ісуса. Див. також Об'явл. 21:1, 2; 2:7; 7:14–17. _____

Якими б реальними не були обітниці, дані нам в Ісусі, та безліч вагомих причин вірити в них, факт залишається фактом: Біблія дає нам лише натяки, відблиски того, що нас чекає. Однак ми можемо бути твердо впевнені: гряде щось прекрасне! Лише подумайте, яким прекрасним буде життя без руйнівної дії гріха!

Увесь наш біль, усі наші страждання, з якими ми стикаємося, є наслідками гріха. Христос прийшов, щоб знищити гріх, Він відновить Землю, і вона стане такою, якою від початку їй призначив бути Бог. Вона стане навіть кращою, бо серед усїєї небесної слави ми вічно зможемо споглядати шрами на руках і ногах Ісуса – ціну нашого викуплення.

«Коли завіса, що заважає нашому баченню, буде знята і наші очі споглядатимуть той світ краси, часточку котрої ми лише миттю можемо побачити тепер через мікроскоп;

коли побачимо славу небес, яку сьогодні вивчають здалека через телескоп; коли руйнівний вплив гріха зникне, а вся Земля з'явиться "в красі Господа нашого Бога", — яке поле відкриється для нашого дослідження! Там дослідник природничих наук зможе читати почерк творіння і не знайде жодних слідів закону гріха. Він слухатиме музику голосів природи і не почує там жодної ноти плачу, навіть півтону смутку. У всьому творінні він зможе бачити один почерк: у безмежному Всесвіті — Ім'я Бога, написане великими літерами, а на землі, морі і небі — жодного знаку зла» (Е. Уайт. Виховання та освіта. С. 303).

Спробуйте уявити, яким буде вічне життя в новому світі без зла, котре так ускладнює земне життя. Яким ви собі його уявляєте? Чого саме очікуєте з особливим нетерпінням?

Четвер, 24 грудня

ВЕЛИКИЙ УЧИТЕЛЬ

Як ми вже говорили раніше, одним із центральних аспектів місії Христа на Землі було служіння Вчителя. Від початку Свого служіння, чи то через повчання, чи дії, Ісус постійно викладав Своїм послідовникам істини про Себе, Отця, спасіння й надію на вічне життя (див. Матв. 5:2; Марка 4:2; Луки 19:47; Івана 6:59).

Перечитуючи Євангелія, ми бачимо, що Ісус завжди навчав. Сьогодні Він навчає також нас через Своє Слово, і це навчання продовжиться в новому світі. Однак уявіть, наскільки іншим воно буде в цьому світі, не обтяженому гріхом і всіма обмеженнями, пов'язаними з ним.

«А коли йому скаже хто: "Що це за рани на твоїх руках?" то відкаже: "Побито мене в домі тих, хто кохає мене"» (Зах. 13:6). Про що говорить цей вірш? _____

«Роки вічності принесуть спасенним багате й глибоке пізнання Бога і Христа. У міру збільшення пізнання будуть зміцнюватися любов, благословення і щастя. Що глибше

люди пізнаватимуть Бога, то більше будуть захоплюватися Його характером. Коли Ісус відкриє перед ними багатства викуплення та дивовижні здобутки у Великій боротьбі із сатаною, серця спасених спалахнуть ще більшою любов'ю, і вони ще з більшим завзяттям торкнуться золотих струн арф; тисяча тисяч десятків тисяч голосів зіллються в єдиному могутньому співі похвального гімну...

Велика боротьба закінчена. Гріха й грішників більше немає. Всесвіт – чистий. У всьому незліченному творінні б'ється один пульс гармонії і радості від Того, Хто створив усе це. Течуть потоки життя, світла і щастя в усі простори безмежного світу. Від найменшого атома до найбільших галактик – усе живе й неживе у своїй незатьмареній красі й досконалій радості свідчить про те, що Бог є любов!» (Е. Уайт. Велика боротьба. С. 678).

З усіх неймовірних істин, які ми вивчатимемо протягом вічності, ніщо не буде захоплювати нас більше, ніж жертва Христа заради нас. Подумайте, наскільки всебічною, змістовною, глибокою й багатою має бути ця істина, якщо ми досліджуватимемо її протягом усієї вічності. Як ми можемо зараз навчитися більше цінувати подвиг Ісуса на хресті заради нас?

П'ятниця, 25 грудня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте із книги Е. Уайт «Виховання та освіта» розділ «Школа майбутнього» (С. 301-309); із книги «Велика боротьба» розділ «Боротьба закінчена» (С. 662-678).

«Лев, якого ми тут боїмося, там лежатиме разом з ягням, і все на новій землі буде пронизане миром і гармонією. Дерев на новій землі будуть стрункими й високими, не викривленими...

Нехай усе прекрасне в нашому земному домі нагадує нам про кришталеву чисту ріку й зелені поля, про розлогі дерева і живі джерела, про сяюче місто й одягнених у білі шати співаків, про нашу небесну домівку – про світ краси, який не може зобразити жоден художник і не спроможний

описати смертний людський язик. Уявіть собі дім спасених і пам'ятайте, що він буде прекраснішим, ніж може собі уявити навіть найсміливіша й жива уява» (Е. Уайт. Небеса. С. 133, 134).

«Побоюючись, щоб майбутня спадщина спасених не видавалася такою матеріальною, багато хто намагався символічно тлумачити ті істини, які дають змогу нам дивитися на майбутню батьківщину як на свою домівку. Христос запевнив Своїх учнів, що Він іде приготувати оселі для них у домі Отця. Хто приймає вчення Божого Слова, той не залишиться в повному незнанні щодо небесної домівки... Людська мова неспроможна описати нагороду праведних. Це зможуть зробити тільки ті, хто побачить її. Жоден людський розум не може збагнути славу Божого раю» (Е. Уайт. Велика боротьба. С. 674, 675).

Питання для обговорення:

1. Зупиніться детальніше на тому, що говорив Паскаль про людей, байдужих до своєї вічної долі. Як ви вважаєте, чому люди такі? Чому з'являється таке ірраціональне ставлення?
2. Зупиніться докладніше на тому, чому надія на вічне життя важлива для нашої віри. Чому без цієї надії ми справді нічого не маємо?
3. Подумайте про всі неймовірні загадки у світі природи. У біології, геології, астрономії, фізиці, хімії — у всіх галузях усе виявляється значно складнішим, ніж люди вважали. Учені, наприклад, більше не говорять про «прості форми життя», оскільки, як з'ясувалося, навіть найпростіші форми життя дуже складні. Кожен новий прорив у науці, кожне нове відкриття ставлять перед нами дедалі більше запитань, на які потрібно відповісти. Як усе це допомагає нам зрозуміти, як багато ми будемо вивчати в школі майбутнього?

ЖОДНОЇ БЕЗШУМНОЇ РОБОТИ В СУБОТУ

Гарі Роджерс

Наша будівельна бригада готувалася до перекриття даху в центрі впливу, який планували відкрити в Баттамбангу, другому за розміром місті Камбоджі, але нам потрібні були фахівці з установах дахів. Знайшовши будівельну компанію, яка надає такі послуги, я пояснив, що ми християни й не працюємо в суботу, і тільки після цього уклав з ними угоду. Я був упевнений, що ми встигнемо завершити роботу до суботи.

Та коли приїхала ця бригада й узялася до роботи, я зрозумів, що до суботи ми не встигнемо. Я написав їхньому керівникові й нагадав про терміни, прописані в угоді. У середу, коли я розмовляв на будівельному майданчику з одним зі своїх працівників, Кої Сопаном, мені зателефонували.

— Я з приводу вашого листа, — сказав виконавчий директор будівельної компанії. — Щоб закінчити роботу, нам потрібен ще один день — субота. Якщо хлопці не зможуть працювати в суботу, нам доведеться додатково їм заплатити, щоб вони продовжили в понеділок.

— Ми вже говорили про це, — твердо сказав я. — Ми не працюємо в суботу.

Директор наполягав:

— Вони не шумітимуть, — пообіцяв він. — Працюватимуть беззвучно. У суботу їм уже не потрібні гучні інструменти. Ніхто навіть не знатиме, що вони на даху.

— Якщо у вас є хвилинка, дозвольте пояснити вам, чому ми не працюємо, — сказав я.

Директор погодився вислухати мене.

— Біблія говорить, що Бог створив світ за шість днів, а сьомого дня Він зробив три справи: припинив Свою працю, відпочивав, а також освятив цей день. Господь учинив так, щоб залишити нагадування для нас, що Він — наш Творець. Він також просить нас не робити жодних буденних справ кожного сьомого дня тижня, тобто в суботу. Це стосується й тих, хто працює на нас. Так ми можемо згадувати про Нього й поклонятися Йому.

— Я зрозумів, — сказав директор. — Тоді й ми відпочиватимемо в суботу.

Сопан, мій працівник, зацікавлено слухав нашу розмову. Коли я поклав слухавку, він поглянув на мене й сказав:

— А чому моя церква поклоняється Богові в неділю?

Я запросив Сопана сісти й розповів йому про те, як змінили суботу на неділю. Пізніше під час обідньої перерви я побачив, як Сопан читає Біблію. Він був дуже здивований, що Слово Боже називає сьомим днем суботу. У п'ятницю я сказав йому:

— У Біблії ти відкрив для себе нову істину про суботний день. Чи не хочеш ти тепер дотримуватися цієї істини й святити суботу?

— Так, я хочу! — з радістю відповів Сопан.

Тієї ж суботи Сопан прийшов на богослужіння в недобудовану церкву центру впливу. На даху того дня ніхто не працював. Сьогодні в уже добудованій церкві він звершує служіння диякона та вчителя Суботньої школи.

Гарі Роджерсу 63 роки. Він працює в Камбоджі як будівельник Глобальної Місії з 1996 року. Центр впливу в Камбоджі відкрили 2018 року завдяки пожертвам Тринадцятій суботи.

Посібник з вивчення Біблії
в Суботній школі IV квартал 2020 р.

Християнська освіта

Директор видавництва **В. Джулай**

Головний редактор **Л. Качмар**

Переклад **Н. Качмар**

Коректор **Л. Шаповал**

Комп'ютерна верстка **В. Кузьменко**

Дизайнер обкладинки **А. Аптер**

Відповідальна за друк **Т. Грицюк**

Формат 84x108/32. Папір газетний. Офсетний друк.
Підписано до друку 31.07.2020 р. Гарнітура Октава. Наклад 7.200 прим.

Видавництво «Джерело життя»

04071, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А

тел. (044) 425-69-06, факс 467-50-64

E-mail: dzherelo@ukr.net

www: adventist.ua, bookson.com.ua